

Με τον λαό θεατή στήνουν το αστικό πολιτικό σκηνικό Στο προσκήνιο των αγώνων θα ανακοπεί η αντιδραστική πορεία!

Για άλλη μια φορά, η γραμμή δίνεται από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα! Εν προκειμένω, στη Γερμανία -της «πολιτισμένης» Δύσης- η επιτροπή εμπειρογνομόνων που ορίστηκε από την κυβέρνηση Μερτς εισηγείται σαρωτικές ανατροπές στο ασφαλιστικό σύστημα, με κατάργηση της πρόωρης σύνταξης στα 63, σύνδεση της ηλικίας συνταξιοδότησης με το προσδόκιμο ζωής και αύξηση του ορίου ηλικίας έως και τα 70 έτη. Πώς να μην τοποθετούνται μετά σε πρώτο πλάνο και για τον ντόπιο εξαρτημένο αστισμό δηλώσεις, όπως αυτή του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, Στουρνάρα, για τις «δημόσιες συντάξεις που δύσκολα θα μπο-

ρούν στο μέλλον να εξασφαλίσουν επαρκή ποσοστά αναπλήρωσης»; Για να προβληθούν, φυσικά, στη συνέχεια τα επαγγελματικά ταμεία και η ιδιωτική αποταμίευση, όλες εκείνες οι συστημικές «λύσεις» του ασφαλιστικού, που οδηγούν σε παραπέρα ξεθεμελίωμα του δικαιώματος της κοινωνικής ασφάλισης. Γιατί, παρά την περιρρέουσα εκλογική ατμόσφαιρα που επιδιώκουν οι κυρίαρχοι να καλλιεργήσουν, τις μεταγραφές, μεταπηδήσεις και τους αντιδραστικούς καυγάδες μεταξύ των κομμάτων του συστήματος, τις υποσχέσεις και τα ταξίματα από διάφορες πλευρές, το έδαφος για τον επικείμενο νέο

γύρο επίθεσης στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα στρώνεται από... χθες! Το Πολυετές Δημοσιονομικό Πλαίσιο 2028-2034 της ΕΕ, άλλωστε, βρίσκεται στα τελικά στάδια της διαμόρφωσής του. Και είναι απόλυτα σαφές, παρά τις αντιθέσεις μεταξύ των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών που το συνοδεύουν, ότι έρχεται για να κλιμακώσει τη διαδικασία μεταφοράς πλούτου «από κάτω προς τα πάνω και από μέσα προς τα έξω», με νέα βάρη που θα φορτωθούν στις πλάτες των εργατών, της φτωχομεσαίας αγροτιάς, των εργαζόμενων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, σε μικρά και μεσαία στρώματα, στη νέα γενιά.

συνέχεια στη σελίδα 2

27^ο CAMPING
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ
20/07 - 30/07
CAMPING ΜΑΤ ΓΥΒΕΙΟ ΚΟΣΤΟΣ / ΜΕΡΑ
• ΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΤΑΣΗ (ΕΦΟΔΙΑΣ)
καθηλώντας / καθηλώνες / τσιφλιού / τσίφλι
ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
instagram @kronistikes_kiniseis, @mathitiki_antitaksi
facebook Αγρονιστικές Κινήσεις, Μαθητική Αντίσταση

Θεσπρωτία
Ανάγκη παλλαϊκής απάντησης
στη λαίλαπα των ΑΠΕ

σελ. 5

Έρευνα ΙΝΕ ΓΣΕΕ
Οι εργαζόμενοι αντιμέτωποι με τη σκληρή πραγματικότητα
Διάλυση του ωραρίου και εργασιακή εξουθένωση!

σελ. 10

Για την πρόταση του ΠΑΜΕ προς τα σωματεία για τα εργατικά ατυχήματα
Επικαιρες ερωτήσεις και σχετικά ερωτήματα

σελ. 14

Φασιστικές προκλήσεις σε σχολεία-γειτονίες
Με την πάλη λαού και νεολαίας θα συντρίψουμε τον φασισμό!

σελ. 15

«Μνημόνιο Κατανόησης» ΗΠΑ-Ιράν Η αποτυχία των ΗΠΑ και η δύσκολη «επόμενη μέρα»

σελ. 17

Ο εφιάλης των προσφύγων και μεταναστών σε Ελλάδα και Ευρώπη

σελ. 12,13

Με τον λαό θεατή στήνουν το αστικό πολιτικό σκηνικό Στο προσκήνιο των αγώνων θα ανακοπεί η αντιδραστική πορεία!

συνέχεια από σελ. 1

Αυτή η κατεύθυνση θα υπη-
ρετηθεί από την οποιαδήποτε
κυβέρνηση προκύψει, όποτε και
αν τελικά πραγματοποιηθούν οι
εκλογές. Σε αυτή την κατεύθυν-
ση και στα ξένα και ντόπια κέν-
τρα εξουσίας, από τα οποία εκ-
πορεύεται, δίνουν διαπιστευτή-
ρια όλοι οι επίδοξοι διεκδικητές
της διαχείρισης του συστήματος
της εκμετάλλευσης και της
εξάρτησης. Γι' αυτό και συντε-
λείται μια πραγματική επίθεση
«χαμηλών προσδοκιών» στον
λαό, με πρωταγωνιστές την κυ-
βέρνηση της ΝΔ, αλλά και όλες
τις εκφράσεις της αστικής αντι-
πολίτευσης. Ο Μητσότακης επι-
σειεί εκ νέου την απειλή της
αστάθειας και καλεί τον κόσμο
να περιμένει για το πακέτο μέ-
τρων που θα ανακοινωθεί στη
ΔΕΘ. Ο Τσίπρας, έχοντας την
απροκάλυπτη στήριξη μιας σει-

ράς επιτελείων και κέντρων του
συστήματος, υπόσχεται «πα-
τριωτική εισφορά» (η πιο... κυ-
ριλέ εκδοχή του εκτός τόπου και
χρόνου «να πληρώσει την κρίση
το κεφάλαιο») και δωρεάν εισι-
τήρια στα ΜΜΜ, ενώ την τελευ-
ταία α λα Μαρντάνι πρόταση
υιοθετεί και ο Ανδρουλάκης, για
έναν τομέα που ο λαός έχει χι-
λιοπληρώσει έτσι και αλλιώς και
το μόνο που αντικρίζει είναι τη
διαρκή υποβάθμιση των υπηρε-
σιών του. Η Καρυστιανού, από
κοινού και με τους υπόλοιπους
των «εναλλακτικών» στη ΝΔ,
συνεχίζει τις γενικόλογες επι-
κλήσεις στη «δικαιοσύνη» και το
«κράτος δικαίου», ενώ δίνει
διαρκώς όλο και πιο ακροδεξιά
δείγματα γραφής, με τα κάθε
λογής ακροδεξιά δεκανίκια να
παίρνουν τη σκυτάλη, για να
καταθέσουν τη συμβολή τους

στη φασιστικοποίηση της δημό-
σιας ζωής, για τις ανάγκες ενός
συστήματος θεμελιωμένου στην
αδικία και την εκμετάλλευση.

Κανείς από όλους αυτούς δεν
μπορεί να απαντήσει ουσιαστικά
στα συνεχώς διογκούμενα λαϊκά
προβλήματα. Γιατί όλοι αυτοί
πίνουν νερό στο όνομα της «δη-
μοσιονομικής σταθερότητας»
και ορκίζονται στο «κεκτημένο»
των εκατοντάδων αντιλαϊκών
μέτρων και αντεργατικών νό-
μων που κληροδότησε η περίο-
δος των μνημονίων, για την
υποτιθέμενη «έξοδο» από την
οποία πανηγύριζαν προσφάτως.
Όλοι αυτοί, ταυτόχρονα, έχουν
ως κοινό παρονομαστή την πά-
ση θυσία απομάκρυνση του λα-
ού από τον δρόμο της πάλης,
τον εγκλωβισμό του σε αυταπά-
τες και ψεύτικα διλήμματα.

Η ετοιμότητα, εξάλλου, που

δήλωσε η χώρα για την αποστο-
λή πολεμικών πλοίων στα Στενά
του Ορμούζ, αν και όταν της ζη-
τηθεί, χαρακτηρίζει και την
ετοιμότητα που δείχνει το αστι-
κό πολιτικό σύστημα εν συνόλω
σε ό,τι αφορά την υπηρέτηση
των συμφερόντων και των επι-
διώξεων των Αμερικάνων προ-
στατών του. Είναι ένα σημείο
«σκληρής» συναίνεσης, η ολοέ-
να και βαθύτερη εμπλοκή της
χώρας στα πολεμικά σχέδια,
που όπως φάνηκε και στην περί-
πτωση της πρόσφατης στρατιω-
τικής αποστολής στην Κύπρο,
δεν επιδέχεται ουσιαστικές αμ-
φισβητήσεις από κανέναν και
βρίσκεται έξω από τις κάλπικες
αντιπαραθέσεις των συστημικών
κομμάτων. Με διάφορους χρω-
ματισμούς, και εδώ όλοι τους
ορκίζονται στο καθεστώς της δι-
πλής εξάρτησης της Ελλάδας και

πασχίζουν να αναζητήσουν τις
ισορροπίες, σε ένα όλο και πιο
ρευστό σκηνικό, με τους Ευρω-
παίους να συνεχίζουν να εκφρά-
ζουν τις δυσαρέσκειές τους για
τις φιλοαμερικανικές... μονομέ-
ρειες της ΝΔ, όπως έδειξαν ξανά
το βελγικό ένταλμα σύλληψης
στον Αβραμόπουλο και η κατα-
δίκη της Ασημακοπούλου.

Ταυτόχρονα, η αμείλικτη
στάση της αστικής κρατικής
εξουσίας απέναντι στους απερ-
γούς πείνας στα Προσφυγικά, με
εκφραστή τον περιφερειάρχη
Χαρδαλιά, βρήκε το συμπλήρω-
μά της στο αντιδραστικό ψήφι-
σμα του δήμου της Αθήνας από
τις παρατάξεις των ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙ-
ΖΑ, που ομολογεί ότι βασικός
στόχος είναι η αποφυγή της γενί-
κευσης των αντιδράσεων και η
υλοποίηση των σχεδίων «ανά-
πλασης» με επίφαση διαλόγου ▶

Παγκόσμιο Κύπελλο 2026

Όταν η ανάγκη για κέρδος, διαφήμιση και πολιτική μπαίνει στο γήπεδο

Από τις 11 Ιουνίου, ο αθλητικός (και όχι μόνο) κό-
σμος κινείται σε ρυθμούς Παγκοσμίου Κυπέλλου.
Το Μουντιάλ είναι αναμφίβολα η μεγαλύτερη πο-
δοσφαιρική διοργάνωση και, κάθε 4 χρόνια, μαγνητίζει
τα μάτια δεσεκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο.
Δεν είναι λάθος η διατύπωση πως το ποδόσφαιρο αποτε-
λεί το λαοφιλέστερο άθλημα παγκοσμίως. Ως τέτοιο λοι-
πόν, χάρει και της ιδιαίτερης «εκτίμησης» των κυρίαρ-
χων στον πλανήτη. Η διοργάνωση του 2026, η 23η κατά
σειρά, διεξάγεται στα γήπεδα των ΗΠΑ, του Καναδά και
του Μεξικό, με την πλειοψηφία των αγώνων να γίνονται
στις ΗΠΑ (78 από τους 104 συνολικά) και από τους προ-
ημιτελικούς και έπειτα αυστηρά σε αμερικάνικα γήπεδα.

Είναι βέβαια ένα ιδιαίτερο Παγκόσμιο Κύπελλο. Όπως
και οι προηγούμενες 3 διοργανώσεις (2014 στη Βραζιλία,
2018 στη Ρωσία, χειμώνα του 2022 στο Κατάρ) έχει ήδη
σημαδευτεί από τις γεωπολιτικές εξελίξεις, τα σκάνδαλα
για δωροδοκίες, τις εργατικές δολοφονίες στα κάτεργα
των γηπέδων και τα τερτίπια της διοργανώτριας αρχής,
της FIFA, που τα τελευταία χρόνια έχει απωλέσει κάθε
σπιθαμή ντροπής και εμφανίζεται «βασικότερη του βα-
σιλέως» στην υποταγή της στις αμερικανικές ορέξεις. Διό-
λου τυχαία η απονομή τον Δεκέμβριο του 2025, από τον
ίδιο τον πρόεδρο της FIFA Ινφαντίνο, του βραβείου ειρή-
νης της FIFA στον Ντόναλντ Τραμπ. Ένα βραβείο που δεν
είχε δοθεί ποτέ ξανά στο παρελθόν και αμφιβάλλουμε αν
θα δοθεί ξανά στο μέλλον. Εφόσον όμως «έχασε» το Νόμ-
πελ Ειρήνης, κάπως έπρεπε να αποκατασταθεί η τάξη. Να
θυμίσουμε εδώ ότι μετά την απονομή του βραβείου ειρή-
νης, οι ΗΠΑ του Τραμπ έχουν βομβαρδίσει Βενεζουέλα,
Νιγηρία και Ιράν. Εξάλλου, έχει ζητήσει ο Τραμπ να
απονεύσει μαζί με τον Ινφαντίνο το βαρύτιμο τρόπαιο
του Μουντιάλ στους νικητές, κάτι που προφανώς δέχτηκε
μετά χαράς ο πρόεδρος της FIFA.

Το sportswashing (ξέ-
πλυμα μέσω του αθλητι-
σμού) δεν σταματάει εδώ.
Δεν είναι λίγες οι χώρες από

τις οποίες πολλοί φίλαθλοι αν-
τιμετώπισαν δυσκολίες έως και
αδυναμία στο ταξίδι τους για
το τουρνουά. Πάνω από το 1/4
των χωρών που συμμετέχουν
στο φετινό Μουντιάλ, όπως η
Αλγερία, η Σενεγάλη, η Ακτή
Ελεφαντοστού, η Αϊτή, το Πρά-
σινο Ακρωτήριο, η Τυνησία και
το Ιράν, βρίσκονται στις λίστες
των ΗΠΑ και του ICE ως «απει-
λές για την ασφάλεια της χώ-
ρας». Επίσης, χαρακτηριστικό
παράδειγμα αποτελεί και ο Σο-
μαλός διαιτητής Ομάρ Αμ-
πντουλκαντίρ Αρτάν, του οποί-
ου η είσοδος στις ΗΠΑ απαγο-
ρεύτηκε με την υποψία ότι έχει
συνδέσεις με την τρομοκρατία. Οι διεθνείς παίκτες του
Ιράν αντιμετωπίζουν κανονικά «καφόνια», μιας και,
έπειτα από κάθε παιχνίδι της εθνικής τους στα γήπεδα
των ΗΠΑ, αναγκάζονται να μετακινούνται στο Μεξικό,
καθώς κανένας δεν τους διασφαλίζει ότι θα είναι ασφα-
λείς, ενώ διάφορα μέλη του προπονητικού τους τιμ δεν
κατάφεραν να μπουν καν στη χώρα, πάλι λόγω «απει-
λής». Θα ήταν επίσης αστείες αν δεν ήταν τραγικές, οι ει-
κόνες πάνοπλων Αμερικανών μπάτσων να κάνουν εξου-
χιστικό έλεγχο σε παίκτες και προπονητές του Ιράκ και
της Ουρουγουάης.

Είναι όμως ανάγκη να βάλουμε και τα νούμερα στη
συζήτηση. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη διοργάνωση
Μουντιάλ στην ιστορία του θεσμού, με τη συμμετοχή 48
χωρών, έναντι 32 που ήταν στις τελευταίες διοργανώ-
σεις. Όσο και να προσπαθήσε η FIFA να πείσει πως αυτό
έγινε για να ζήσουν περισσότερες χώρες το όνειρο της
συμμετοχής σε ένα Μουντιάλ (όπως το Ουζμπεκιστάν, το
Πράσινο Ακρωτήριο, η Ιορδανία και το Κουρασάο), η
αλήθεια είναι άλλη. Αυτόματα, ο αριθμός των παιχνιδιών
εκτοξεύτηκε σε 104, δημιουργώντας μια τεράστια ευκαι-
ρία για τη FIFA. Με τη θέσπιση των υποχρεωτικών τρίλε-
πτων διαλειμμάτων ενυδάτωσης, 2 σε κάθε παιχνίδι, με
πρόσχημα την προστασία των παικτών από τις πολύ

υψηλές θερμοκρασίες, δημιουργήθηκε μαγικά ένας ξέ-
τρα χρόνος διαφημίσεων. Αν υπολογιστεί αθροιστικά ο
χρόνος αυτός στο σύνολο του τουρνουά, μιλάμε για πά-
νω από 7 ώρες ξέτρα χρόνου διαφήμισης, μέσα στη φω-
τιά του αγώνα.

Η FIFA υπολογίζει ότι τα έσοδά της, μόνο από τα τη-
λεοπτικά συμβόλαια για το 2026, θα ξεπεράσουν τα 4 δι-
σεκατομμύρια δολάρια, ενώ περίπου άλλα 5 δις. θα λά-
βει από εισιτήρια, φιλοξενίες, χορηγίες και εμπορικά δι-
καιώματα. Είναι δε αποκαλυπτικό το γεγονός ότι αυτό το
διάλειμμα ενυδάτωσης είναι υποχρεωτικό για κάθε παι-
χνίδι του Μουντιάλ. Έτσι φτάσαμε να έχουμε hydration
break σε αγώνα υπό βροχή, σε θερμοκρασίες κάτω των
20 βαθμών Κελσίου ή ακόμα και σε ματς που διακόπηκαν
προσωρινά λόγω κινδύνου σφοδρής καταιγίδας. Οι αντι-
δράσεις και των παικτών και των φιλάθλων είναι τερά-
στιες, αλλά η προτεραιότητα είναι το κέρδος.

Ας μην παραλείψουμε και τις μαζικές διαδηλώσεις
απεργών εκπαιδευτικών στο Μεξικό λίγο πριν την έναρξη
του Μουντιάλ. Ζητούσαν αυξήσεις στους μισθούς και αλ-
λαγή στο συνταξιοδοτικό πρόγραμμα, σημειώνοντας πως
αν δεν δικαιωθούν τα αιτήματά τους θα συνεχίσουν τον
αγώνα τους και εν μέσω Μουντιάλ. Οι αρχές του Μεξικού
απάντησαν με πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα. ▶

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

και δημοκρατικότητας. Άλλη μια απόδειξη πως η φασιστικοποίηση, η βιομηχανία διώξεων, οι απεργοκτόνοι-αντισυνδικαλιστικοί νόμοι, η ενίσχυση των κάθε λογής μηχανισμών καταστολής θα βρουν τη συνέχειά τους, ως αναπόσπαστα στοιχεία της πολιτικής της φτώχειας και του βαθέματος της εξάρτησης.

Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν, επομένως, οι εργάτες, ο λαός και η νεολαία από τις εξελίξεις αυτές και όσο αυτές διαμορφώνονται στα σαλόνια του αστικού πολιτικού σκηνικού. Η ανακύκλωση του πολιτικού προσωπικού της ντόπιας διαχείρισης και οι διεργασίες που συντελούνται σε αυτό το επίπεδο συνθέτουν μια συνολικά αντιδραστική πορεία, που έχει ως βασική της προϋπόθεση την περιθωριοποίηση της λαϊκής πάλης. Για όλους τους επίδοξους «σωτήρες», ως όρος για την άνοδο και την αναπαραγωγή τους, κεντρικός στόχος εξακολουθεί να είναι το κλείσιμο του ρήγματος ανάμεσα στα λαϊκά στρώματα και τις δυνάμεις του συστήματος.

Πρόκειται για ένα ρήγμα που ανοίξε με τα Τέμπη, τις κινητοποιήσεις της νεολαίας, τις μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, τον αγροτικό ξεσηκωμό και που οι κυρίαρχοι επείγονται να γεφυρώσουν, για να περιορίσουν την ανυποληψία και την απαξίωση του πολιτικού τους συστήματος στις λαϊκές συνειδήσεις. Και για την ώρα, σε αυτή την κατεύθυνση βρίσκουν σημαντικές βοήθειες από τις δυνάμεις της ποικιλώνυμης Αριστεράς του συμβιβασμού και της υποταγής, που έχει ράψει ήδη τα κοινοβουλευτικά της κουστούμια και έχει κηρύξει παύση αγώνων, επιδιόμενη στο γνωστό έργο της αναζήτησης εκλογικών συνθημάτων και οχημάτων.

Στην οργάνωση και τη συγκρότηση της πάλης του μπορεί και πρέπει να στηριχτεί ο λαός, για να ανοίξει και να διευρυνθεί το ρήγμα! Για να μετατραπεί αυτό σε κίνημα ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής, ανοίγοντας δρόμους προοπτικής για το μέλλον.

Δεν έχουμε καμία αμφιβολία πως και στις επόμενες μεγάλες διοργανώσεις θα βρεθούμε μπροστά σε παρόμοιες καταστάσεις. Η FIFA και η UEFA, όσο κι αν πασχίζουν να πείσουν ότι κρατάνε την πολιτική εκτός του παιχνιδιού, άλλο τόσο οι πράξεις τους δείχνουν το ακριβώς αντίθετο. Απομακρύνουν ριζικά με κάθε τους βήμα το ίδιο το άθλημα από τις λαϊκές μάζες, κάνοντάς το δυσπρόσιτο για τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων που το παρακολουθούν. Ταυτόχρονα, υπηρετούν υπέρροχα τους ιμπεριαλιστές και τις ανάγκες τους, είτε στο οικονομικό πεδίο είτε στο πεδίο της προπαγάνδας. Τουλάχιστον, ανάμεσα από τις διαφημίσεις, ίσως καταφέρουμε να δούμε και ένα ακόμα μαγικό του Μέσι...

Τρία χρόνια χωρίς την Αφροδίτη

Έκλεισαν τρία χρόνια από το φευγικό της Αφροδίτης Κοτσυφάκη. Η ευγενική μορφή της, το πνεύμα ανιδιοτελούς προσφοράς, η διαρκής συμμετοχή της στους συλλογικούς μας προβληματισμούς, η παρουσία της στους αγώνες των εκπαιδευτικών και των δυτικών συνοικιών στην Θεσσαλονίκη, η βοήθεια που πρόσφερε στην έκδοση της Προλεταριακής Σημαίας, η παλικαρία στάση με την οποία αντιμετώπισε τα σοβαρά προβλήματα της υγείας της, μας κάνουν να μην την βγάζουμε από το μυαλό μας. Να γυρνά συχνά η θύμησή μας σε αυτήν και στο σημαντικό αποτύπωμα που άφησε σε όλες και όλους τους συντρόφους και συναγωνιστές που πορεύτηκαν μαζί της. Μπορεί ο χρόνος να προχωρά, αλλά η Αφροδίτη για όσους την γνώρισαν θα μένει αξέχαστη!

Προσφορά

Ο Σ.Κ., με τη συμπλήρωση τριών χρόνων από την απώλεια της αγαπημένης συντρόφισσας της ζωής του Αφροδίτης Κοτσυφάκη, προσφέρει για ενίσχυση 300 ευρώ.

Αποψη

Η υπογραφή του Μνημονίου μεταξύ ΗΠΑ και Ιράν εγκαινιάζει μία φάση διαπραγματεύσεων. Ένα από τα επίδικα είναι να αποσαφηνιστεί το καθεστώς των Στενών και για αυτό έχει επανέλθει το ενδεχόμενο μιας αποστολής με απροσδιόριστους τους συμμετέχοντες και τη στόχευση.

Είναι γνωστό ότι μια ναυτική επιχείρηση στα Στενά ζητιέται σταθερά εδώ και καιρό από τον Τραμπ, για να σύρει τους συμμάχους του μέσα στη σύγκρουση. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, για να διαμορφώσουν τους όρους τους, επιχείρησαν να στήσουν τον δικό τους συνασπισμό προθύμων. Και φυσικά, είναι ένα ζήτημα αν λογαριάζεται και τι θα ανεχτεί ο ξενοδόχος, δηλαδή το Ιράν...

«Η Ελλάδα, όπως το έχω πει, θα ήταν πρόθυμη να συμμετέχει σε κάποιου είδους αποστολή, εφόσον αυτό απαιτηθεί». Με αυτή τη δήλωση ο Μητσοτάκης στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ τρέχει να δηλώσει πρώτος (!) παρών, για την

Ιράν, η ελληνική κυβέρνηση εμφανίστηκε ως η πλέον πρόθυμη ευρωπαϊκή χώρα, για να δώσει ό,τι της ζητηθεί.

Τις εβδομάδες που η ιμπεριαλιστική επιδρομή ήταν σε πλήρη εξέλιξη, ελληνικά πλοία και αεροσκάφη σε Κύπρο και Αν. Μεσόγειο μήκαν σε διάταξη μάχης καθ' υπόδειξη των ΗΠΑ. Στάλθηκε εκτάκτως πολεμικό υλικό στον Κόλπο, για την προστασία των εκεί αμερικάνικων βάσεων. Ενώ οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές έπαιρναν αποστάσεις και δήλωναν πως «δεν είναι ο πόλεμός μας», ο υπουργός Άμυνας έδινε συγκαρτηρία στην ελληνική πυροβολαρχία Patriot στη Σαουδική Αραβία για την κατάρριψη ιρανικού drone.

Η κυβέρνηση όχι μόνο έδωσε και συνεχίζει να δίνει όλη τη χώρα ως ορμητήριο στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Πλέον δεν διστάζει να προσφέρει πολεμικά σκάφη και προσωπικό για τις απαιτήσεις των αφεντικών της. Βέβαια, αυτή τη φορά θα είναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά

Ανοιχτός ο δρόμος για ελληνική εμπλοκή στο Ορμούζ

από την Ελλάδα, ακόμα πιο μακριά και από την επιχείρηση ΑΣΠΙΔΕΣ στην Ερυθρά Θάλασσα.

Ακόμα και στο περιβόητο σχέδιο Τραμπ για αποστολή διεθνούς κατοχικής δύναμης στη Γάζα έχει προλάβει να δηλώσει συμμετοχή η κυβέρνηση. Και φυσικά η πρόσφατη συνάντηση Μητσοτάκη-Ζελένσκι επιβεβαίωσε ότι παρά τη μετατροπή της επικράτειας σε χώρο πολεμικών επιχειρήσεων για τα ουκρανικά drone, η Ελλάδα παραμένει στρατευμένη και στο ουκρανικό μέτωπο.

Η εμπλοκή βαθαίνει αδιάκοπα και με ταχύτητα. Σε μεγάλα δεινά και μεγάλους κινδύνους σέρνει τον λαό και τη χώρα η εξαρτημένη αστική τάξη, όντας μάλιστα σε μια περιοχή που είναι ήδη μέσα στη φωτιά του πολέμου. Η υπηρετήση των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών είναι και η μοναδική πορεία που μπορεί να χαραχτεί, είναι το μοναδικό αφήγημα που μπορεί να στηθεί, πάντα με το βλέμμα για εύνοιες στον ελληνοτουρκικό αντιδραστικό ανταγωνισμό, ιδιαίτερα σε αυτή τη φάση της πολεμικής προετοιμασίας, που στενεύουν τα περάσματα και δυναμώνουν οι πιέσεις των ιμπεριαλιστών. Ειδικά, όμως, για τα Στενά του Ορμούζ, η κυβέρνηση έχει να λογαριάσει και τις απαιτήσεις του κοσμοπολιτικού εφοπλιστικού κεφαλαίου, που μπορεί να ζει και να έχει προσδέσει τα συμφέροντά του με άλλες πατρίδες, δεν παρέλειψε όμως να ζητήσει ανάληψη δράσης για να διασχίζουν τα δεξαμενόπλοιά του τα Στενά.

Η παραπάνω στάση λογίζεται ως «εθνικά αυτονόητη». Μια ενδεχόμενη τυχοδιωκτική εξόρμηση στα Στενά του Ορμούζ παρουσιάζεται από τώρα ως «μεγάλη επιτυχία». Για αυτό σύσσωμο το πολιτικό προσωπικό, παρά τις προεκλογικές τους κόντρες, αυτά τα θέματα τα αφήνει εκτός αντιπαράθεσης. Βέβαια, οι πονοκέφαλοι δεν λείπουν, διότι με βάση στο υπαρκτό ρήγμα εντός NATO, γίνεται όλο και πιο δύσκολο να κρατηθούν οι ισορροπίες για υπέρτερες δύο αφεντάδων...

Για τα ταξικά συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας, και μόνο η προκλητική προθυμία της κυβέρνησης διαμορφώνει δεδομένα. Η κατάσταση όπως εξελίσσεται παραμένει θανάσιμα επικίνδυνη και με σοβαρές συνέπειες για το παρόν και το μέλλον σε όλες τις πλευρές της ζωής του λαού. Η πάλη για την απεμπλοκή από τον πόλεμο είναι κρίσιμο ζητούμενο για την ανασυγκρότηση του αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

περαιτέρω εμπλοκή στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στη Μέση Ανατολή, και συγκεκριμένα για μια ναυτική πολεμική επιχείρηση για τη «διασφάλιση της ναυσιπλοΐας» στα Στενά του Ορμούζ.

Μάλιστα, το ρεπορτάζ στον αστικό τύπο κάνει λόγο για δύο ελληνικές φρεγάτες που θα πλεύσουν περίξ του Περσικού Κόλπου, για να συνδράμουν στην αποναρκοθέτηση των Στενών. Αποκαλύπτεται, δηλαδή, ότι οι προετοιμασίες είναι και επιχειρησιακά προχωρημένες.

Δεν ξαφνιάζομαστε, αφού ακόμα και όταν έπεφταν οι πύραυλοι βροχή σε όλη την περιοχή και η Σούδα ήταν στοχοποιημένη, η κυβέρνηση δια υπουργών της δήλωνε διαθεσιμότητα για τα Στενά του Ορμούζ στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της.

Η νομομοποίηση από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, που θέτει όψιμα ο Μητσοτάκης, μόνο ως καμουφλάζ μπορεί να εκληφθεί, για να κρύψει τη στοίχισή του με τα σχέδια των ΗΠΑ.

Η «επιχείρηση αποναρκοθέτησης» δεν είναι τεχνικό ζήτημα. Καταρχάς, η όποια στρατιωτική αποστολή στο Ορμούζ de facto αμφισβητεί την κυριαρχία του Ιράν επί των Στενών. Θα αξιοποιηθεί ως κομμάτι των πιέσεων και των εκβιασμών, στη φάση της διαπραγμάτευσης για το μεταπολεμικό status των Στενών. Είναι αναμενόμενο μια τέτοια απόπειρα να απαντηθεί ανάλογα από το καθεστώς του Ιράν.

Η κυβέρνηση, λοιπόν, για λογαριασμό της άρχουσας τάξης, εμφανίζεται ξανά ως το καλό παιδί του NATO, έτοιμο για άλλη μια βρωμοδουλειά με σοβαρούς κινδύνους. Άλλωστε, κατά τη διάρκεια της επιδρομής των ΗΠΑ στο

Ενώ αλωνίζουν οι φονιάδες του Ισραήλ, συλλαμβάνουν Παλαιστίνιο για... «ενδείξεις προετοιμασίας επιθέσεων»

Πανηγυρίζουν ο Χρυσοχοΐδης, η ΕΥΠ κι η Αντιτρομοκρατική (κι από πίσω η Μοσάντ και η CIA), για τη σύλληψη Παλαιστίνιου στον Άγιο Νικόλαο της Κρήτης. Κατηγορείται ως μέλος της Χαμάς. Αυτής που έχει τη διακυβέρνηση της πολύπαθης Γάζας και που ο λαός της υφίσταται την - ιστορικών διαστάσεων - γενοκτονία απ' τους σιωνιστές φονιάδες. Εκπαιδεύτηκε, λένε, στη Μαλαισία, όπου η Χαμάς έχει «βάση» (με τη Μαλαισία να το αρνείται). Κατηγορείται για «χτυπήματα σε Ισραηλινούς, στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, που «φέρεται» ότι... θα πραγματοποιούσε.

Στην αστυνομική έρευνα στο σπίτι του βρέθηκαν, λένε, τα παρακάτω τρομοενοχοποιητικά στοιχεία: «Αναλυτικός ζυγός ακριβείας εργαστηριακού τύπου» και «εργαστηριακός μαγνητικός αναδευτήρας με θερμαινόμενη πλάκα», μαζί με συσκευές κινητών τηλεφώνων, laptops, powerbanks και τραπεζικές κάρτες... Βλέπετε, όλα αυτά είναι και άσχετα με τη δουλειά του! Ηλεκτρολόγος είναι στο επάγγελμα! Δεν βρέθηκαν, όμως, λένε, οι «πρώτες ύλες για την κατασκευή βομβών»...

Νωρίτερα, δύο Παλαιστίνιοι είχαν συλληφθεί στην Κύπρο, με ανάλογες κατηγορίες, με τους οποίους οι αρχές αναφέρουν ότι «είχε επαφή». Όχι, δεν θα μπούμε σε αστυνομικά σενάρια, αλλά στην πολιτική ουσία. Η όλη επιχείρηση ήταν αποτέλεσμα, όπως αναφέρουν, συνεργασίας των μυστικών υπηρεσιών σε Ελλάδα, Κύπρο και Ισραήλ. Βλέπετε, υπάρχουν και οι... τριαξονικές συνεργασίες. Τη στιγμή που το κράτος - τρομοκράτης δεν σταματά να δολοφονεί τον παλαιστινιακό λαό στη Γάζα και στη Δυτική Όχθη, όπως και τον λαό του Λιβάνου, τη στιγμή που στην Ελλάδα αλωνίζουν Ισραηλινόι τουρίστες, που προκαλούν μάλιστα τους Έλληνες διαδηλωτές, Ισραηλινόι στρατιώτες που μετά τους φόνους στη Γάζα έρχονται να κάνουν τις διακοπές τους στα νησιά, Ισραηλινόι επιχειρηματίες και «επενδυτές», για να μη μιλήσουμε για τις μυστικές υπηρεσίες, βρέθηκε ο τρομοκράτης! Ο Παλαιστίνιος! Κι αυτό έγινε θέμα στα δελτία ειδήσεων και στις υπουργικές δηλώσεις Χρυσοχοΐδη.

Ακόμα μία πράξη, λοιπόν, στήριξης των σιωνιστών φονιάδων απ' την ντόπια άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση, ακόμα μια συνειδητή κίνηση υποταγής στα μεγάλα αφεντικά των ΗΠΑ και της ΕΕ. Αυτή τη φορά στην πλάτη ενός ανθρώπου που η χώρα του ματώνει κι ο λαός της δολοφονείται κάθε ώρα και στιγμή.

Οι ΗΠΑ απαίτησαν, η κυβέρνηση εκτέλεσε, ο Γιωτόπουλος ξανά στη φυλακή

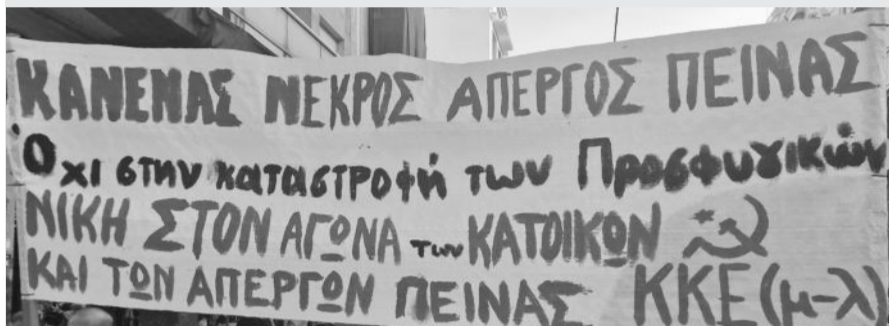
Το γεγονός, γνωστό. Ο αντεισαγγελέας του Αρχείου Πάγου άσκησε έφεση κατά της απόφασης «αποφυλάκισης με περιοριστικούς όρους» του 82χρονου Αλέξανδρου Γιωτόπουλου, που είχε πάρει το Πενταμελές Εφε-

δημοκρατικά δικαιώματα

Αριστοτέλης Χαντζής: 140 ημέρες απεργίας πείνας

Suzan Doppagne: 55 ημέρες απεργίας πείνας

Η οριακή κατάσταση της υγείας τους και οι κινητοποιήσεις, σ' αυτή την πολιτική συγκυρία, οδήγησαν σε «πρόταση επανασχεδιασμού»

Να μην καταστραφούν τα Προσφυγικά!

Τη Δευτέρα 22/6 ο - για 138 ημέρες - απεργός πείνας Αριστοτέλης Χαντζής μεταφερόταν εκτάκτως στο Νοσοκομείο «Γ. Γεννηματάς» με εξαιρετικά κρίσιμη την κατάσταση της υγείας του (σωματικό βάρος 35,6 κιλά, οξεία εγκεφαλοπάθεια, αδυναμία κατάποσης και γενικευμένη μυϊκή αδυναμία). Χιλιάδες λαού και νεολαίας διαδήλωναν, επί ώρες, στο κέντρο της Αθήνας και σε άλλες πόλεις για να μην υπάρξει νεκρός απεργός πείνας και να μην καταστραφούν τα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας χάριν της κερδοφορίας και της πολιτικής καταστολής, με τη γνωστή σύμβαση της Περιφέρειας και του υπουργείου Πολιτισμού.

Μπροστά στον φόβο να «ανάψει φωτιά» στον λαό και στη νεολαία, των οποίων η ζωή γίνεται καθημερινά κόλαση, με το κίνημα αλληλεγγύης να διευρύνεται, τις δηλώσεις συμπαράστασης επίσης, τις κινητοποιήσεις να «ξεφεύγουν απ' το πλαίσιο των Προσφυγικών», όπως αναφέρθηκε χαρακτηριστικά, προτάθηκε «συμβιβαστική» λύση. Η -κατά πλειοψηφία- πρόταση - ψήφισμα του δημοτικού συμβουλίου της Αθήνας προς την Περιφέρεια και την κυβέρνηση να διακοπεί η υλοποίηση της σύμβασης και να ξεκινήσει διάλογος με την κοινότητα των Προσφυγικών και σχετική διαβούλευση. Με ταυτόχρονη διακοπή της απεργίας πείνας.

Εκτός από τη σημαντική επίδραση που είχαν οι πολυήμερες απεργίες πείνας και η έκφραση του κινήματος, στην εξέλιξη αυτή, αυτή δεν είναι «άσχετη» κι απ' τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα το αστικό πολιτικό προσωπικό με τις κόντρες στο εσωτερικό του. Προσπαθούν να στηθούν «εναλλακτικές» διαχειρίσεις, που θέλουν μάλιστα να εξασφαλίσουν και «πόντους».

Όσον αφορά το συγκεκριμένο θέμα, είναι χαρακτηριστική η αρχική κόντρα μεταξύ Δούκα - Χαρδαλιά. Ταυτόχρονα, το μόνο που δεν θα ήθελαν οι επικυρίαρχοι σ' αυτή την πολιτική συγκυρία θα ήταν η ενεργοποίηση του λαϊκού παράγοντα, το να βγει ξανά ο λαός κι η νεολαία στους δρόμους με αιχμή την απεργία πείνας, αλλά και με πολύ βαθύτερες αιτίες.

Ο Αριστοτέλης Χαντζής σταμάτησε την απεργία πείνας στις 24/6, μετά από 140 ημέρες, δείχνοντας πολύ μεγάλη αγωνιστική αποφασιστικότητα και αντιμετωπίζοντας σοβαρά προβλήματα υγείας πλέον, και η Suzan Doppagne στις 55 ημέρες. Ωστόσο, καμία επανάπαυση δεν πρέπει να υπάρξει όσον αφορά τα σχέδια και τις υποσχέσεις των «από πάνω». Ο αγώνας που έχει ξεκινήσει εδώ και μήνες για να μην καταστραφεί ο ιστορικός και κοινωνικός χώρος των Προσφυγικών, να μην εκδιωχθούν οι 400 κάτοικοί τους, να μην κατασταλεί η αλληλεγγύη και οι πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές δράσεις και δραστηριότητες, πρέπει να συνεχιστεί, πάντα με πνεύμα και πρωτοβουλίες ανοικτές στον λαό, στη νεολαία, στους κατοίκους, στους εργαζόμενους.

τεύο Πειραιά ύστερα από 24 χρόνια φυλάκισης και 5 αιτήσεις αποφυλάκισης. Όχι, δεν ήταν τα δημοσιοποιημένα «συναίσθηματα» (sic) της Μπακογιάννη που οδήγησαν στην υλοποίηση της έφεσης και στην «επιστροφή» του Γιωτόπουλου στη φυλακή, και τι θα του έλεγε αν... «τον έβλεπε στον δρόμο», που δημιούργησαν και δεκάδες αντίθετα «ερωτήματα» στο διαδίκτυο... Ούτε η εμμονή στην «τήρηση του τυπικού του νόμου», να εκτίσει δηλαδή 25 και όχι 24 χρόνια. Που δεν έχει τηρηθεί για άλλους κι άλλους (χουντικούς, νεοναζί, κρατικούς και παρακρατικούς φονιάδες, βιαστές...). Που ακόμα κι αυτό, το τυπικό, αμφισβητείται... Γιατί στην περίπτωση του Γιωτόπουλου είναι 19 χρόνια αντί για 25, σύμφωνα με το άρθρο 105 του παλιού Ποινικού Κώδικα, που ισχύει γι' αυτόν, όπως ανέφερε σε δημόσια επιστολή του. Ήταν η παρέμβαση και η απαίτηση των υπερπόντιων ιμπεριαλιστικών αφεντικών, ο «φερόμενος ως καθοδηγητής της 17N» να οδηγηθεί ξανά στη φυλακή, ανεξάρτητα απ' την απόφαση του όποιου αστικού δικαστηρίου της χώρας. Μια παρέμβαση να μεν «συμβολική» (με την έννοια πως δεν φοβόνταν κάποιον πραγματικό κίνδυνο...), αλλά με σαφές πολιτικό μήνυμα για το ποιος κάνει κουμάντο στη χώρα. Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ ήταν σαφές και κατηγορηματικό: Εκφράζοντας «την απογοήτευσή του» για την απόφαση του Πενταμελούς του Πειραιά, απαίτησε απ' την ελληνική κυβέρνηση να κάνει το παν για να επιστρέψει στη φυλακή ο Γιωτόπουλος. Και έγινε. Το όλο γεγονός διανοήθηκε κι από σχετικές αναφορές «ευαισθησίας» για τα «θύματα της τρομοκρατίας», απ' τους αρχιτρομοκράτες των ΗΠΑ.

Όχι στην ανάκληση του Ασύλου του Τζαβέντ Ασλάμ!

Συμπληρωματική συνέντευξη, στην Επιτροπή Ασύλου, έδωσε στις 19/6 ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδας, Τζαβέντ Ασλάμ. Ενώ ζει 30 χρόνια στη χώρα μας, είναι πλατιά γνωστός όλα αυτά τα χρόνια στο λαϊκό κίνημα, αλλά και ως μάρτυρας κατηγορίας στη δίκη της Χρυσής Αυγής, αντιμετώπιζε την απόφαση ανάκλησης του πολιτικού του Ασύλου απ' το υπουργείο Μετανάστευσης έπειτα από σχετική εισήγηση του Πλεύρη. Η δε κόρη του έχει πάρει την ελληνική ιθαγένεια και ταυτότητα.

Η συνέντευξη δόθηκε στο πλαίσιο ένστασης που έκανε απέναντι στην απόφαση αυτή. Η ανάκληση, με το αιτιολογικό πως δεν συντρέχουν πλέον λόγοι για «καθεστώς διεθνούς προστασίας του», πως το Πακιστάν θεωρείται πλέον «ασφαλής χώρα» (sic) -σημειώστε πως το 2006 ο ίδιος είχε πρωτοστατήσει στην αποκάλυψη των απαγωγών των Πακιστανών μεταναστών απ' τις μυστικές υπηρεσίες του καθεστώτος της χώρας του- εντάσσεται στο συνολικό αντιμεταναστευτικό πλαίσιο που υφαίνεται αλλά και στη φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής. Η αλληλεγγύη πρέπει να εκφραστεί και η ανάκληση του Ασύλου του δεν πρέπει να περάσει!

Θεσπρωτία

Ανάγκη παλλαϊκής απάντησης στη λαίλαπα των ΑΠΕ

Με δύο ιστούς ανεμομέτρησης ήδη τοποθετημένους σε Θεσπρωτικά βουνά, με ένα νέο εργοτάξιο στα όρια Πρέβεζας- Θεσπρωτίας και με δεκάδες άδειες για ανεμογεννήτριες να βρίσκονται σε διαφορετικά στάδια, γίνεται προφανές ότι πρόκειται για καταγισμό από τις καταστροφικές βιομηχανικές ΑΠΕ στην περιοχή μας. Αν λάβει κανείς υπόψη πως η εικόνα σε όλη την Ήπειρο είναι ανάλογη και ήδη επιβαρυνόμενη με πολλά στρέμματα φ/β πάρκων, όπως στον κάμπο Παραμυθιάς, τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα. Με βάση τα παραπάνω, συστάθηκε πριν από δύο χρόνια η επιτροπή «Πολίτες Θεσπρωτίας ενάντια στις ανεμογεννήτριες - ΑΠΕ», από συλλογικότητες του εξωκοινοβουλίου και ανένταχτους πολίτες σε μία προσπάθεια να ανοίξει το ζήτημα στον Θεσπρωτικό λαό ώστε να συγκροτηθούν οι αναγκαίες αντιστάσεις για το μπλοκάρισμα των ΑΠΕ. Σε αυτά τα δύο χρόνια έγιναν δεκάδες παρεμβάσεις και εκδηλώσεις/συγκεντρώσεις σε αρκετές περιοχές όπου οι κάτοικοι έπαιρναν το λόγο αφού πρώτα η Πρωτοβουλία με τις εισηγήσεις της έθετε την πολιτική βάση αυτής της επέλασης και μία σειρά από επιστημονικά επιχειρήματα τα οποία καταρρίπτουν τους μύθους των δήθεν μελετών περι-

βαλλοντικών επιπτώσεων των εταιρειών.

τα φούμαρα...

Όπως σε όλη τη χώρα, έτσι και στη Θεσπρωτία, το κόλπο είναι γνωστό. Στήνονται μονοπρόσωπες ΙΚΕ συνήθως, κάνουν αιτήσεις και μελέτες του ποδαριού και μόλις πέσουν οι τελικές εγκρίσεις από την Αποκεντρωμένη Διοίκηση έρχεται το αρπακτικό τύπου Βαρδινογιάννης, Μυτιληναίος κλπ και αναλαμβάνει δράση. Οι εκπρόσωποι των αρπακτικών πραγματοποιούν συναντήσεις με τις Δημοτικές αρχές ή τις τοπικές κοινότητες μόνο αν υπάρξουν αντιδράσεις για να τάξουν τα λεγόμενα ανταποδοτικά ψίχουλα. Η Επιτροπή τα αποκαλεί «καθρεφτάκια για ιθαγενείς» και ταυτόχρονα έδειξε στον κόσμο της περιοχής, με εκλαϊκωμένο τρόπο, τι κρύβεται πίσω από τον λογαριασμό της ΔΕΗ και πόσο ψίχουλα είναι μπροστά στα κέρδη των «επενδυτών». Άλλο τόσο φούμαρα είναι και οι νόμοι που θα μπορούσαν να προστατέψουν τις περιοχές, όπως το νέο χωροταξικό το οποίο όχι απλά δεν μειώνει τη λαίλαπα αλλά κάνει λόγο και για εξωφρενικό ποσοστό επιπλέον εδαφικής κάλυψης από νέες ΑΠΕ! Πέρα από την κοροϊδία ότι βάζει φρένο σε περιοχές με υψόμετρο άνω των 1200μ και νησιά μικρότερα των

300τκλμ (η Άνδρος είναι αντιμέτωπη με τη λαίλαπα με μεγάλες αντιδράσεις των κατοίκων), όλη η υπόλοιπη χώρα είναι ένα απέραντο πεδίο κερδοφορίας και το «φρένο» δεν αφορά τις χιλιάδες Α/Γ που υπάρχουν ήδη ή έχουν εγκριθεί ή είναι υπό έγκριση...

η ουσία...

Η υπερπαραγωγή ρεύματος από ΑΠΕ στη χώρα έφτασε εδώ και τρία περίπου χρόνια σε τέτοιο επίπεδο, που είτε «χανόταν» τεράστιες ποσότητες είτε οδεύαμε σε διαρκή μπλακ άουτ ενώ ταυτόχρονα ξεπεράστηκε το επιβεβλημένο από την ΕΕ ποσοστό κάλυψης στο λεγόμενο ενεργειακό μείγμα! Γιατί όμως εντείνεται ο καταγισμός αδειοδοτήσεων και η προσπάθεια του συστήματος για επιπλέον ΑΠΕ, ενώ «μπουκώσαμε»; Και μάλιστα, για να χωρέσουν κι άλλες μονάδες, κόβουν από τους υπάρχοντες μικροπαραγωγούς ενώ οι τράπεζες γκρίνιαζαν αρχικά φοβούμενες μήπως οι παραγωγοί δεν μπορούσαν να αποπληρώσουν έτσι τις δόσεις! Είναι απλοί οι λόγοι: Για να χωρέσουν κι άλλες ΑΠΕ! Γιατί; Για να βασίζεται το ενεργειακό μείγμα της εξαρτημένης Ελλάδας σε περισσότερες ασταθείς μορφές βαθαίνοντας έτσι την ενεργειακή εξάρτηση. Για να προωθήσουν οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές την

πολιτική τους για την «Πράσινη Ενέργεια» την ώρα που εντείνεται η παγκόσμια γεωπολιτική αντιπαράθεση συμπεριλαμβανομένου του ενεργειακού ανταγωνισμού γύρω από το Αμερικάνικο LNG. Για να συνεχίσουν να κερδοφορούν τα ξένα και εγχώρια αφεντικά που εμπλέκονται με την παραγωγή ενέργειας χωρίς να λογαριάζουν τη δουλειά, τη ζωή του λαού και το περιβάλλον μπροστά στα κέρδη τους. Σε πρόσφατο μάλιστα άρθρο του υφυπουργού Περιβάλλοντος και Ενέργειας γίνεται άλλη μία προσπάθεια να πειστεί ο κόσμος για την ανάγκη επιπλέον ΑΠΕ καθώς αυτές θωρακίζουν ενεργειακά τη χώρα (;) και καθιστούν το ρεύμα φθηνότερο (;) με στοιχεία που προκαλούν το λαϊκά νοικοκυριά. (Μας λέει: έχουμε την 7η χαμηλότερη τιμή χονδρικής στην Ευρώπη, φθηνότεροι και από τη Βουλγαρία και τη Γερμανία, αν και η τιμή είναι αυξημένη σε σχέση με το 2019, γιατί ζούμε ακόμα στα απόνερα της ενεργειακής κρίσης του 2022!!!)

...η ανάγκη αντίστασης

Στις περισσότερες εκδηλώσεις έγινε αναφορά στις νίκες που έχουν πραγματοποιηθεί σε διάφορα μέρη της χώρας από τις λαϊκές αντιδράσεις, στο πάγωμα των μονάδων βιομάζας στην Παραμυθιά και στη συμβο-

λή στο πάγωμα και σε Α/Γ στη Θεσπρωτία (ΠΛΑΤΑΡΙΑ- ΧΟΙΡΟΝΗΣΙ) ώστε να αναδειχθεί αυτό που αποτελεί μονόδρομος για τους κατοίκους. Ο από τα κάτω οργανωμένος, παρατεταμένος αγώνας που γνωρίζει ποιον έχει δίπλα του και ποιον έχει απέναντι μπορεί να κερδίσει και πως δεν πρόκειται να σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουν οι ίδιοι οι κάτοικοι. Παρά τις όποιες διαφοροποιήσεις στο εσωτερικό της Επιτροπής, όπως οι προτάσεις που ακούγονται σε Δημοτικά Συμβούλια για κωροθέτηση, όπως η επικίνδυνη ανάθεση του αγώνα σε Δημάρχους, παράγοντες και αστικούς φορείς, έχει τεθεί με καθαρό τρόπο πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος από αυτόν του οργανωμένου αγώνα. Επίσης ιδιαίτερη βαρύτητα στις συζητήσεις έχει δοθεί στο δικαστικό - νομικό σκέλος των προσφυγών στο ΣτΕ καθώς έχουν προσφύγει σε αυτό από Δήμαρχοι έως και Ηγούμενος μονής. Η επιτροπή, χωρίς να αποκλείει κανέναν που έχει προσφύγει κατά των εταιριών, έχει κάνει ξεκάθαρο τόσο το ρόλο της αστικής δικαιοσύνης και του κράτους, όσο και το γεγονός ότι ακόμη και μία αρνητική γνωμοδότηση, μία αρνητική απόφαση κλπ αποτελούν αποτέλεσμα της πίεσης που ασκούν οι αγώνες αναγκάζοντας το κράτος σε υποχωρήσεις.

Αιγιάλεια

Όχι στις ανεμογεννήτριες στην Άνω Ζήρια
Όχι στην καταστροφή της φύσης
στο όνομα του κέρδους

Η Άνω Ζήρια, ενταγμένη στο δίκτυο Natura 2000 και ήδη επιβαρυνόμενη από τις καταστροφικές πυρκαγιές των προηγούμενων ετών, βρίσκεται αντιμέτωπη με νέες επεμβάσεις. Δρόμοι ανοίγονται μέσα στο δάσος, μπαίνουν τα θεμέλια για ανεμογεννήτριες ύψους 120 μέτρων, το φυσικό τοπίο μεταβάλλεται ανεπανόρθωτα.

Οι κινητοποιήσεις των κατοίκων μπλόκαραν τα αρχικά σχέδια για την εγκατάσταση 11 ανεμογεννητριών. Μάλιστα, τον Απρίλιο επιβλήθηκε διοικητικό πρόστιμο ύψους 7.336 ευρώ για παραβίαση των όρων της άδειας εγκατάστασης και για εκχερσώσεις δασικών εκτάσεων εκτός των ορισμένων ορίων τους. Φυσικά, όμως, οι επενδυτές επανήλθαν με νέες μεθοδεύσεις, τροποποιώντας τα έργα και αναζητώντας τρόπους να παρακάμψουν τους νομικούς περιορισμούς: οι άδειες πουλήθηκαν σε άλλη εταιρεία και το πρότζεκτ «έσπασε» σε τρία μικρότερα κομμάτια.

Η λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» προβάλλεται ξανά ως δικαιολογία για έργα που εξυπηρετούν την κερδοφορία μεγάλων ενεργειακών ομίλων, ακόμη και αν αυτό σημαίνει τη λεηλασία της φύσης και την υποβάθμιση της ζωής των κατοίκων της περιοχής. Η προστασία του περιβάλλοντος καμία σχέση δεν έχει με το ξεπούλημα βουνών, δασών και φυσικών οικοσυστημάτων σε επιχειρηματικά συμφέροντα, ενώ οι τοπικές κοινωνίες καλούνται να επωμιστούν το πραγματικό κόστος των παρεμβάσεων.

Με επιτροπές αγώνα, ανοιχτές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις, οι κάτοικοι συνεχίζουν να διεκδικούν την άμεση διακοπή των εργασιών, για την προστασία του δάσους της Άνω Ζήριας και των ζώων τους!

Οδοντωτός

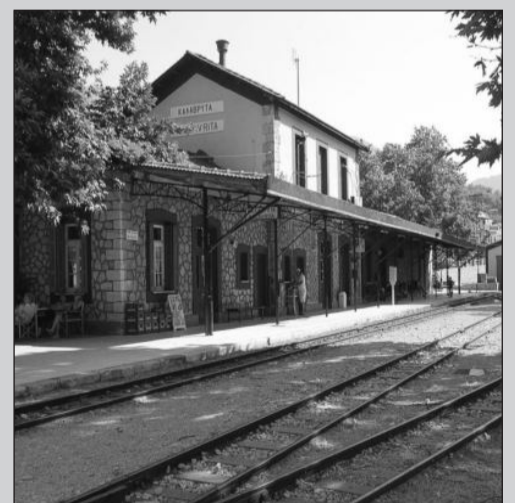
Το κέρδος βάζει λουκέτο στις ανάγκες της
τοπικής κοινωνίας

«Απελευθέρωση των σιδηρόδρομων». Ξεπούλημα του «σπασμένου» πλέον ΟΣΕ. Μηδενική συντήρηση των γραμμών. Μείωση του προσωπικού της γραμμής Διακοπού-Καλαβρύτων.

Και κάπως έτσι, το χρονικό του λουκέτου οδήγησε στη «μέχρι νεωτέρας» παύση της λειτουργίας της γραμμής. Έχει και υπεύθυνους (επιταγές ιμπεριαλιστών, κυβερνήσεις, τοπικές αρχές) και αίτια, με την εκτίμηση πως η υποβάθμιση των γραμμών δεν έγινε από αμέλεια. Οι κατολισθήσεις που πράγματι γίνονται κατά μήκος της γραμμής, όχι απλά δεν επιλύθηκαν, αλλά τέθηκε σε εφαρμογή το δόγμα «γόρδιου δεσμού» (ό,τι δεν λύνεται -με καπιταλιστικούς όρους- κόβεται).

Πέρα από τις διάφορες υπαρκτές ανησυχίες για την ιστορικότητα και τον τουρισμό που συνεπάγεται η λειτουργία της γραμμής, τα μείζονα προβλήματα είναι άλλα. Και τίθενται επιτακτικά ερωτήματα: Το συρρικνωμένο εργατικό δυναμικό του μηχανοστασίου και των υπηρεσιών του τρένου τι θα απογίνει; Πώς θα μεταφέρονται οι εργαζόμενοι, οι εκπαιδευτικοί, οι υγειονομικοί; Τι θα συμβεί με τα διάφορα μικροδέματα που εξυπηρετούσαν ΕΛΤΑ και ιδιώτες; Και φυσικά, όταν χιονίζει στην περιοχή, πώς θα μεταφέρονται φθηνά και με ασφάλεια οι ντόπιοι με κλειστούς από το χιόνι δρόμους;

Όλα αυτά τα πάλοι ποτέ δεδομένα, με μία απόφαση της Hellenic Train μένουν μετέωρα. Και είναι αναγκαίος ο αγώνας των ντόπιων της περιοχής. Εκεί βρίσκονται οι λύσεις -και μόνο!

Nika Bay Kalamata

Οι φονιάδες επενδύουν στον τουρισμό

Για 4 συνεχόμενες εβδομάδες συνεχίζεται η αναταραχή στην Αλβανία, με τον λαό να βρίσκεται στους δρόμους και να διαδηλώνει ενάντια στα καταστροφικά σχέδια τουριστικής «ανάπτυξης» του Τζάρετ Κούσερ στις ακτές Βιόσα/Νάτρα. Η λεηλασία της περιοχής γεννά τη δικαιολογημένη οργή του κόσμου, που μπροστά στα μάτια του εξελίσσεται μια λεηλασία με σοβαρές επιπτώσεις στο περιβάλλον και την περιοχή, με στόχο την εξυπηρέτηση των αδηφάγων σχεδίων του ξένου τουριστικού-real estate κεφαλαίου. Η Αλβανία, όπως και η Ελλάδα, χώρες εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό, φτωχοποιούνται με την συρρίκνωση τομέων παραγωγής και μετατρέπονται σε εύφορο έδαφος για νέες επενδύσεις ληστρικών όρων σε τουρισμό και υπηρεσίες. Οι «ριβιέρες» του ντόπιου και ξένου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου συνδυάζονται όχι μόνο με τη φτωχοποίηση του λαού και το μαράζωμα του τόπου, αλλά και με τη μετατροπή των εξαρτημένων χωρών σε οπλοστάσια για τις εφορμήσεις των ιμπεριαλιστών στα μέτωπα των συγκρούσεων στην περιοχή. Οι αποικιακές μνήμες των πιο σκληρών περιόδων του ιμπεριαλισμού έρχονται ξανά στην επιφάνεια, όσο βαθαίνουν οι οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές σχέσεις εξάρτησης. Η Ελλάδα τα τελευταία χρόνια βρίσκεται σε μια κατάσταση, όπου η «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού επιβεβαιώνει αυτή τη νεο-αποικιακή πολιτική σε όλους τους τομείς της οικονομίας. Βλέπουμε τη χώρα να μετατρέπεται από τη μία σε ΝΑΤΟϊκό στρατόπεδο και από την άλλη σε μια τεράστια τουριστική μονάδα.

Το παράδειγμα της Μεσσηνίας

Στη δυτική παραλία της Καλαμάτας (Μπουρνιά) βρίσκεται προ των πυλών μια τεράστια τουριστική επένδυση ύψους 136,5 εκατ. ευρώ που θα αλλάξει δραματικά την περιοχή. Αυτή η Στρατηγική Επένδυση κατηγορίας 1, όπως έχει χαρακτηριστεί, περιλαμβάνει τη δόμηση περίπου 40.000τ.μ. σε 205.000τ.μ. ιδιωτικής παραθαλάσσιας έκτασης, με τη δημιουργία ξενοδοχείου 5 αστέρων δυνα-

μικότητας 140 δωματίων και 248 πολυτελών κατοικιών, και προφανώς την αποκλειστική εκμετάλλευση και χρήση του αιγιαλού για τους πελάτες του πολυτελούς συγκροτήματος. Στρατηγικός επενδυτής είναι ο ισραηλινός συμφερόντων όμιλος IDM Capital, που με μια fast track διαδικασία του υπουργείου Εξωτερικών και της Enterprise Greece (αρμόδια εταιρία για την προσέλκυση ξένων άμεσων επενδύσεων στην Ελλάδα) διεκδίκησε και τελικά κατάφερε να πάρει την εργολαβία για την κατασκευή αυτού του φαραωνικού έργου. Η μεγάλη έκταση, ακριβώς δίπλα από την πόλη της Καλαμάτας, στη δυτική παραλία με ακτογραμμή που ξεπερνά τα 6χλμ, εκεί που βρίσκεται ίσως και ο τελευταίος ελεύθερος χώρος για την αναψυχή του λαού της περιοχής, γίνεται βορά στο μεγάλο τουριστικό κεφάλαιο και μάλιστα ενός φασιστικού κράτους, του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, που από τη μια «επενδύει» στα μέχρι πρότινος ανεκμετάλλευτα κομμάτια γης της χώρας και από την άλλη «επενδύει» στο αιματοκύλισμα του παλαιστινιακού λαού.

Το πλαίσιο για την επιτάχυνση των διαδικασιών στρατηγικών και ιδιωτικών επενδύσεων όπως του Nika Bay Kalamata από την IDM Capital, ορίζεται από το νόμο 4864 που ψηφίστηκε τον Δεκέμβριο του 2021. Ο ν. 4864/21 έχει χρησιμοποιηθεί αρκετές φορές για να μπορεί το ξένο κεφάλαιο, ιμπεριαλιστικό και μη, να βάζει βαθιά το χέρι του στον πλούτο της χώρας. Στη νότια Κρήτη, τη Σύρο, τη Χαλκιδική, την Καβάλα και αλλού, οι ξένοι επενδυτές αρπάζουν τις ευκαιρίες για να κάνουν business στη βαριά βιομηχανία της χώρας. Οι φοροαπαλλαγές, οι επιχορηγήσεις, η διευκόλυνση των αδειοδοτήσεων και η ελεύθερη πολεοδομική εκμετάλλευση που ορίζονται από τον συγκεκριμένο νόμο αποτελούν χρυσές ευκαιρίες για τα αρπακτικά που έρχονται ως Στρατηγικοί Επενδυτές. Ο ν. 4864/21 περιλαμβάνει τα άρθρα 5 και 6 που προβλέπουν: 1ο «...την παραχώρηση στον φορέα της επένδυσης του δικαιώματος χρήσης αιγιαλού, παραλίας, συνεχόμενου ή παρακείμενου θαλάσσιου

χώρου ή του πυθμένα...» (Άρθρο 5, Παράγραφος 1) και 2ο «...τα βοηθητικά και συνοδά έργα εξωτερικής υποδομής, που είναι απαραίτητα για την εξυπηρέτηση συγκεκριμένων Στρατηγικών Επενδύσεων...» (Άρθρο 5, Παράγραφος 2). Δεν χωρά αμφιβολία πως ολόκληρη η περιοχή, μαζί με τον αιγιαλό της, θα βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο και την εκμετάλλευση της εταιρείας που έχει αναλάβει το έργο και την εκμετάλλευσή του, αποκλείοντας την πρόσβαση των κατοίκων της Καλαμάτας στη δυτική παραλία της πόλης. Οι δεσμεύσεις του ισραηλινού fund για ελεύθερη πρόσβαση και δημιουργία δημόσιων χώρων εντός του συγκροτήματος είναι στάχτη στα μάτια των καλαματιανών, που δεν μπορούν να δεχθούν μια ιδιωτική πόλη για την ελίτ χτισμένη δίπλα από τα σπίτια τους, σε χώρο που μέχρι και σήμερα ήταν προβάσιμος για όλους.

Η μετατροπή της Ελλάδας σε ένα τεράστιο Ξενοδοχείο πάει χέρι-χέρι με τη μετατροπή της σε κέντρο εκπαίδευσης των φονιάδων του πλανήτη. Σε όλες τις περιπτώσεις οι επενδυτές ορίζονται σύμφωνα με τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, κυρίως των Αμερικανών, στην πε-

ριοχή. Για την ελληνική άρχουσα τάξη το Ισραήλ είναι ο στρατηγικός εταίρος που η συνεργασία μαζί του μπορεί και ικανοποιεί τις ιδιαίτερες επιδιώξεις, σε συνδυασμό πάντα με αυτές των μεγάλων αφεντικών τους. Μπορεί να είναι τυχαίο, μπορεί και όχι, αλλά η δημιουργία του Nika Bay Kalamata έρχεται μετά την διακρατική συμφωνία Ελλάδας-Ισραήλ για το Διεθνές Κέντρο Εκπαίδευσης Πτήσεων της Πολεμικής Αεροπορίας στην Καλαμάτα. Η ισραηλινή Elbit, βασικός προμηθευτής σε όπλα του Ισραηλινού στρατού, έχει αναλάβει από το 2021 την υλικοτεχνική υποστήριξη της μονάδας στην Καλαμάτα... Έτσι δουλεύουν οι πολλών ταχυτήτων επενδύσεις στην Ελλάδα.

Οι πρώτες αντιδράσεις των κατοίκων που αιφνιδιάστηκαν από αυτή τη λεηλασία είναι περιορισμένες. Δεν θα αργήσει όμως να γίνει και στην Καλαμάτα «της Αλβανίας», όταν με τον υπερτουρισμό και τη χωρίς όρους εκμετάλλευση του τόπου τους, οι ντόπιοι θα υποστούν πολλαπλά τις συνέπειες, αρκεί να προσεράσουν τις όποιες αυταπάτες και την αδράνεια, για να προχωρήσουν σε αγωνιστικές πρωτοβουλίες που θα βάλουν φραγμό σε αυτό το ξεπούλημα.

Η «νίκη του Ιράν» τοποθετεί «αντικαπιταλιστές» και «αντιιμπεριαλιστές» στον ίδιο κοινό παρονομαστή των αυταπατών

Τελικά, η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, οι Φρουροί της Επανάστασης και το καθεστώς των μούλαδων δουλεύουν προς όφελος των κομμουνιστικών δυνάμεων σ' όλο τον κόσμο (ενώ στο Ιράν τους κατέσφαξαν). Το Ιράν αναδύεται ως η ηγεμονεύουσα δύναμη του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα, ανοίγοντας δρόμο στην πάλη των λαών και της εργατικής τάξης. Με παρόμοιο πνεύμα και συμπεράσματα για τους λαούς και τα κινήματά τους, δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς «καλωσόρισαν» στην χώρα μας το Μνημόνιο Κατανόησης που υπέγραψαν ΗΠΑ και Ιράν.

Η Κομμουνιστική Απελευθέρωση στην ανακοίνωσή της με τίτλο «Η ήττα ΗΠΑ- Ισραήλ εφελτήριο για την ανατροπή των πολεμικών σχεδίων» αναφέρει ότι «Οι λαοί σε Ιράν, Λίβανο, Παλαιστίνη, αλλά και σε όλο τον κόσμο, παίρνουν ανάσα ελπίδας... η αδυναμία επιβολής των σχεδίων τους λειτουργεί ως μήνυμα προς τους λαούς όλου του κόσμου: η αντίσταση μπορεί να ανατρέψει δεδομένα και να φρενάρει την πολεμική στρατηγική που αναπτύσσεται στο πλαίσιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας».

Η ΟΚΔΕ στην ανακοίνωσή της με τίτλο «Μια νίκη για το Ιράν. Νέες δυνατότητες και καθήκοντα για το αντιπολεμικό κίνημα», αφού υμνεί «το στρατηγικό βάθος που επέδειξε η ιρανική πλευρά» και τον «αλύγιστο «άξονα της αντίστασης»» καταλήγει στο συμπέρασμα ότι «Η επιτυχία του Ιράν είναι μια σοβαρή ευκαιρία, ώστε εργαζόμενοι, νέοι και αγωνιστές να παλέψουμε για την αντιστροφή αυτής της κατάστασης.».

Το Μ-Α ΚΚΕ στην ανακοίνωσή του με τίτλο «Η συμφωνία αποτελεί νίκη του λαού του Ιράν», διαπιστώνει θετικά ότι «110 μέρες μετά, το «καθεστώς» που τόσο ήθελαν να ανατρέψουν οι επιτιθέμενοι είναι πιο ισχυρό από ποτέ», καθώς επίσης ότι «Το Ιράν πλέον αναλαμβάνει καθοριστικό ρόλο σε μια Μέση Ανατολή που καμία σχέση δεν θα έχει με τις μακέτες που έφτιαχνε ο Τραμπ για αυτή». Συμπερασματικά καταλήγοντας ότι «Το μνημόνιο κατανόησης καταγράφεται ως νίκη του Ιράν ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους σιωνιστές τυράννους της Μέσης Ανατολής και είναι βέβαιο ότι συνιστά μια πολύ θετική εξέλιξη για τους λαούς της περιοχής. Το σαφές μήνυμα ότι ο ιμπεριαλισμός δεν είναι αή-

τητος και ότι οι λαοί με τον αγώνα και την αντίστασή τους μπορούν να καταφέρουν νίκες είναι αυτό που στέλνει αυτή η συμφωνία». Αξίζει να σημειώσουμε ότι, χωρίς να μας εκπλήσσει η ανακοίνωση του Μ-Α ΚΚΕ, αναγνωρίζει έστω και σε παρένθεση ακόμη «και τα δικαιώματα» του Ιράν στην ανάπτυξη πυρηνικών όπλων!

Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ στην ανακοίνωσή της με τίτλο «Νίκη του Ιράν και της Αντίστασης, νίκη των λαών» διαπιστώνει επίσης ότι «Το Ιράν αναβαθμίζεται γεωπολιτικά... Το Ιράν αναδύεται ως ισχυρή περιφερειακή δύναμη, τόσο ισχυρή που δεν λύγισε από την επίθεση ΗΠΑ και Ισραήλ, και πλέον θα είναι πόλος έλξης, τόσο για τους λαούς και τα κινήματα...». Σε αυτή τη βάση προσδιορίζει ως διέξοδο για την Παλαιστινιακή Αντίσταση την «ένταξη της Παλαιστίνης στη στρατηγική ασφαλείας του άξονα της Αντίστασης», ενώ ο Άξονας της Αντίστασης ούτε την κάλεσε, ούτε την περιέλαβε στο Μνημόνιο. Συμπερασματικά καταλήγοντας ότι «Τα κινήματα της Αντίστασης έχουν τη δυνατότητα να ανταπεξέλθουν στην άνιση ισχύ των όπλων των ΗΠΑ και των σιωνιστών, με προετοιμασία, με στρατηγικό βάθος, με ενό-

Βόλος Για τα νέα εργοστάσια παραγωγής πολεμικού εξοπλισμού

Εξι εργοστάσια παραγωγής πολεμικού εξοπλισμού εγκαινιάστηκαν από την Metlen στην ΒΙΠΕ Βόλου με την παρουσία του Υπουργού Άμυνας Δένδια και Υπουργού Ανάπτυξης Θεοδωρικάκου, ως εκπρόσωποι του πρωθυπουργού. Κατά την διάρκεια των ομιλιών, επιβεβαιώθηκε η οπτική της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας και των κυβερνητικών για την αναβάθμιση της «ισχυρής ελληνικής αμυντικής βιομηχανίας» και το επενδυτικό έργο που τα νέα εργοστάσια αποτελούν για την περιοχή. Πλήρως ευθυγραμμισμένοι με το πρόγραμμα του ReArm Europe, ενώ ο Μυτιληναίος δήλωσε πως «οι γεωπολιτικές εξελίξεις, οι νέες προκλήσεις και η αναδιάρθρωση των διεθνών συμμαχιών έχουν δημιουργήσει ένα νέο πλαίσιο, μέσα στο οποίο οι χώρες, οι οικονομίες και οι κοινωνίες υποχρεούνται να επαναπροσδιορίσουν τις προτεραιότητές τους. Η Ελλάδα, η Ευρώπη αλλά και όλος ο πλανήτης βρίσκονται μπροστά σε μια ιστορική πρόκληση».

Η δημιουργία των έξι νέων εργοστασίων παραγωγής πολεμικού εξοπλισμού σημαίνει ένα ακόμα βήμα στην εμπλοκή του τόπου στις αματοβαμμένες πολιτικές των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, που ήδη έχουν μετατρέψει τη χώρα σε σταθμαρχείο τροφοδοσίας των πολεμικών μετώπων σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή. Συγκεκριμένα, η Αεροπορική Βάση της Λάρισας χρησιμοποιείται καθημερινά από τις ΗΠΑ για την στάθμευση και εξόρμηση βομβαρδιστικών και drone, το στρατόπεδο Γεωργούλα στο Βόλο φιλοξενεί όλο και περισσότερες ασκήσεις νατοϊκών στρατευμάτων, ενώ ο Παγασσητικός προσεγγίζει το ενδιαφέρον των Αμερικανών για την χρήση του κόλπου ως περιοχή τοποθέτησης πλατφόρμας αποθήκευσης και αεριοποίησης LNG στην Ευρώπη έναντι του Ρωσικού φυσικού αερίου.

Τη στιγμή που οι διεθνείς εξελίξεις πυκνώνουν και γίνονται όλο και πιο επικίνδυνες για τους λαούς, τα «σχέδια ανάκαμψης» της κεφαλαιοκρατίας και του πολιτικού συστήματος επιστρατεύουν μία σειρά φέματα και αποπροσανατολιστικά εγχειρήματα. Από τις θέσεις εργασίας που προσφέρονται σε μία πόλη, που επί χρόνια μαστίζεται από υψηλή ανεργία, έως τις φλυαρίες για την επίτευξη των στόχων της κυβέρνησης για την παραγωγική ανάπτυξη της χώρας. Ο λαϊκός παράγοντας δεν είναι μηδαμινός, όταν η εμπλοκή της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια βαθαίνει, ορίζοντας ως αναγκαίο τον εκβιασμό του λαού και της εργατιάς να αποδεχτούν και να επευφημήσουν τις νέες πολιτικές του συστήματος της φτώχειας, εκμετάλλευσης και πολέμου.

► *τητα δυνάμεων και αποκέντρωση ηγεσίας(!!!) ... Η νίκη του Ιράν είναι ένα μάθημα για τους λαούς και τα κινήματα. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και η πιο προωθημένη και δολοφονική του έκφραση, ο σιωνισμός, δεν είναι ανίκητοι. Βρισκόμαστε σε ένα σημείο καμπής όπου η φθορά της ηγεμονίας του δυτικού ιμπεριαλισμού δίνει τη δυνατότητα στους λαούς να ανασάνουν».*

Αυταπάτες για την περίοδο που διανύει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Αυταπάτες για τον ρόλο του Ιράν, τις προθέσεις και τις επιδιώξεις του αντιδραστικού ιρανικού καθεστώτος και της άρχουσας τάξης. Αυταπάτες για εύκολες λύσεις που αφορούν τα άμεσα καθήκοντα του κινήματος, που ταυτόχρονα οδηγούν στην παραίτηση από τον επαναστατικό δρόμο και την κομμουνιστική προοπτική. Αυταπάτες με καταστροφικά αποτελέσματα που οδηγούν στην ανομολόγητη αγκαλιά των άλλων προστατών, Ρωσίας-Κίνας. Αυταπάτες που καλούν τους λαούς και την εργατική τάξη να υποταχθούν κάτω από σάπιες ιμπεριαλιστικές σημαίες, που αρνούνται στα πραγματικά υποκείμενα της πάλης να γυρίσουν τον τροχό της Ιστορίας.

Μπροστά στο συνέδριο της ΟΛΜΕ (2-5/7) Η αγωνιστική κατεύθυνση επιβάλλεται και μπορεί να νικήσει μόνο με την κίνηση της βάσης του κλάδου

Ολοκληρώθηκαν όλες οι αρχαιρεσίες στις ΕΛΜΕ ενόψει του 22ου Συνεδρίου της ΟΛΜΕ, που θα πραγματοποιηθεί στις 2-5/7 στην Αθήνα.

Σε όλη την προεκλογική περίοδο επικράτησε η πλήρης διάλυση των συλλογικών διαδικασιών (απουσία πραγματοποίησης έστω και των εκλογοαπολογιστικών γενικών συνελεύσεων), αλλά και τα ψεύτικα εκλογικά διλήμματα.

Είναι αποκαλυπτική σε αυτό η στάση των δυνάμεων που επικρατούν στα σωματεία σε σχέση με την απάντηση που θα έπρεπε να δοθεί στην εγκύκλιο για το «πολλάπλο βιβλίο».

Οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ-ΠΕΚ-ΣΥΝΕΚ) επιχειρούν να διατηρήσουν τον ρόλο τους μέσα στα σωματεία, στη διάλυση των κινηματικών διαδικασιών και στη διασφάλιση της υποταγής στην κυβερνητική πολιτική.

Την ίδια ώρα, η «μάχη» για την ανατροπή ή την αλλαγή των συσχετισμών στην ΟΛΜΕ ήταν το κυρίαρχο αφήγημα από ΑΣΕ και Παρεμβάσεις. Τι και αν η επίθεση της αξιολόγησης και των διώξεων προχωράει; Τι και αν το ζήτημα μιας κεντρικής μάχης για την ανατροπή τους απομακρύνεται στη βάση της κατάστασης των συλλογικών διαδικασιών, της απουσίας γραμμής σύγκρουσης με την κυβερνητική πολιτική; Όλα θα κριθούν στο Συνέδριο της Ομοσπονδίας.

Η ΑΣΕ (ΠΑΜΕ) θα κάνει το δικό της «σούου», για να πανηγυρίσει την επερχόμενη πρωτιά της, αφού ξεπέρασε τη ΔΑΚΕ κατά 2 συνέδρους. Θα αποτελέσει τη συνέχεια των πρωτιών σε Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, στην ΑΔΕΔΥ, στους φοιτητικούς συλλόγους. Δηλαδή θα αποτελέσει συνέχεια της γραμμής υποταγής της και καθιέρωσής της ως υπεύθυνη θεσμική δύναμη, που θα συ-

νομίλει -από τη θέση της συνδικαλιστικής ηγεσίας- με το σύστημα.

Δεν θα κριθεί -ούτε κρίθηκε ποτέ- η αγωνιστική διέξοδος των εκπαιδευτικών στα συνέδρια των Ομοσπονδιών. Φυσικά και η παρέμβασή τους εκεί έχει τη σημασία της. Αλλά για να αναδειχθεί αυτό που ισχύει πραγματικά: ότι η διέξοδος θα δοθεί στο πεδίο της πάλης στα πρωτοβάθμια σωματεία, στην προσπάθεια ξεπεράσματος των -πραγματικά- αρνητικών συσχετισμών με την ευρύτερη κίνηση και κινητοποίηση του κόσμου πάνω στα επίδικα (αξιολόγηση, διώξεις, μισθοί, συνταγματική Αναθεώρηση, πόλεμος κ.λπ.).

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών έχουν εκλέξει 3 συνέδρους. Με τις τοποθετήσεις τους και τις παρεμβάσεις τους σε όλη τη διάρκεια του συνεδρίου θα αναδείξουν τόσο τα βασικά μέτωπα που έχουν να απαντήσουν ο κλάδος και τα σωματεία του, όσο και την εμπειρία και τα αποτελέσματα του αγώνα ενάντια στην αργία και τις διώξεις, που γίνονται κόντρα στις διαθέσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών και των πλειοψηφιών στα συνδικάτα. Αυτά τα αποτελέσματα αποδεικνύουν ότι όχι μόνο μπορεί να στηθεί αγώνας ακόμα και σε αυτούς τους συσχετισμούς, αλλά μπορεί και να δημιουργήσει σημαντικά πολιτικά γεγονότα και νίκες.

Έχουμε μπροστά μας την επικείμενη συζήτηση για τη συνταγματική αναθεώρηση, τη συνέχεια της βιομηχανίας των διώξεων, την κλιμάκωση της επίθεσης για την αξιολόγηση. Και όλα αυτά σε συνθήκες όπου οι πολεμικές προετοιμασίες, αλλά και η επίθεση του συστήματος επιβάλλουν ακρίβεια, εκτεταμένη φτώχεια και φασιστικοποίηση. Στην εξέλιξη αυτών των μετώπων στα πρωτοβάθμια σωματεία θα κριθούν και θα δυναμώσουν οι αγωνιστικές δυνάμεις.

Όταν η συνδικαλιστική δράση βαφτίζεται «αναξιοπρεπής συμπεριφορά» Για τη δίωξη της Προέδρου και του Αντιπροέδρου του ΣΕΠΕ Νέας Σμύρνης

σχόλιο του Κώστα Μητρομάρα και της Σοφία Καραμπά για τη συνδικαλιστική δίωξή τους

Μια ακόμη σχολική χρονιά έφτασε στο τέλος της. Ένας ολόκληρος κλάδος, γονατισμένος από τα επίπεδα φτωχοποίησης στα οποία έχει περιέλθει τα τελευταία χρόνια, απαξιωμένος από την κεντρική εξουσία και εξουθενωμένος από την εντατικοποίηση της εργασίας του, αγωνίζεται να κρατήσει ζωντανό τον ρόλο του παιδαγωγού και το δικαίωμα όλων των παιδιών στη μόρφωση.

Ανάμεσα σε ετοιμόρροπα και υποστελεχωμένα σχολεία, μέσα σε έναν χωρίς προηγούμενο όγκο γραφειοκρατίας και σε ένα σχολείο που μετατρέπεται σε αρένα ανταγωνισμού, οι εκπαιδευτικοί παλεύουμε αβοήθητοι απέναντι στα σύνθετα κοινωνικά προβλήματα που βιώνει η πλειονότητα της ελληνικής κοινωνίας.

Αυτό το περιβάλλον εξουθένωσης και πλήρους απαξίωσης στην εκπαίδευση συμπληρώνεται από τον αυταρχισμό και την ποινικοποίηση των αγώνων μας.

Το τελευταίο διάστημα ο ΣΕΠΕ Ν. Σμύρνης βιώνει έναν πρωτοφανή διωγμό. Η συνδικαλιστική ενημέρωση, που είχε πραγματοποιηθεί τον περασμένο Ιανουάριο σε σχολείο της περιοχής, έχει οδηγήσει στη δίωξη της Προέδρου (Σοφία Καρα-

μπά) και του Αντιπροέδρου (Κώστα Μητρομάρα, νεοδιόριστος) του ΣΕΠΕ, αφού προηγουμένως επιχειρήθηκε να δοθούν στο θέμα διαστάσεις εντελώς αναντίστοιχες με τα πραγματικά γεγονότα.

Παρά το γεγονός ότι η συνδικαλιστική ενημέρωση είναι αναφαίρετο και κατοχυρωμένο δικαίωμα και μολονότι μαζί οι εκπαιδευτικοί των σχολείων της περιοχής, μαζί με δεκάδες φορείς, έσπευσαν να στηρίξουν την Πρόεδρο και τον Αντιπρόεδρο, η Διοίκηση τους παρέπεμψε στο Πειθαρχικό Συμβούλιο, με την κατηγορία της αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς.

Για να επιτευχθεί μάλιστα ο στόχος αυτός, ο Διευθυντής Εκπαίδευσης δεν κράτησε ούτε τα προσχήματα. Με τις αποκάλυπτες δημόσιες παρεμβάσεις του κατά τη διάρκεια της ΕΔΕ που διεξήχθη, προδίκασε ουσιαστικά το καταδικαστικό της αποτέλεσμα!

Η δίωξη της Προέδρου και του Αντιπροέδρου στοχεύει ευθέως τα δικαιώματά μας. Στο πρόσωπό τους διώκεται η ίδια η φύση της συνδικαλιστικής μας δράσης και επιχειρείται η πειθαρχηση και ο εκφοβισμός όλων των μαχόμενων εκπαιδευτικών.

Η απαράδεκτη αυτή δίωξη δεν θα περάσει.

24 νέες απολύσεις στη NOKIA

Με απεργία απαντούν οι εργαζόμενοι

Σε 24ωρη απεργία στις 30/6 προχωρούν οι εργαζόμενοι στη NOKIA, μετά τη συνέλευση και τη στάση εργασίας που πραγματοποίησαν στις 17/6, απέναντι στο νέο κύμα απολύσεων που ανακοίνωσε η διοίκηση.

Οι 24 νέες απολύσεις προστίθενται στις 12 που είχαν γίνει τον Μάρτιο, τις 2 από το 2025, καθώς και τον άγνωστο αριθμό αυτών που θα ανακοινωθούν στις 30/6 και οι οποίες αφορούν όσους «περισσεύουν» από τις συμφωνίες πώλησης τομέων της επιχείρησης σε άλλες εταιρίες αλλά η NOKIA φρόντισε να μην απορροφήσει. Στον αέρα βρίσκονται οι όροι εργασίας ακόμα και των εργαζομένων που μετακινούνται σε άλλες εταιρίες, όπως οι 66 που θα μετακινηθούν στην αμερικανική εταιρία τηλεπικοινωνιακού εξοπλισμού Inseeego στο πλαίσιο της εξαγοράς από την τελευταία, σε παγκόσμιο επίπεδο, του τομέα «σταθερής ασύρματης πρόσβασης» (FWA CPE) της NOKIA. Σε αντίστοιχη αβεβαιότητα βρίσκονται οι περίπου 200 ακόμα εργαζόμενοι σε άλλους τομείς που βρίσκονται σε καθεστώς πώλησης, χωρίς καμία ουσιαστική ενημέρωση για την τύχη τους και με τον τελικό αριθμό των απολύσεων να παραμένει ανοιχτός.

Παράλληλα με τις απολύσεις και τις μετακινήσεις προσωπικού, οι όροι δουλειάς ολοένα δυσκολεύουν. Τα συνεχόμενα stand-by, οι υπερωρίες και οι ασφυκτικές προθεσμίες όχι μόνο δεν μειώνονται με τη «σωστή» χρήση της τεχνητής νοημοσύνης, αλλά αυξάνονται, με την εργοδοσία να αξιοποιεί κάθε τεχνολογικό μέσο για να ανοίξει νέα πεδία κερδοφορίας με το ελάχιστο δυνατό ανθρώπινο δυναμικό και χωρίς καμία πρόθεση για προσλήψεις. Η εργοδο-

σία αξιοποιεί ταυτόχρονα και το αντεργατικό νομοθετικό οπλοστάσιο που έχει στη διάθεσή της, επιχειρώντας να διαμορφώσει ένα περιβάλλον διαρκούς φόβου. Το αφήγημα ότι θα παραμείνει στη θέση του οποίου «αξίζει πραγματικά» φορτώνει στους ίδιους τους εργαζόμενους την ευθύνη των απολύσεων και συγκαλύπτει τις ήδη ειλημμένες επιχειρηματικές επιλογές της διοίκησης.

Οι εργαζόμενοι φορτώνονται της συνέπειες του σχεδιασμού και των κινήσεων της NOKIA. Βλέποντας τη ραγδαία αύξηση των επενδύσεων στην πολεμική βιομηχανία και την τεχνητή νοημοσύνη, επιλέγει να «ξεφορτωθεί» τομείς που πλέον δεν θεωρεί κερδοφόρους. Δεν πρόκειται απλώς για μια γενική προσπάθεια αύξησης της κερδοφορίας, αλλά για θωράκιση της εταιρείας μέσα στο νέο περιβάλλον όξυνσης των ανταγωνισμών και ενίσχυσης της πολεμικής βιομηχανίας. Έτσι, προχωρά στο κλείσιμο ολόκληρων project, αφήνοντας μετέωρους χιλιάδες εργαζόμενους ανά τον κόσμο.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, οι εργαζόμενοι της NOKIA στην Ελλάδα προχωρούν σε απεργιακή κινητοποίηση για ναβάλουν φρένο στην κλιμακούμενη επίθεση. Βέβαια, η ανακοίνωση του επιχειρησιακού σωματείου, που έχει ήδη αποφασίσει ότι μετά τις 30/6, το επόμενο «ραντεβού» είναι στις 5/9 στη ΔΕΘ, δίνει την εικόνα ενός προδιαγεγραμμένου σχεδιασμού. Σαν να έχει ήδη μπει το όριο, το πλαίσιο και το ημερολόγιο των κινητοποιήσεων. Το ερώτημα είναι αν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θα αποδεχτούν αυτό το όριο ή αν θα χαλάσουν τον προγραμματισμό, επιβάλλοντας τη δική τους ανάγκη: να μην περάσει καμία απόλυση.

Απεργία στη Μελέτη-Κατασκευή

Τα κλαδικά σωματεία

διεκδικούν δουλειά με δικαιώματα

Την Τετάρτη 24 Ιούνη, έγινε η 24ωρη πανελλαδική απεργία των εργαζομένων στον κλάδο της μελέτης και της κατασκευής, ύστερα από αποφάσεις του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών, του Συνδικάτου Οικοδόμων και του Συνδικάτου Ηλεκτρολόγων. Με 48ωρη απεργία συμμετείχε στη συγκέντρωση και διαδήλωση στην Αθήνα και το Σωματείο Εργαζομένων στο εργοτάξιο του Ελληνικού.

Για τους εργαζόμενους στη μελέτη και την κατασκευή, τα επίδικα της απεργίας είχαν αυτή τη φορά προμετωπίδα τους τα ζητήματα των εργοδοτικών εγκλημάτων, αφού ο κλάδος έχει πάρει το θλιβερό προβάδισμα στη λίστα με τους εκατοντάδες νεκρούς στους χώρους δουλειάς. Το μπλοκ που συγκρότησαν στη συγκέντρωση και πορεία δεκάδες νέοι μετανάστες οικοδόμοι, που δουλεύουν με τις χειρότερες συνθήκες στο Ελληνικό, είναι ενδεικτικό της κατάστασης που επικρατεί στα εργοτάξια. Η ανάγκη αντίστασης στις δολοφονικές συνθήκες που επιβάλλει η εργοδοσία, γίνεται όλο και πιο επιτακτική. Πολύ περισσότερο, με το καλοκαίρι να είναι ήδη εδώ και να μας θυμίζει τα γεγονότα του περσινού Ιουλίου και τον χαμό δύο συναδέλφων μας που υποχρεώθηκαν να δουλέψουν σε συνθήκες ακραίου καύσωνα.

Ταυτόχρονα, οι εργαζόμενοι τεχνικοί του κλάδου συνεχίζουν τον αγώνα για υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, με την εργοδοσία να εκμεταλλεύεται την αδυναμία του ΣΜΤ να ασκήσει ουσιαστική πίεση. Με αυτή τη διαπίστωση, είναι ανάγκη να ανοίξει η συζήτηση σε κάθε χώρο δουλειάς, να ενισχυθεί η σύνδεση με τη βάση του κλάδου και να συγκροτηθούν οι δυνάμεις των εργαζομένων.

Η απεργιακή διαδήλωση κατέληξε στο υπουργείο Εργασίας, όπου συναντήθηκε με τα μπλοκ των απεργών εργαζομένων στους κλάδους γάλακτος-τροφίμων-ποτών και επισιτισμού-τουρισμού. Εκεί, έγινε φανερός ο προεκλογικός προσανατολισμός που έχει αρχίσει να κυριαρχεί, με τον ΓΓ του ΚΚΕ, Δ. Κουτσούμπα, να απευθύνει χαιρετισμό.

Αν και ο όρος «απεργιακός κλοιός» που έχει διατυπωθεί από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ απέχει πολύ από την πραγματικότητα, η απεργία έδωσε ένα στίγμα του μεγέθους των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στον κλάδο.

Η Ταξική Πορεία, έχοντας παρέμβει για την προπαγάνδη της απεργίας σε μια σειρά χώρους τις προηγούμενες ημέρες (μελετητικά γραφεία, εργοτάξιο Ελληνικού), συμμετείχε με διακριτό μπλοκ και συνθήματα για αυξήσεις στους μισθούς, υπεράσπιση του 5ήμερου-8ωρου και ουσιαστική ασφάλεια στους χώρους δουλειάς.

Η ανταγροτική πολιτική δεν κάνει διακοπές

Την περασμένη εβδομάδα, εφημερίδα του αγροτικού χώρου κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο κεντρικό τίτλο «Καλοκαιρινή “εξέγερση” αγροτών» (Υπαιθρος Χώρα, 19/6). Και μπορεί να μην μιλάμε για «εξέγερση», αλλά πράγματι αυτές τις μέρες -κατακαλόκαιρο και με τις καλλιεργητικές εργασίες στο φόρτε- είδαμε αγροτικές κινητοποιήσεις και διαμαρτυρίες σε διάφορες περιοχές της χώρας. Ήταν κινητοποιήσεις περισσότερο συμβολικού χαρακτήρα, με ελάχιστα τρακτέρ και ελάχιστους αγρότες, που σαφώς και δεν συγκρίνονται με τις μεγάλες κινητοποιήσεις του χειμώνα, αλλά που δείχνουν τα πολλά και οξυμένα προβλήματα που έχουν οι φτωχομεσαίοι αγρότες.

Αυτά που «υποσχέθηκε» και «δεσμεύτηκε» η κυβέρνηση, οι αγρότες ακόμα τα περιμένουν. Τίποτα δεν έγινε μέχρι σήμερα ούτε για τα καύσιμα (αφορολόγητο αγροτικό πετρέλαιο), ούτε για το ρεύμα (7 λεπτά την κιλοβατώρα). Τίποτα δεν έγινε και για τις αποζημιώσεις που είχε δεσμευτεί η κυβέρνηση μέσα στις κινητοποιήσεις ότι θα δώσει (80 εκατ. ευρώ σε βαμβάκι και σιτάρι, 80 εκατ. στην κτηνοτροφία, για ζημιές σε δέντρα από τον παγετό του 2025 κ.ά.). Τίποτα δεν έγινε και με τις «δεσμεύσεις» για ενίσχυση στο ρύζι (70 €/στρέμμα), που λόγω αθρόων εισαγωγών παραμένει απούλητο στα σιλό και εκατοντάδες οικογένειες ριζοπαραγωγών σε Κύμينا, Μάλγαρα, Χαλάστρα κ.α. είναι σε απόγνωση. Τίποτα δεν έγινε και για τις αποζημιώσεις στα τριφύλλια, που η κυβέρνηση είχε υποσχεθεί μέσα στα μπλόκα (Γενάρης 2026), «δεσμεύτηκε» ότι θα πληρωθούν μέχρι τέλη Φλεβάρη και φτάσαμε Ιούνη... Μέχρι και οι αποζημιώσεις στους πλημμυροπαθείς του DANIEL (3 χρόνια μετά...) ακόμα δεν έχουν εξοφληθεί!

Από την άλλη, οι «πολεμικές» ανατιμήσεις σε πετρέλαιο (+25%), σε λιπάσματα (+30-45%), φυτοφάρμακα κ.λπ. έχουν εκτινάξει το κόστος καλλιέργειας, την ίδια στιγμή που οι τιμές στα αγροτικά προϊόντα μένουν καθηλωμένες για τον παραγωγό, ενώ για τον καταναλωτή στις λαϊκές και στα σουπερ μάρκετ έχουν φτάσει στα ύψη.

Όσον αφορά τις επιδοτήσεις, σαν να μην έφταναν οι «χρόνιες παθογένειες» που επικαλείται η κυβέρνηση

(ΟΠΕΚΕΠΕ, πολύμηνες καθυστερήσεις, «κόφτες» κ.λπ.), φέτος έχουμε δεκάδες χιλιάδες στρέμματα και δεκάδες χιλιάδες αγροτών (υπολογίζονται πάνω από 30.000) που έμειναν εκτός πληρωμών λόγω monitoring (δορυφορικό σύστημα παρακολούθησης εκτάσεων/καλλιεργειών).

Και την ίδια στιγμή έχουμε ποινικοποίηση των αγώνων με ένα πογκρόμ διώξεων για τις κινητοποιήσεις του φετινού χειμώνα με κλήσεις και δικογραφίες σε βάρος εκατοντάδων αγωνιστών αγροτών αλλά και αλληλέγγυων, συνδικαλιστών και μελών αριστερών οργανώσεων (!).

Περισσότεροι φτωχοί αγρότες, περισσότεροι χρεωμένοι αγρότες. Αυτή είναι η κατάσταση σήμερα στον αγροτικό κόσμο. Τα προβλήματα όχι μόνο δεν λύνονται, αλλά χειροτερεύουν. Στα παλιά προστέθηκαν και νέα: φτωχοποίηση, εγκατάλειψη καλλιεργειών, χωριά που ερημώνουν και μαραζιώνουν, αγροτικές οικογένειες που εγκαταλείπουν τον τόπο τους, ξεκληρίσμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Αυτό αποτυπώνεται και στα σχεδόν 250 δημο-

τικά και νηπιαγωγεία που ανακοινώθηκε ότι καταργούνται, συγχωνεύονται και υποβιβάζονται για το νέο σχολικό έτος 2026-2027, από τα οποία όλα σχεδόν είναι σε χωριά της περιφέρειας...

Ο μεγάλος αγροτικός ξεσηκωμός του περασμένου χειμώνα (Δεκέμβρης '25-Γενάρης '26) με τα χιλιάδες τρακτέρ, τους χιλιάδες αγρότες και τα δεκάδες μπλόκα απ' άκρη σ' άκρη της χώρας, ανέδειξε τα πολλά και οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζει η φτωχομεσαία αγροτιά, όπως επίσης ανέδειξε και τον θυμό, την οργή και την αγανάκτηση που έχει μαζέψει ο αγροτόκοσμος από την ανταγροτική πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ/ΚΑΠ. Πρόκειται για μια ανταγροτική πολιτική που δεν κάνει διακοπές και φέρνει νέα προβλήματα και χειρότερες μέρες για τον αγροτόκοσμο, που δεν παίρνει διορθώσεις, αλλά ανατροπή. Πρέπει να αντιμετωπιστεί με αγώνες και όχι με «συμβολικές» και «κατά παραγγελία» κινητοποιήσεις, για να απαντηθούν τα οργανωτικά προβλήματα της ΠΕΜ, αγώνες μαζικούς και με γραμμή αναμέτρησης.

Το ρατσιστικό δηλητήριο της ΠΟΕΔΗΝ οργίζει!

Οι εργαζόμενοι μπορούν να δυναμώσουν την πάλη τους

Πέραν της καθημερινής υπηρεσίας που προσφέρει ο ξεπουλημένος συνδικαλισμός με την πολιτική του στην εκάστοτε κυβέρνηση, η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ μάς έχει συνηθίσει σε πρωτοβουλίες που αποτελούν μνημεία υποταγής, είτε με ρόλο «λαγού» στο άνοιγμα του μετώπου της επίθεσης είτε στον αποπροσανατολισμό και την ανάσχεση πιθανών διαθέσεων των εργαζομένων να αντιδράσουν. Να θυμίσουμε ενδεικτικά την «κήρυξη παύσης αγώνων» με ακύρωση απεργίας στην απαρχή της πανδημίας ή τις κραυγές του προέδρου της ΠΟΕΔΗΝ για προσλήψεις συμβασιούχων τη στιγμή που η κυβέρνηση έβγαζε σε αναστολή υγειονομικούς που αρνούνταν να εμβολιαστούν. Μπροστά σε μια τέτοια κίνηση βρέθηκαν τις προηγούμενες ημέρες οι εργαζόμενοι βλέποντας την ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ να εξαπολύει ρατσιστική επίθεση απέναντι σε ρομά «πάνω στο πτώμα» συναδέλφου που υπέστη ανακοπή την ώρα της εργασίας. Την ίδια στιγμή που εξελίσσεται η κοροϊδία των εξαγγελιών της κυβέρνησης για τα ΒΑΕ και το ανοικτό ξεπούλημα από την ΠΟΕΔΗΝ (βλ. αρθρογραφία προηγούμενων φύλλων της ΠΣ), ο πρόεδρος της μετατρέπει ένα εργατικό «ατύχημα» που συμπυκνώνει και αποκαλύπτει τα δίκαια των εργαζομένων, σε ρατσιστικό δηλητήριο.

Οι απαντήσεις σε αυτή τη μαυρίλα δεν μπορούν να έρθουν από άλλου πέραν από τους ίδιους τους εργαζόμενους και την οργάνωση της πάλης τους. Δεν παραγνωρίζουμε στο ελάχιστο το βάθος της πολιτικής αποσυγκρότησης τόσο της εργατικής τάξης όσο και συνολικά του εργατικού κινήματος, που έχει δώσει πεδίο έκφρασης και δυναμικής στον αστικό και ρεφορμιστικό συνδικαλισμό. Ούτε φυσικά τα χαρακτηριστικά που έχουν σήμερα τα σωματεία, όπου αυτός εδράζεται και αναπαράγεται.

Μπροστά σε αυτούς τους μηχανισμούς και τις πολιτικές αντιλήψεις βρέθηκαν και οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας μπροστά στις εκλογές του Συλλόγου Εργαζομένων του Νοσοκομείου Χατζηκώστα στα Γιάννενα. Ένας σύλλογος που τα τελευταία δύο χρόνια περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ήταν ουσιαστικά αποστεωμένος από κάθε συλλογική διαδικασία και απών από κάθε προσπάθεια αγωνιστικής κινητοποίησης, με κυρίαρχους τους

	2026	2024
	Ψήφοι (έδρες)	Ψήφοι (έδρες)
Ψήφισαν	441	438
Άκυρα	18	10
Λευκά	6	10
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ	149 (3)	237 (5)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΑΣΥ)	137 (3)	111 (3)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	73 (2)	15 (-)
ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ (ΑΡΣΥ)	58 (1)	55 (1)

εκπροσώπους του αστικού συνδικαλισμού (συνεργασία ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ), που άριστευσαν στις υπηρεσίες τους στη διοίκηση και την κυβέρνηση εις βάρος των εργαζομένων. Από τα πλούσια συμπεράσματα που εξάγονται από την προεκλογική παρέμβαση, στην οποία αναδείχθηκαν τα πολιτικά ζητήματα της περιόδου, καταγράφουμε συνοπτικά:

1. Την αναγνώριση της πλατιάς δυσαρέσκειας και απογοήτευσης των εργαζομένων για την κατάσταση του συλλόγου, η οποία καταγράφηκε ως τάση και στα αποτελέσματα.

2. Την προσπάθεια του αστικού και του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού, σε ασαφή συνεργασία, να φτάσουν στις εκλογές με συγκάλυψη των πολιτικών ζητημάτων και ενεργοποιώντας ο καθένας το δίκτυό του πριν ανακοινώσουν τις εκλογές. Κορωνίδα αυτής της προσπάθειας η μεθόδευση αποκλεισμού εκατοντάδων εργαζομένων μέσω συγκρότησης νέου μητρώου με τελεσίδικη ημερομηνία δέκα ημέρες μετά από την «ενημέρωση» των εργαζομένων μέσω email από το γραφείο προσωπικού στους προϊστάμενους των τμημάτων. Η προσπάθεια αυτή, πέραν από τα άμεση οφέλη στα οποία αποσκοπούσε, αποτελούσε προοίμιο της προσπάθειας εναρμόνισης του σωματείου στις νέες απαιτήσεις της κυβέρνησης και του ελέγχου της στα συνδικαλιστικά όργανα με ηλεκτρονικά μητρώα, ΓΕ-ΜΗΣΟΕ, ηλεκτρονικές κάρτες κτλ. Προσπάθεια που βρήκε απέναντί της την πολιτική παρέμβαση της Ταξικής Πο-

ρείας πλατιά στους εργαζόμενους και έπεσε στο κενό, οδηγώντας μάλιστα και στη στήριξη της μαζικοποίησης της διαδικασίας.

3. Ο αστικός συνδικαλισμός (ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ) στηρίχτηκε και αναπαράχθηκε, αλλά με αισθητές απώλειες, μέσω του δικτύου διοίκησης-προϊσταμένων και μέσω σχέσεων παραγοντισμού και εκβιασμού προς τους εργαζόμενους. Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ (ΑΣΥ) κινήθηκαν με τη δυνατότητα της κομματικής του δικτύωσης και τη γνωστή παρέμβαση της «αγωνιστικής κόκκινης ψήφου» με αποτελέσματα αποσυνδεδεμένα από τη μικρή συνδικαλιστική δυνατότητα και δραστηριότητα των εκπροσώπων του στον χώρο. Οι ρεφορμιστές του εξωκοινοβουλίου (ΑΡΣΥ) προσπάθησαν για μία ακόμη φορά με αναζήτηση προεκλογικών συμμαχιών και συγκολλήσεων να διεκδικήσουν μια θέση στον συσχετισμό του ΔΣ, ποντάροντας στο «εμπόριο ενότητας» στους εργαζόμενους και υποτιμώντας την ανάδειξη των πολιτικών γραμμών.

4. Η παρέμβαση και το αποτιμώμενο θετικό εκλογικό αποτέλεσμα της Ταξικής Πορείας βασίστηκε στην πολιτικοσυνδικαλιστική παρουσία και στις σχέσεις που οικοδομήθηκαν όλη την προηγούμενη περίοδο στα επίδικα της ταξικής πάλης (μικρά και μεγάλα). Δυνάμωσε πολιτικά σχέσεις μέσω της δυνατότητάς της την τελευταία περίοδο να δημιουργήσει δεδομένα κίνησης των εργαζομένων σε απάντηση συγκεκριμένων προβλημάτων που προέκυψαν στον χώρο. Προεκλογικά ήταν καίρια η συμβολή απέναντι στη μεθόδευση του αποκλεισμού εκατοντάδων εργαζομένων. Δόθηκε βάρος στην ανάδειξη των πολιτικών ζητημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι μπροστά στην ανάγκη τους να οργανωθούν και να παλέψουν για τα δικαιώματά τους, με ανοικτό μέτωπο με τις αντιδραστικές απόψεις. Τέλος, η προεκλογική μάχη «της ψήφου» δέθηκε και πήρε περιεχόμενο στην ανάδειξη των ενεργών ζητημάτων στον χώρο, όπως η απειλούμενη συγχώνευση πόστων στα εργαστήρια και το πετσόκομμα καλοκαιρινών αδειών. Το θετικό για την Ταξική Πορεία εκλογικό αποτέλεσμα λειτουργεί ενισχυτικά στο δυνάμωμα της γραμμής που υπηρετούμε, της μαζικής οργάνωσης στην κατεύθυνση της αντίστασης.

Απεργία χωρίς τους εργαζόμενους στον τουρισμό και τον επισιτισμό

Απεργία είχε στις 24 του Ιούνη ο κλάδος του επισιτισμού-τουρισμού. Μια απεργία που ήρθε έπειτα από μια κούφια προκήρυξη της ομοσπονδίας, χωρίς καμία προετοιμασία το προηγούμενο διάστημα, χωρίς να ανοίξει το ζήτημα στους χώρους δουλειάς και την ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων μέσα από συνελεύσεις και μαζικές διαδικασίες. Ενδεικτικό της όλης κατάστασης είναι ότι ακόμα και τη μέρα της απεργίας, οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν ήξεραν ούτε την ύπαρξή της. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η μέρα της απεργίας να χαρακτηριστεί από άμαζες και μικρής κλίμακας συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, ενώ σε αρκετές πόλεις με εκατοντάδες εργαζόμενους στον τουρισμό δεν υπήρξε ούτε κάλεσμα για απεργιακή συγκέντρωση.

Σε μια περίοδο που τα προβλήματα στον κλάδο περισσεύουν και οι όροι δουλειάς χειροτερεύουν συνεχώς, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες κάνουν τα πάντα για να κρατήσουν τους εργαζόμενους «παροπλισμένους», ενώ έχουν δώσει άλλοθι σε κάθε εργοδοσία μέσω της λεγόμενης «κοινωνικής συμφωνίας» να καταπατήσει κάθε εργασιακό δικαίωμα. Ο «αιμοδότης» της ελληνικής οικονομίας, όπως λένε για τον τουρισμό, στηρίζεται πάνω στην εκμετάλλευση και στο ξεζούμισμα των εργαζομένων. Γι' αυτό και φέτος, παρ' όλη τη συζήτηση από μεριάς κυβέρνησης και εργοδοτών για ελλείψεις σε εργαζόμενους στον κλάδο, ήδη καταγράφεται αύξηση στα έσοδα ενώ εκτιμάμε ότι και αυτό το καλοκαίρι θα είναι χρονιά με νέο ρεκόρ εισπράξεων και κερδών. Μια κερδοφορία που στήνεται πάνω στις πλάτες των εργαζομένων, που αναγκάζονται να μένουν σε σπίτια «τρώγλες» και να δουλεύουν 13ωρα και 16ωρα, χωρίς ρεπό, με μισθούς πείνας και απλήρωτες υπερωρίες. Αυτές οι συνθήκες εξοντωτικής εντατικοποίησης της δουλειάς είναι που μεγαλώνουν καθημερινά τις λίστες των εργατικών «ατυχημάτων», που κάποιες φορές είναι ακόμα και θανατηφόρα. Όλα αυτά για να βρεθούν οι εργαζόμενοι στο τέλος της σεζόν σακατεμένοι, προσπαθώντας να βγάλουν τον χειμώνα με τα ψίχουλα του τρίμηνου εποχικού επιδόματος.

Σ' αυτές τις συνθήκες, οι εργαζόμενοι θα βρουν διέξοδο στα προβλήματα μόνο αν πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, ώστε να παλέψουν για δουλειά και ζωή με δικαιώματα.

Εκλογές στο νοσοκομείο «Γ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ»

Στις 9 και 10 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν εκλογές για το ΔΣ του Συλλόγου Εργαζομένων του Νοσοκομείου «Γ. Γεννηματάς» της Αθήνας. Δυστυχώς το κλίμα ήταν ιδιαίτερα αρνητικό, αν και τα προβλήματα των εργαζομένων όχι μόνο παραμένουν, αλλά είναι και αισθητά περισσότερα από τις προηγούμενες εκλογές. Η αλλαγή του συστήματος εφημέρευσης των μεγάλων νοσοκομείων της Αθήνας, σε συνδυασμό με τους λιγότερους και πιο εξαντλημένους εργαζόμενους, έχει ως απο-

Μέσα, λοιπόν, σ' αυτό το κλίμα όπου οι αγώνες «περισσεύουν», καμιά εντύπωση δεν προκαλεί το γεγονός ότι η ΔΑΚΕ αναδείχθηκε και πάλι πρώτη δύναμη. Για άλλη μια φορά επιστράτευσε όλους τους μηχανισμούς που έχει στη διάθεσή της, με αποτέλεσμα να είναι μάλλον απίθανο να αποφύγει κανείς να ψηφίσει τον προϊστάμενο, τον τομάρχη ή τον διευθυντή του, ειδικά σε συνθήκες τρομοκρατίας, όπου η μη συμμετοχή στην αξιολόγηση τιμωρείται έως και με οριστική παύση και το νέο πειθαρχικό έχει αυστηροποιήσει όλες τις ποινές.

Η Αγωνιστική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή (με αναφορά στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ) αύξησε τις ψήφους της, παραμένοντας όμως σε βάση ανάθεσης και διαμαρτυρίας, με τα άτομα που εμφανίζονται στα ψηφοδέλτια να μην αισθάνονται την ευθύνη να συμμετέχουν σε συνελεύσεις, σε κινητοποιήσεις, σε απεργίες.

Η ΑΝΑΣΑ, νεόκοπο σχήμα που πρόσκειται στην ΕΛ.Α.Σ., στήριξε σχεδόν όλη την προεκλογική του εκστρατεία στο επιχείρημα ότι πρέπει να αλλάξει η κυβέρνηση και μόνο ο Τσίπρας μπορεί να μας σώσει, με πολλές υπατάξεις που είναι θέμα χρόνου να διαφυστούν.

Η ΕΣΑΚ πήρε λιγότερες ψήφους κι έχασε μια έδρα.

Η Ταξική Πορεία, αν και με λιγότερους υποψηφίους, έδωσε στα σοβαρά τη μάχη των εκλογών και όχι μόνο. Όλο το διάστημα από τις προηγούμενες εκλογές του Συλλόγου, ήταν παρούσα σε όλα τα προβλήματα και δεν έχασε την ευκαιρία να παρεμβαίνει στον κόσμο με την άποψή της προσπαθώντας να αλλάξει το κλίμα. Ανέδειξε τα βασικά ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους καλώντας τους να αντισταθούν. Μέσα σε μια περίοδο παρατεταμένης κινηματικής νημερίας, επέμεινε και μπροστά στις εκλογές στην άποψη ότι «δεν υπάρχουν σωτήρες και μόνο με τους αγώνες μας θα αλλάξουμε τις συνθήκες ζωής και δουλειάς μας».

	2026	2024
	Ψήφοι (έδρες)	Ψήφοι (έδρες)
Ψήφισαν	1279	1369
Άκυρα-Λευκά	41	31
ΔΑΚΕ	503 (5)	541 (5)
ΑΓΩΝ. ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ	283 (3)	274 (3)
ΚΙΝΗΜΑ ΑΞΙΩΝ	181 (2)	-
ΑΝΑΣΑ	143 (2)	-
ΕΝΩΤΙΚΗ	-	314 (3)
ΕΣΑΚ	116 (1)	172 (2)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	12 (-)	37 (-)

τέλεσμα περισσότερη δουλειά, περαιτέρω εντατικοποίηση και ακόμα μεγαλύτερη υποβάθμιση της περιθάλψης των ασθενών.

Όσο για τη ΔΑΚΕ και την ΠΑΣΚΕ, που είχαν την πλειοψηφία στο σωματείο αλλά και στην ομοσπονδία, δεν έδωσαν, σε καμιά περίπτωση, τη δυνατότητα στους εργαζόμενους να το παλέψουν. Ίσα ίσα με τη στάση και την ανοχή τους, όχι μόνο οι αλλαγές μονιμοποιήθηκαν, αλλά μετακυλίστηκε η ευθύνη στους ασθενείς που δόθηκαν «προτιμούν τα μεγάλα νοσοκομεία». Μια αντίληψη που διασπάζει το κοινό μέτωπο εργαζομένων-λαού και βολεύει πολύ καλά την κυβέρνηση.

Η «ψευδαίσθηση της επιλογής» στον ΟΤΕ

Με το πλαίσιο της αναδιοργάνωσης και του εκσυγχρονισμού των επιχειρήσεων με βάση τις «νέες δυνατότητες» που τους δίνει η εξέλιξη της τεχνολογίας και, κυρίως, η εξέλιξη της αντεργατικής πολιτικής, έρχονται αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι. Η διοίκηση του ομίλου ΟΤΕ παρουσίασε αρχικά στους εργαζόμενους στις διευθύνσεις Πληροφορικής και Ανθρώπινου Δυναμικού, και προοπτικά για τους χιλιάδες εργαζόμενους στον όμιλο, μια σειρά από «καινοτόμα» μοντέλα οργάνωσης του εργασιμίου χρόνου για να επιλέξει ο καθένας, στη βάση της «διευθέτησης του χρόνου εργασίας» που εισήγαγε σε ατομικό επίπεδο ο «νόμος Χατζηδάκη» το 2021 και απελευθέρωσε ο «νόμος Κεραμέως» το 2025. Η εργοδοσία αξιοποιεί τόσο την κυβερνητική προπαγάνδα περί «ευελιξίας» και «ισορροπίας επαγγελματικής-προσωπικής ζωής» που συνόδεψε τους νόμους της, όσο και τη φιλολογία περί «μείωσης» των ωρών ή/και των ημερών εργασίας που προωθείται από την αντιπολίτευση, δηλαδή την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος που θέλει το οχτάωρο «παρωχημένο» και διευκολύνει το χτύπημα της αυτής της ιστορικής κατάκτησης του εργατικού κινήματος.

Σ' αυτή τη βάση, τα πέντε μοντέλα «διευθέτησης» που προτείνει η διοίκηση περιλαμβάνουν: τετραήμερη εργασία με 10ωρα, 48ωρη εργασία με τέσσερα 10ωρα και ένα 8ωρο αλλά χωρίς αμοιβή και με υπόσχεση «αντιστάθμισης» με άδειες και ρεπό, μετατροπή 8ωρων συμβάσεων σε 4ωρες για 3 μήνες τον χρόνο με αντίστοιχη μείωση μισθού, σπάσιμο του οχταώρου σε ένα 4ωρο από το γραφείο και ένα 4ωρο από το σπίτι, 10 μέρες τηλεργασία από οπουδήποτε στην Ελλάδα ή την Ευρώπη. Η ουσία και το κοινό χαρακτηριστικό του φάσματος

των «επιλογών» είναι ότι αποτελούν πλήρη εφαρμογή του νομοθετικού οπλοστασίου σχετικά με το ωράριο, στην κατεύθυνση του χτυπήματος του σταθερού ωραρίου και της ελαστικοποίησης. Αλλά και στην κατεύθυνση της διάσπασης των όρων δουλειάς των εργαζόμενων σε έναν όμιλο συνδικαλιστικά οργανωμένων επί δεκαετίες (συμπεριλαμβανομένης ομοσπονδίας), με τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις να οδηγούν τους εργαζόμενους από υποχώρηση σε υποχώρηση, ανοίγοντας τον δρόμο για τις κινήσεις της εργοδοσίας.

Το περιτύλιγμα περί «επιλογής των εργαζόμενων» και «σύγχρονων πρακτικών εργασίας» επιχειρεί να κρύψει την αντεργατική κατεύθυνση της εργοδοσίας που μόνη της επιδίωξη είναι το δικό της όφελος: να αποκτήσει μεγαλύτερη δυνατότητα να προσαρμόζει τη δουλειά στις ανάγκες της αγοράς, ενώ κάθε εργαζόμενος καλείται να προσαρμόσει τη ζωή του στις ανάγκες της εργοδοσίας. Το σύστημα προσπαθεί να αντιστρέψει αυτή την πραγματικότητα. Πατώντας

στις συνθήκες που έχει διαμορφώσει συνολικά για τη ζωή της λαϊκής οικογένειας με το αδιάκοπο τρέξιμο εντός κι εκτός δουλειάς, παρουσιάζει το ευέλικτο ωράριο σαν «παροχή» προς τους εργαζόμενους, που ελπίζουν ότι θα μπορέσουν να ισορροπήσουν κάπως τις υποχρεώσεις. Στην πραγματικότητα, κάθε τέτοια «διευκόλυνση» καταλήγει να λειτουργεί προς μία μόνο κατεύθυνση: την αύξηση της εντατικοποίησης για τους εργαζόμενους και της κερδοφορίας για το κεφάλαιο.

Η περίπτωση της τηλεργασίας είναι χαρακτηριστική. Πριν από μερικά χρόνια, αρκετοί εργαζόμενοι την αντιμετώπισαν ως ένα μέσο που θα τους επέτρεπε να «ξεγελάσουν» την εργοδοσία. Να γλιτώσουν μετακινήσεις, να οργανώσουν καλύτερα τον χρόνο τους ή να αποκτήσουν μεγαλύτερη αυτονομία στην καθημερινότητά τους. Ωστόσο, όσο περνούσε ο καιρός, φάνηκαν και οι πραγματικές συνέπειες. Τα όρια ανάμεσα στον εργάσιμο και στον προσωπικό χρόνο έγιναν όλο και πιο θολά. Το σπίτι μετα-

τράπηκε σε χώρο εργασίας και η εργασία σε μια δραστηριότητα που μπορεί να επεκταθεί σε οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας. Το ηλεκτρονικό μήνυμα, το τηλεφώνημα ή η έκτακτη υποχρέωση μετά το τέλος του ωραρίου άρχισαν να θεωρούνται φυσιολογικά. Παράλληλα, η απομάκρυνση των εργαζόμενων από τον κοινό χώρο δουλειάς αποδυνάμωσε τις ανθρώπινες σχέσεις και περιορίσε τη δυνατότητα συλλογικής συζήτησης και διεκδίκησης. Εκεί που οι συνάδελφοι ανταλλάσσαν εμπειρίες, προβληματισμούς και σκέψεις για κοινή δράση, σήμερα συχνά βρίσκονται απομονωμένοι μπροστά σε μια οθόνη.

Οι εργαζόμενοι στον ΟΤΕ δεν βρίσκονται μπροστά στις «αμέτρητες επιλογές» που δίνει η ανάπτυξη της τεχνολογίας». Βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα νέο κύμα επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα των τηλεφωνητών και των τηλεφωνητριών στον ΟΤΕ πριν 20+ χρόνια, που είχαν κατοχυρωμένο 7ωρο με βάση την ιδιαίτερη επιβάρυνση λόγω αντικείμενου δουλειάς. Σήμερα είναι ζήτημα αν υπάρχει τηλεφωνικό κέντρο στον έλεγχο του ομίλου όπου οι εργαζόμενοι να μην είναι ενοικιαζόμενοι, με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και μισθούς πείνας. Ακόμα κι οι αορίστου χρόνου εργαζόμενοι στις διάφορες θυγατρικές εργάζονται με ένα μωσαϊκό σχέσεων και όρων δουλειάς. Αυτή η πορεία διάλυσης όσων είχαν κατακτηθεί με αγώνες και θυσίες, δεν αντιμετωπίζεται με νέες υποχωρήσεις στις απαιτήσεις της εργοδοσίας, όπως κι αν παρουσιάζονται. Απαιτούν μαζική κινητοποίηση και συλλογικό αγώνα των ίδιων των εργαζόμενων, με ενότητα και αποφασιστικότητα να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους.

Έρευνα ΙΝΕ ΓΣΕΕ

Οι εργαζόμενοι αντιμέτωποι με τη σκληρή πραγματικότητα Διάλυση του ωραρίου και εργασιακή εξουθένωση!

Η πρόσφατη έρευνα του Ινστιτούτου Εργασίας (ΙΝΕ) της ΓΣΕΕ (16 Ιουνίου 2026) σχετικά με τον χρόνο εργασίας και την εργασιακή καταπόνηση αναδεικνύει αυτό που οι εργαζόμενοι βιώνουν καθημερινά στους χώρους εργασίας: το 8ωρο υπονομεύεται συστηματικά, η υπερεργασία και οι υπερωρίες εδραιώνονται και η εργασιακή εξουθένωση -ως απόρροια της εντατικοποίησης- αποτελούν πλέον κανονικότητα. Μια πραγματικότητα σε πλήρη εναρμόνιση με την εφαρμοζόμενη αντεργατική πολιτική και σε πλήρη αντίθεση με τα αφηγήματα της κυβέρνησης και των παραγόντων της περί «νομοθετικής προστασίας των εργαζομένων»!

Σύμφωνα με την έρευνα, η οποία διεξήχθη από 3 Νοεμβρίου έως 9 Δεκεμβρίου 2025, περισσότερο από το ένα τρίτο των εργαζομένων (35,5%) εργάζεται πέρα από το κανονικό του ωράριο, ενώ από αυτούς το 34,5% δεν λαμβάνουν άμεση χρηματική αμοιβή για τις επιπλέον ώρες ή λαμβάνουν άδειες και ρεπό σε αντάλλαγμα (8,9%). Ακόμη πιο αποκαλυπτικά είναι τα ευρήματα για την εργασιακή καταπόνηση, αφού τα στοιχεία δείχνουν ότι όσο αυξάνονται οι ώρες εργασίας και η ένταση της δουλειάς, τόσο ενισχύονται

τα φαινόμενα επαγγελματικής εξουθένωσης. Το 60,1% των εργαζομένων βιώνουν υψηλή εντατικοποίηση, με συχνότερα αναφερόμενα προβλήματα στην υγεία το εργασιακό άγχος (42,1%), οι πόνοι σε οστά, αρθρώσεις ή μύες (29,4%), οι πονοκέφαλοι ή/και η κόπωση ματιών (28,9%) και η συνολική κόπωση (27,3%). Την ίδια αποτύπωση άλλωστε φανερώνουν και οι αριθμοί για τα «εργατικά ατυχήματα» (αν και δεν αποτελούσαν μέρος της συγκεκριμένης έρευνας), με την εκτίναξη των νεκρών και των σοβαρά τραυματισμένων ιδιαίτερα μετά το πέρας του οχταώρου.

Τα στοιχεία της έρευνας αποδεικνύουν ότι η υπέρβαση του κανονικού χρόνου εργασίας έχει γίνει μόνιμο χαρακτηριστικό για μεγάλα κομμάτια των εργαζομένων. Αποτελεί απαραίτητο στοιχείο της σύγχρονης καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Πρόσφορο έδαφος αποτελούν οι αλληπάλληλες αντεργατικές νομοθετικές παρεμβάσεις των τελευταίων χρόνων. Οι κυβερνήσεις της ΝΔ, συνεχίζοντας και βαθαιίνοντας την πολιτική που διαμόρφωσαν όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις στο πλαίσιο των κατευθύνσεων της ΕΕ και των απαιτήσεων του κεφαλαίου, νομιμοποίησαν και διέυρυναν το αντεργατικό

οπλοστάσιο του κεφαλαίου. Η ατομική διευθέτηση του χρόνου εργασίας, η αύξηση των επιτρεπόμενων υπερωριών, η περαιτέρω απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και, πιο πρόσφατα, η δυνατότητα εργασίας έως και 13 ώρες τη μέρα σε έναν ή πολλούς εργοδότες, εντάσσονται σε μια ενιαία στρατηγική διάλυσης των κατακτήσεων που επέβαλε το εργατικό κίνημα με αιματηρούς αγώνες.

Ιδιαίτερη σημασία έχει και ένα ακόμη συμπέρασμα που προκύπτει από τα δεδομένα: η περίφημη «ψηφιακή κάρτα εργασίας», που προβλήθηκε από την κυβέρνηση ως δήθεν εγγύηση διαφάνειας και προστασίας των εργαζομένων, δεν άλλαξε την κατάσταση. Η πραγματικότητα αποδεικνύει ότι οι ισχυρισμοί περί «εκσυγχρονισμού» και «ελέγχου της παραβατικότητας» λειτουργούν ως προπέτασμα καπνού για την προώθηση της αντεργατικής πολιτικής. Η ψηφιακή παρακολούθηση του χρόνου εργασίας δεν εμπόδισε τη συνέχιση των απλήρωτων υπερωριών ούτε ανέκοψε την τάση διεύρυνσης του εργασιμίου χρόνου. Αντίθετα, χρησιμοποιήθηκε για να παρουσιαστεί μια εικόνα δήθεν προστασίας την ώρα που η αντεργατική νομοθεσία υπονόμει ακόμη περισσότερο το σταθερό ωρά-

ριο.

Παρ' όλο που η έρευνα αποτυπώνει τον εργασιακό μεσαίωνα που διαμορφώνεται από τις ανάγκες κερδοφορίας του κεφαλαίου, δεν απαλλάσσει από τις ευθύνες της την υποταγμένη ηγεσία της ΓΣΕΕ, η οποία συστηματικά υπονομεύει τους εργατικούς αγώνες και από την άλλη αναδεικνύεται στον καλύτερο συνομιλητή της κυβέρνησης. Τα ευρήματα αποτελούν επίσης υπενθύμιση ότι καμία κατάκτηση δεν είναι εξασφαλισμένη. Το 8ωρο, οι συλλογικές συμβάσεις, η πληρωμένη υπερωρία και συνολικά τα εργατικά δικαιώματα βρίσκονται στο στόχαστρο μιας συντονισμένης επίθεσης, με τους αντεργατικούς νόμους να μην «μένουν στα χαρτιά» αλλά να διαμορφώνουν τη σύγχρονη εργασιακή βαρβαρότητα.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, η μόνη πραγματική απάντηση βρίσκεται στην οργάνωση των εργαζομένων, στην ανάπτυξη των αγώνων τους και στη διεκδίκηση της πλήρους κατοχύρωσης του οχταώρου, της μόνιμης και σταθερής εργασίας και των συλλογικών δικαιωμάτων. Γιατί ό,τι κερδήθηκε με αγώνες, μόνο με αγώνες μπορεί να διατηρηθεί και να διευρυνθεί.

Για την πρόταση του ΠΑΜΕ προς τα σωματεία για τα εργατικά ατυχήματα Επίκαιρες ερωτήσεις και σχετικά ερωτήματα

«**Ό**χι στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες». «*Τα εργατικά ατυχήματα θα τα αποτρέψουν οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους*». Αυτά ειπώθηκαν και λέγονται από συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ σε μια σειρά συνελεύσεις σωματείων, την τελευταία περίοδο που τα εργοδοτικά εγκλήματα έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Και συμφωνούμε μέχρι κεραίας.

Όμως, στις ίδιες διαδικασίες, από τους ίδιους ανθρώπους, αυτό που προτείνεται στην πράξη είναι η πραγματοποίηση συναντήσεων των σωματείων με Βουλευτές του ΚΚΕ, προκειμένου οι τελευταίοι να ενημερώσουν το σωματείο σχετικά με την πρόσφατη επίκαιρη ερώτησή τους στη Βουλή σχετικά με τα εργατικά ατυχήματα. Το είδαμε, για παράδειγμα, στην απόπειρα γενικής συνέλευσης του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών Μακεδονίας ενόψει της κλαδικής απεργίας στις 24/6, σε συνέχεια της αντίστοιχης συνάντησης που είχε πραγματοποιήσει νωρίτερα το Συνδικάτο Οικοδόμων.

Εύλογα δημιουργούνται μια σειρά ερωτήματα. Πώς μια δύναμη μπορεί να υποστηρίξει πως οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να ελπίζουν από τις κοινοβουλευτικές διεργασίες και ταυτόχρονα να τους καλεί να στηρίξουν μια επερώτηση στο κοινοβούλιο; Πώς ακριβώς δεν καλλιεργεί αυταπάτες η στοίχιση πίσω από την κατάθεση ερώτησης προς τους κυβερνητικούς εκπρο-

σώπους για τα εργατικά ατυχήματα, λες και δεν γνωρίζουν γι' αυτά, καλώντας τους μάλιστα να πάρουν θέση και να τοποθετηθούν για τα μέτρα που θα λάβουν για την αποτροπή τους, λες και δεν είναι οι ίδιοι που ψήφισαν πχ. το 13ωρο, όταν αποδεδειγμένα οι πιθανότερες τραυματισμούς και θανάτου εκτινάσσονται μετά το 8ωρο;

Πώς ακριβώς η κατεύθυνση ότι μόνο εμείς οι εργαζόμενοι, επιβάλλοντας τους όρους μας με αγώνες απέναντι στην εργοδοσία, μπορούμε να αποτρέψουμε να θρηνούμε νεκρούς συναδέλφους, συμβαδίζει με μια σειρά αιτήματα που διαβάζουμε στη συγκεκριμένη επερώτηση του ΚΚΕ στις 17/3/2026 (αναφέρουμε μερικά ενδεικτικά):

- *Αποφασιστική ενίσχυση του ανθρώπινου δυναμικού και της υλικοτεχνικής υποδομής της Επιθεώρησης Εργασίας, της Επιθεώρησης Μεταλλείων και όλων των ελεγκτικών μηχανισμών του κράτους σε όλες τις περιοχές της χώρας. Προσανατολισμός των επιθεωρήσεων στην αποκλειστική εργοδοτική ευθύνη για την πρόληψη και αντιμετώπιση του επαγγελματικού κινδύνου.*

- *Απαγόρευση απόλυσης εργαζομένων.*

- *Να επαναλειτουργήσουν οι Μεικτές Επιτροπές Υγείας και Ασφάλειας στις Κατασκευές και τα Ναυπηγεία.*

Η πολιτική λογική που αποτυπώνουν τα παραπάνω είναι αυτή της εναπόθεσης του ζητήματος της ασφάλειας των εργαζομένων αποκλειστικά σε

«ουδέτερους» κρατικούς θεσμούς, όπως η Επιθεώρηση Εργασίας ή η Επιθεώρηση Μεταλλείων του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας. Τους ίδιους δηλαδή που είτε απλά διαπιστώνουν και αδιαφορούν, είτε παίζουν ξεδιάντροπα από την πλευρά της εργοδοσίας. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι στο εργοστάσιο της «Βιολάντα» έγιναν 4 έλεγχοι της Επιθεώρησης Εργασίας μέσα στο 2025, με τον τελευταίο τον Νοέμβρη του 2025, 2 μήνες πριν τη δολοφονία των 5 εργατριών από την έκρηξη προπανίου που διέρρηε (και μύριζε) μέσα στην εγκατάσταση για μήνες.

Πέρα από τους βερμπαλισμούς, όμως, η γραμμή και η δράση του ΚΚΕ στα σωματεία είναι ξεκάθαρη. Η καθημερινή συζήτηση και πάλη στους χώρους δουλειάς, οι απεργίες του κλάδου των κατασκευών (που θρηνεί και τους περισσότερους νεκρούς), οι απεργιακές συγκεντρώσεις, οι συνελεύσεις των σωματείων, έρχονται -στην καλύτερη- να ενισχύσουν την κοινοβουλευτική παρουσία του ΚΚΕ και να συμβάλουν στην πίεση της αποδοχής των προτάσεων του προς την κυβέρνηση. Το σύνθημα «*Με το ΚΚΕ στον αγώνα για μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς*» σε αφίσα που κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη ενόψει ομιλίας, αποτυπώνει με αρκετά σαφή τρόπο τη λογική του ΚΚΕ.

Αυτή η λογική, ωστόσο, όταν μάλιστα κατατίθεται και σαν πρόταση προς

υλοποίηση σε μια σειρά σωματεία, αναπόφευκτα δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι «*κάτι μπορεί να βγει από αυτό*», ενώ λειτουργεί και σαν άλλοθι για την απουσία ουσιαστικής δράσης. Παρ' όλες τις ερωτήσεις και τις προτάσεις νόμου, κάθε χρονιά έχουμε περισσότερους νεκρούς εργάτες από την προηγούμενη. Και στο επιχείρημα ότι «*θα βοηθήσει να ανοίξει στη Βουλή το ζήτημα και να ευαισθητοποιήσει*» εμείς απαντάμε: δεν αρκούν τα -δηλωμένα- 20.500 εργατικά ατυχήματα (55 τη μέρα, δηλαδή) και οι 201 νεκροί μόνο για το 2025, για να ευαισθητοποιήσουν;

Οι εργαζόμενοι μια χαρά αντιλαμβάνονται, γνωρίζουν και βιώνουν καθημερινά τα εργασιακά κάτεργα και τον φόβο του αν θα γυρίσουν σπίτι ζωντανοί και αρτιμελείς. Το κρίσιμο ζήτημα είναι, και εκεί έρχεται η ευθύνη των δυνάμεων που παρεμβαίνουν στο εργατικό κίνημα, να αναγνωρίσουν τη δυνατότητα του συλλογικού τους αγώνα να επιβάλει όρους στην εργοδοσία, προκειμένου να μπει φρένο στο καθημερινό μακελειό. Και επειδή και οι εκλογές πλησιάζουν και θα ακουστούν διάφορα από διάφορους, τόσο πιο αναγκαία γίνεται η κατάκτηση πλατιά από τους εργαζόμενους της αντίληψης ότι ούτε οι εκλογικές ούτε εν γένει οι κοινοβουλευτικές διαδικασίες μπορούν να τροποποιήσουν τα δεδομένα προς όφελος των εργαζομένων. Και σε αυτή την κατεύθυνση, η συγκεκριμένη λογική των ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, αποτελεί εμπόδιο.

Ευρωπαϊκή Ένωση

Από την «ευημερία» στην πολεμική οικονομία

Το όνειρο του ευρωπαϊκού βορρά φαίνεται να βυθίζεται. Η κομισιόν προαναγγέλλει την επερχόμενη απώλεια 1,3 εκατομμυρίων θέσεων εργασίας, δηλώνοντας ξεκάθαρα την πολιτική και οικονομική κρίση που πλήττει την «προηγμένη Ευρώπη».

Ήδη το 2025 έχουν χαθεί 125.000 θέσεις εργασίας στη βιομηχανία της Γερμανίας, με το ποσοστό ανεργίας να έχει φτάσει στο 11,7% και με αυξητική τάση, ενώ οι μεγαλύτερες εταιρείες της αυτοκινητοβιομηχανίας έχουν δηλώσει ότι οι απολύσεις θα συνεχίσουν και το 2026. Ταυτόχρονα, στη Γαλλία έγιναν 267.200 απολύσεις στον ιδιωτικό τομέα, μη δείχνοντας κάποια διάθεση να σταματήσει η αύξηση αυτού του αριθμού.

Η άνοδος των απολύσεων κάνει την εμφάνισή της μετά την έναρξη του πολέμου της Ουκρανίας, τον οποίο οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές στηρίζουν ανοιχτά από το ξεκίνημά του και, μέσω και αυτού, διαπραγματεύονται έναν βαρύνοντα λόγο και ρόλο στην γεωστρατηγική σκακιέρα που διαμορφώνεται. Το κόστος της συμμετοχής, είτε άμεσα με τις αποστολές πολεμικού υλικού και οικονομικής βοήθειας, είτε έμμεσα με τη διακοπή της ανατολικής πολιτικής

της Γερμανίας και την ενεργειακή δέσμευση της Ευρώπης από τις ΗΠΑ, έχει ήδη μετακυληθεί στις πλάτες της εργατικής τάξης όλων των χωρών της Ευρώπης, μέσω του πληθωρισμού, των μαζικών απολύσεων και -φυσικά- της εντατικοποίησης της εργασίας, καθώς τα εργατικά χέρια μπορούν να μειωθούν όχι όμως τα κέρδη των επιχειρήσεων.

Η Ουκρανία, ωστόσο, αποτελεί ένα πεδίο μιας ευρύτερης διαδικασίας όξυνσης των διεθνών ανταγωνισμών. Καθώς ο κόσμος εισέρχεται σε μια περίοδο όλο και πιο ανοιχτής προετοιμασίας για μια γενικευμένη πολεμική αναμέτρηση, τα πολεμικά μέτωπα όχι μόνο δεν κλείνουν, αλλά πολλαπλασιάζονται και διευρύνονται. Εκεί όπου οι συγκρούσεις δεν μαίνονται ενεργά, παραμένουν «παγωμένες», έτοιμες να αναζωπυρωθούν ανά πάσα στιγμή, ανταγωνισμών ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο προστέθηκε η επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν και η συνολική αναταραχή στη Μέση Ανατολή. Μπορεί οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές να μην εμφανίζονται διατεθειμένοι να εμπλακούν άμεσα στρατιω-

τικά, ωστόσο οι επιπτώσεις επηρεάζουν την Ευρώπη καθώς έχει προκληθεί διαταραχή σε κρίσιμες ενεργειακές και εμπορικές διαδρομές, αύξηση των τιμών της ενέργειας και των μεταφορών, αλλά και συνολικότερη αποσταθεροποίηση της περιοχής, που επιβαρύνουν ακόμη περισσότερο τις ήδη πιεσμένες ευρωπαϊκές οικονομίες.

Η όξυνση των διεθνών ανταγωνισμών αξιοποιείται από τις ευρωπαϊκές αστικές τάξεις ως επιχείρημα για την επιτάχυνση της στρατιωτικοποίησης της ηπείρου. Χαρακτηριστική είναι η προώθηση του σχεδίου «ReArm Europe», μέσω του οποίου η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδιώκει να κατευθύνει έως και 800 δισεκατομμύρια ευρώ σε στρατιωτικές δαπάνες, εξοπλιστικά προγράμματα και ενίσχυση της πολεμικής βιομηχανίας. Πίσω από τα προσχήματα περί «ευρωπαϊκής ασφάλειας» και «στρατηγικής αυτονομίας», η ΕΕ επιχειρεί να αναβαθμίσει τη θέση της στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, προετοιμάζοντας οικονομικά και στρατιωτικά το έδαφος για τις συγκρούσεις που γεννά η ίδια η κρίση του συστήματος. Ταυτόχρονα το οχτάωρο, οι συλλογικές συμβάσεις και οι κοινωνικές παροχές αντιμετωπίζονται πλέον

ως εμπόδια στην «ανταγωνιστικότητα» και στις ανάγκες της πολεμικής οικονομίας. Η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, που για δεκαετίες αποτέλεσε το πολιτικό προσώπιο της ταξικής συνεργασίας, απογυμνώνεται ολοένα και περισσότερο, αποκαλύπτοντας τον πραγματικό χαρακτήρα της ΕΕ ως μηχανισμού υπεράσπισης των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, το ζήτημα της οργάνωσης και της αντίστασης της εργατικής τάξης αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία και αφορά το σύνολο των εργαζομένων της Ευρώπης. Γίνεται ολοένα και πιο φανερό ότι η υπεράσπιση της εργασίας, των μισθών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων δεν μπορεί να διαχωριστεί από την πάλη ενάντια στην πολεμική πολιτική, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Όσο η Ευρώπη βαδίζει στον δρόμο του επανεξοπλισμού και της πολεμικής προετοιμασίας, τόσο πιο επιτακτική γίνεται η ανάγκη ανάπτυξης αντι-ιμπεριαλιστικού κινήματος, με το εργατικό κίνημα αναπόσπαστο μέρος του, που θα αντιπαρατεθεί τόσο με την επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων όσο και με την πολιτική που οδηγεί τους λαούς στο σφαγείο των πολέμων.

Η ταχύτητα με την οποία ο ένας αντι-προσφυγικός και αντιμεταναστευτικός νόμος, οδηγία ή σύμφωνο διαδέχεται τον άλλο, κάνοντας το νομικό πλαίσιο ακόμα σκληρότερο και τη ζωή των ξεριζωμένων λαών ακόμα πιο μαύρη, έχει ξεπεράσει κάθε όριο... Αν μπορεί να μιλήσει κανείς για όριο! Μια συνεχής αλληλουχία νόμων και συμφωνιών της ΕΕ τα τελευταία χρόνια και η αντίστοιχη εφαρμογή τους στη χώρα μας προχωρώντας παραπέρα την υλοποίηση της επιδίωξης: «Όσους δεν μπορούμε να τους ξεζουμίσουμε, θα τους διώνουμε». Και μέχρι να τους διώξουμε, θα τους φυλακίζουμε. Άσε που στην επιδίωξη τους να έρθουν, κάποιοι θα πνιγούν...

Έτσι, ενώ στη χώρα μας, στις 12/6, ψηφίζονται ακόμα ένα αντιμεταναστευτικό νομοσχέδιο (Εφαρμογή Συμφώνου για τη Μετανάστευση και το Άσυλο), για ενταξίωση με τις τελευταίες αποφάσεις της ΕΕ, που προβλέπει γρήγορες απελάσεις, παρατάσεις κρατήσεων στα σύνορα, μέχρι και εξονυχιστικό βιομετρικό φακέλωμα, ένα «σύμφωνο» που υποστηρίχθηκε και με τις εμετικές δηλώσεις του Βορίδη να «Βυθίσουμε τη βάρκα ή να εφαρμόσουμε τον νέο νόμο», λίγες μέρες μετά (17/6), το ευρωκοινοβούλιο επικύρωσε έναν «νέο κανονισμό επιστροφών» των λεγόμενων «παράτυπων μεταναστών». Σύμφωνα μ' αυτόν, η περίοδος κράτησης τους (της φυλάκισής τους, δηλαδή) μέχρι την απέλαση αυξάνεται απ' τους 6 μήνες, που ίσχυε μέχρι τώρα, στα 2 χρόνια! Με δυνατότητα παράτασης για ακόμα 6 μήνες και με απεριόριστη διάρκεια για όσους θεωρούνται «απειλή για την ασφάλεια».

Ταυτόχρονα, δημιουργούνται οι λεγόμενοι «κόμβοι επιστροφής», εκτός του εδάφους κρατών της Ε.Ε. Σε «τρίτες» λεγόμενες χώρες, με τις οποίες έχουν συμφωνήσει, όπου οι κρατούμενοι πρόσφυγες θα περνάγονταν την απέλαση τους στη χώρα καταγωγής τους και οι μετανάστες θα παραμένουν εκεί για απροσδιόριστο, μεγάλο

Ο εφιάλτης των προσφύγων και μεταναστών σε Ελλάδα και Ευρώπη

χρονικό διάστημα και χωρίς εγγύηση πως θα επιστρέψουν στη χώρα τους. Με τον νέο κανονισμό, αυτοηχοποιούνται και οι απαγορεύσεις εισόδου, των οποίων το ανώτερο όριο διάρκειας αυξάνεται απ' τα 5 στα 10 χρόνια. Ενώ, πάλι, για όσους λέγεται πως «αποτελούν κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια», μπορεί η απαγόρευση να είναι και ισόβια. Έτσι έχουν χαρακτηρίσει, βέβαια, επανειλημμένα τα συστημικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία πολιτικών πρόσφυγες και δικωκόμενες αγωνιστές, στενώντας τους το δικαίωμα του πολιτικού ασύλου ή εκδιδοτάς τους.

Οι ιθύνοντες των επιτελείων της Ε.Ε., όμως, δεν σταματούν εκεί! Προβλέπονται έφοδοι σε σπίτια, σε δομές υγείας (!) και σε χώρους οργανώσεων που βοηθούν μετανάστες. Στο πνεύμα της ποινικοποίησης της αλληλεγγύης, που εισήγαγε και στη χώρα μας το ν/σ που ψηφίστηκε τον περασμένο Φλεβάρη (ν.5275, Πλεύρη-Βορίδη), στο «πρόσωπο» των ΜΚΟ, χωρίς όμως να αφορά μόνο η κυρίως τις ΜΚΟ, βάσει, πάλι, Οδηγίας της Ε.Ε.

Κι ενώ η πλευρά αυτή της φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής των ιμπεριαλιστών και των εξαρτημένων απ' αυτούς αρ-

χουσών τάξεων, ενάντια στα θύματα των πολέμων, της φτώχειας και της καταπίεσης, καλά κρατεί, η ίδια η πραγματικότητα συνεχίζει να μιλά από μόνη της. Και στη χώρα μας. Νέες καραβιές προσφύγων και μεταναστών έφτασαν στη Μεσόγειο το τελευταίο διάστημα. Απ' το Σουδάν, τη Λιβύη κι άλλες χώρες της Βόρειας Αφρικής. Είναι «άσχετη», άραγε, η προέλευσή τους, απ' την κατάσταση στην οποία έχει οδηγήσει η «πολιτισμένη Δύση» τις χώρες αυτές; Μια κατάσταση διάλυσης, εξαθλίωσης, φασιστικών συγκρούσεων, ένα πεδίο αντιπαράθεσης των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Και οι ξεριζωμένοι; Κάποιοι πνίγηκαν στη Μάλτα... Άλλοι ναυάγησαν στη Γαύδο... Εκατοντάδες έφτασαν, κατά κύματα, στους Καλούς Λιμένες του Ηρακλείου Κρήτης. Για ν' ακολουθήσει στη συνέχεια ένας άλλος Γολγοθάς.

Από τη μία, η κυβέρνηση να σχεδιάζει

Όχι γιατί είναι «φυλακή», αλλά γιατί δεν θέλουν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Φυλάκιση ή εκδίωξη, λοιπόν; Οι δύο πλευρές του ίδιου (αυστημικού) νομίσματος! Αντί για άσυλο, δικαιώματα, δουλειά, σπουδές, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, δικαίωμα στην ελεύθερη μετακίνηση. Έτσι είχαμε συγκεντρώσεις που στρέφονταν ενάντια στους πρόσφυγες και στους μετανάστες, μέσα απ' την αντίθεση στο να γίνει η «κλειστή δομή» στο Ηράκλειο, στο πρώην εργοστάσιο Σκουλοΐδη, μέσα στον Ιούλη. Αλλά και κινητοποιήσεις και παρεμβάσεις υποστήριξης των προσφύγων και μεταναστών ενάντια στη φυλάκισή τους και υπέρ των δικαιωμάτων τους.

Όμως υπάρχει και συνέχεια... Στη Σάμο αυτή τη φορά. Όπου η μεταφορά 300 προσφύγων/μεταναστών απ' την Κρήτη στην εκεί, λεγόμενη, «δομή φιλοξενίας» προ-

νέες φυλακές για αυτούς, που τις ονομάζει, ψευδιγράφια, «δομές φιλοξενίας» και που, όπως έχει αποδείξει η ίδια η πραγματικότητα, θα χαρακτηρίζονται από άθλιες συνθήκες διαβίωσης και υποδομές, ανύπαρκτη ή μηδαμινή ιατρική περίθαλψη, καταπίεση, γκετοποιήση και συνθήκες που τους περιθωριοποιούν. Από την άλλη, ακροδεξιές και ρατσιστικές φωνές - αλλά ακόμα και «επίσημες», σαν το Δημοτικό Συμβούλιο και τον δήμαρχο του Ηρακλείου - που «αγανακτούν» με την παρουσία τους και αντιδρούν στη δημιουργία της «δομής».

κάλεσε επίσης αντιδράσεις απ' τους «επίσημους» τοπικούς παράγοντες, γιατί θα «τραυματίσει», λένε, την τουριστική εικόνα του νησιού. Φαίνεται ξανά πως τα θέματα που γεννά η προσφυγιά και η μετανάστευση των λαών δεν μπορεί να τα λύσει το σύστημα που τις δημιουργεί. Είτε στις ιμπεριαλιστικές χώρες όπου το «δίλημμα» υπερεκμετάλλευση ή φυλάκιση/απέλαση γίνεται ολοένα και πιο έντονο είτε -πολύ περισσότερο- σε χώρες σαν την Ελλάδα. Που η άρχουσα τάξη και οι κυβερνήσεις της αντιμετωπίζουν τους

πρόσφυγες και τους μετανάστες σαν «περιττό βαριδί». Που εκλιπαρούν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά για «κατανόηση». Που τους εργαλειοποιούν στην κόντρα τους με την τουρκική αστική τάξη. Που τους φυλακίζουν, τους «επαναπροσθύνουν» και τους απελαίνουν όταν δεν μπορούν να τους ξεζουμίσουν, όπως στα φραουλοκωράφα ή στα λεγόμενα «μεγάλα έργα». Που δεν μπορούν να διαχειριστούν τις αυξημένες ροές. Που τους αποκλείουν ολοένα και περισσότερο απ' την κοινωνική ζωή, όπως φαίνεται κι απ' τον νέο Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης που τίθεται για ψήφιση στη Βουλή, σύμφωνα με τον οποίο κοινότητες μεταναστών αποκλείονται απ' τα λεγόμενα Συμβούλια Ένταξης Μεταναστών και Προσφύγων (ΣΕΜΠ) με το αιτιολογικό ότι δεν είναι εγγεγραμμένες στο Μητρώο Ελληνικών και Ξένων Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου. Βλέπετε, εδώ οι ΜΚΟ είναι «καλές», ενώ με στόχο την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης είναι «κακές».

Δεν μπορεί το σύστημα αυτό, της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης, ένα σύστημα εχθρικό προς τους Έλληνες εργαζόμενους, τους πρόσφυγες, τους μετανάστες, τους άνεργους, τη νεολαία και τον λαό να «λύσει» τα ζητήματα που προκύπτουν. Το ζήτημα της επιβίωσης, της στέγης, της δουλειάς, της περίθαλψης. Δεν μπορούν να τα λύσουν αυτά τα διαχειριστικά προγράμματα των κυβερνήσεων. Που όχι μόνο δεν δίνουν δεκάρα για τις ανάγκες, τα δικά και τα συμφέροντα του λαού και των λαών, αλλά και νομοθετούν και επιτίθενται εναντίον τους. Τόσο στους Έλληνες όσο και στους πρόσφυγες και μετανάστες. Απαντήσεις και διεξοδοί μπορούν να δοθούν μόνο απ' τη μεριά των «από κάτω». Απ' την κοινή τους πάλη για διεκδίκηση ζωής με δικαίωματα. Που θα επιβάλει με σκληρούς αγώνες κατακτήσεις και νίκες για όλους, Έλληνες και ξένους.

Ιρλανδία - Μπέλφαστ Ένταση του αντιμεταναστευτικού κλίματος Ο δημόσιος λόγος σε φασίστες

Στις αρχές του Ιουνίου ένας μετανάστης από το Σουδάν κατηγορήθηκε ότι μακαίρωσε έναν άνδρα στο Μπέλφαστ. Η επίθεση έγινε γνωστή μέσω των κοινωνικών δικτύων και ήταν η αφορμή για να ξεσπάσουν διαμαρτυρίες κατά των μεταναστών! Η ακροδεξιά άρπαξε την ευκαιρία, όπως και σε άλλες περιπτώσεις, και διοργάνωσε επιθέσεις με στοιχεία πογκρόμ ενάντια σε σπίτια και μαγαζιά που θεωρούσαν ότι ανήκουν σε μετανάστες, ενώ πυρπολήθηκαν αυτοκίνητα. Παρόλο που η οικογένεια του 40χρονου που τραυματίστηκε, από την πρώτη στιγμή, έκανε έκκληση να μην γίνει καμία πράξη ανατεκδίκησης ή να μην χρησιμοποιηθεί η επίθεση «για να διδάσει τους ανθρώπους ή να τροφοδοτήσει την εκθρόνηση»!

Διαδικτυακές εκκλήσεις για «εκδίκηση», με μπλόκο αντιρατσιστικό δηλητήριο, από γνωστούς ακροδεξιούς όπως ο Τόμι Ρόμπινσον Βρήκαν θερμή υποδοχή στην πλατφόρμα του «X». Ο ακροδεξιός δισεκατομμυριούχος Ελον Μασκ φρόντισε μάλιστα να κοινοποιήσει τις αναρτήσεις του Ρόμπινσον και τη λίστα με τις τοποθεσίες διαμαρτυρίας στους 240 εκατομμύρια ακολούθους του.

Για άλλη μια φορά το καπιταλιστικό σύστημα χρησιμοποιεί το ρατσιστικό λόγο για να στρέψει την εργατική τάξη και το λαό ενάντια στους μετανάστες και όχι στο ίδιο το σύστημα που επιβάλλει την λιτότητα την ανεργία, τους μισθούς πείνας, την κατάργηση των δικαιωμάτων. Για να μπορεί έτσι η εργοδοσία να θησαυρίζει απρόσκοπτα, χωρίς απειρίες και εννοητικές διαμαρτυρίες! Έτσι λοιπόν ο «εχθρός βρέθηκε», είναι οι μετανάστες κι όταν αυτοί φύγουν τότε όλα τα προβλήματα των εργατών θα λυθούν!

Υποκριτική ήταν και η παρέμβαση της κυβέρνησης Στάμερ που βγήκε με δηλώσεις της να «καταδικάσει την βία των ακροδεξιών» κι ας είναι οι δικές τους πολιτικές, χρόνια τώρα, που στρώνουν το έδαφος σε τέτοιες ρατσιστικές και φασιστικές φωνές. Οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές έχουν κι αυτοί το μερίδιο τους στις επεμβάσεις στην Αφρική, στην Μ. Ανατολή, στο Αφγανιστάν που διαλύουν χώρες με τις πολεμικές συρράξεις που υποδουλίζουν.

Όσο το εργατικό κίνημα στην Ιρλανδία, Βρετανία παραμένει ανίσχυρο χωρίς ισχυρό λόγο και δράση, τόσο οι φασιστικές κραυγές θα βρίσκουν απήχηση σε κομμάτια του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας.

Στον απόηχο όσων έγιναν στο Μπέλφαστ, ρατσιστικές επιθέσεις των φασιστών σημειώθηκαν και στην Γλασκόβη της Σκωτίας με στόχο μειονότητες και μετανάστες.

Μια βδομάδα μετά, το Σάββατο 13/6, χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Μπέλφαστ για να καταγγείλουν το ρατσισμό και την ξενοφοβία. Την ίδια μέρα μεγάλη συγκέντρωση διοργανώθηκε και στους δρόμους της Γλασκόβης για να «αντισταθούν στην ακροδεξιά» και να ανακτήσουν τους δρόμους της πόλης τους, όπως δήλωσαν οι διαδηλωτές!

Τρία χρόνια από τη δολοφονία 600 ανθρώπων στην Πύλο

Διαδηλώσεις καταγγελίας, με αφορμή τη συμπλήρωση τριών χρόνων από το έγκλημα της Πύλου, έγιναν στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, στις οποίες η συμμετοχή του κόσμου δεν ήταν μεγάλη, όμως ασφυκτική και προκλητική ήταν η παρουσία των ΜΑΤ στην Αθήνα, όπου οι διαδηλωτές περιορίστηκαν σε μία λωρίδα κυκλοφορίας.

Το ΚΚΕ (μ-λ) συμμετείχε με πανό και συνθήματα ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, υπέρ της φιλίας και της αλληλεγγύης μεταξύ των λαών, καταγγέλλοντας το έγκλημα των ιμπεριαλιστών και της ελληνικής κυβέρνησης και το νέο, ακόμη πιο αντιδραστικό, «Ευρωπαϊκό Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο», που συνοδεύτηκε από τις γνωστές, εμετικές δηλώσεις Βορίδη στη Βουλή.

Ακολουθούν αποσπάσματα από τη σχετική προκήρυξη του ΚΚΕ (μ-λ):

Το έγκλημα των ιμπεριαλιστών και της ελληνικής κυβέρνησης δεν θα ξεχαστεί

[...] Το ναυάγιο της Πύλου είναι έγκλημα με συνεργούς όλους εκείνους που ρημάζουν καθημερινά τις ζωές μας, όλους εκείνους που προσορίζουν τους λαούς για το παγκόσμιο σφαγείο του επόμενου μεγάλου πολέμου.

Ενοχοί αυτού του εγκλήματος είναι πρώτα και κύρια οι ιμπεριαλιστές που γεννούν τα «καραβάνια» των προσφύγων και μεταναστών που δημιουργούν πολεμικές εστιές στον πλανήτη, αυτοί που καταστρέφουν και λεηλατούν χώρες και λαούς. [...]

Ενοχοί αυτού του εγκλήματος είναι και οι χώρες της ΕΕ που αντιμετωπίζουν τους πρόσφυγες σαν «απειλή» την ώρα που και αυτές εμπλέκονται ολοένα και περισσότερο στους πολέμους που ξεσπούν. [...]

Τρία χρόνια πέρασαν από το έγκλημα της Πύλου και πριν από λίγες μέρες, στις 12 Ιούνη, τέθηκε σε εφαρμογή το νέο «Σύμφωνο Μετανάστευσης» της ΕΕ. Οι αλλαγές που φέρνει το νέο σύμφωνο αυτοηχοποιούν τις εξετάσεις ασύλου, μέσω του προελέγχου «screeening» στα σύνορα, αυξάνουν τον βαθμό δυσκολίας των αιτήσεων ασύλου, δημιουργούν νέα μπουντρούμια-κέντρα επιστροφής τα λεγόμενα «return hubs» σε χώρες εκτός ΕΕ.

Ενοχη είναι και η ελληνική κυβέρνηση, που για λογαριασμό της άρχουσας τάξης της χώρας πρωτοστατεί στην υλοποίηση αυτών των πολιτικών. Την περασμένη

Τρίτη ψήφισε νομοσχέδιο που ενσωματώνει όλες τις αντιδραστικές προβλέψεις του ευρωπαϊκού «Συμφώνου Μετανάστευσης». Από την πρώτη στιγμή που εισηγήθηκε έκανε τα πάντα για να κουκουλώσει τις ευθύνες της και των μηχανισμών που έχουν εμπλακεί. [...]

Η κυβέρνηση στα χνάρια των προηγουμένων (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ) έχει μετατρέψει την χώρα σε μια απέραντη ΝΑΤΟϊκή βάση, προσφέρει απλόχερα γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ και εμπλέκει τον λαό μας σε νέους πολεμικούς κινδύνους. Για τους πρόσφυγες και μετανάστες το μόνο που έχει να προσφέρει είναι στρατόπεδα συγκέντρωσης που τα έχει ονομάσει δομές μεταναστών και εγκλήματα σαν αυτά της Χίου και της Πύλου. Το ακροδεξιά και ρατσιστικό δηλητήριο που προσπαθούν να χύσουν στον λαό μας έχει σαν στόχο την υποταγή στις επιδίωξεις της ντόπιας αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της.

Οι λαοί όμως δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν και θα σταθούν ο ένας δίπλα στον άλλον στον κοινό αγώνα ενάντια στον πόλεμο και τη φτώχεια. Η αλληλεγγύη στους μετανάστες, στους κνηνημένους από τον πόλεμο και την καταστροφή και η μαζική λαϊκή πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό είναι η μοναδική διεξοδος για τον λαό μας και όλους τους λαούς που υποφέρουν κάτω από την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Ολοκληρώθηκε αργά το βράδυ της 18ης Ιούνη στο δικαστήριο της Επάνης η πολύκροτη (για την περιοχική) δίκη τεσσάρων στελεχών της Μειονότητας και του εθνικιστικού μειονοτικού κόμματος DEP, για τα γεγονότα που έλαβαν χώρα στο Τζαμί Τσιάνη της Ξάνθης στις 11 Οκτώβρη 2024. Οι τέσσερις μειονοτικοί καταδικάστηκαν σε 17 μήνες φυλάκιση με μεταρροπή της ποινής σε χρηματική και τριετή αναστολή. Το κατηγορητήριο αφορούσε τη «διατάραξη θρησκευτικών συναθροίσεων» και την «άσκηση βίας» ενάντια στον τότε διορισμένο Μουφτή Κομοτηνής Χαλίλ Τζιχάτ, που επιδιώκει να εισέλθει και να προσευχηθεί στο Τζαμί «ως νόμιμος Μουφτής». Ας σημειώσουμε ότι στην Ξάνθη σκεδόν όλα τα τζαμιά, εκτός από δυο-τρία, ελέγχονται από τον εκλεγμένο Μουφτή, τον οποίον αναγνωρίζει η μεγάλη πολιτοφιλία της Μειονότητας.

Οι κατηγορούμενοι δήλωσαν μετά τη δίκη ότι δεν προβήκανε «σε καμία πράξη προσβολής, βίας ή εξαναγκασμού», αλλά απλώς εκδηλώσανε «τη βέλησή τους να προστατεύσουν τους θεσμούς και τα δημοκρατικά τους δικαιώματα» και να εκφράσουν «τη συσσωρευμένη δυσάρεσκια της τουρκικής μειονότητας της Δυτικής Θράκης για το εδώ και καιρό άλυτο ζήτημα του μουφτη».

Η άλλη πλευρά έμεινε κυρίως στο «δικαστικό μέρος» ενώ η ελληνική εθνικιστική δημοσιογραφία την επομένη, εκθειάζοντας την «ανεξάρτητη δικαιοσύνη», επεσήμανε με νόημα, ότι «δεν υπάρχουν «ιερές» ομάδες πολιτών που εξαιρούνται από τον έλεγχο της Δικαιοσύνης επειδή επικαλούνται ευαίσθητα ζητήματα ταυτότητας», προειδοποιώντας ταυτόχρονα ότι «όσο επενδύουν πολιτικά στον φανατισμό, παίζουν επικίνδυνα παιχνίδια στην πλάτη απλών πολιτών που θέλουν να ζήσουν ειρηνικά». Γνωστές δόθηκαν φιλεργνητικές και υπέρ του απλού κόσμου δηλώσεις, στην πραγματικότητα

απειλές «δημοσιογράφων» σε ενταξιμένη υπηρεσία ενός κράτους που θέλει να δείχνει αποφασισμένο να επιβάλει τον νόμο και να μην επιτρέψει την «εργαλειοποίηση» της Μειονότητας. Οι μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις (δύο κλούβες, διομοίρα ΜΑΤ, προστατευτικά κάγκελα, ασφαλίτες κ.λπ.), που βρίσκονταν όλη μέρα έξω από τα δικαστήρια ακριβώς αυτό το πράγμα ήθελαν να υποδηλώσουν. Η ειρωνεία της υπόθεσης βέβαια είναι ότι οι ίδιοι δημοσιογράφοι που στηλίτευσαν μια εικόνα «λαϊκής πολιορκίας της Δικαιοσύνης», αναφερόμενοι στη μεγάλη συγκέντρωση υποστήριξης των κατηγορουμένων, έκλεισαν τα μάτια στους μεταφερόμενους «κλακδόρους» κυρίως από τον οικισμό Καλλκάντζα της Κομοτηνής, που φώναζαν «Ελλάς-Ελλάς»!

Είναι φανερό και ανεξάρτητα από το τι πραγματικά συνέβη στο Τζαμί, ότι το ίδιο το γεγονός, η δίκη και το αποτέλεσμα της εντάσσονται σε μια διαδικασία «ανάμετρησης» που εξελίσσεται εδώ και καιρό στο ζήτημα των Μουφτηδών, στον έλεγχο δηλαδή ενός θεσμού που ασκεί σημαντική επιρροή στην Βαθιά Θρησκευόμενη (στο μεγαλύτερο μέρος της) Μειονότητα. Το έχουμε σημειώσει και σε πρόσφατο άρθρο στην ΠΣ ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις εδώ και τρεις δεκαετίες προσπαθούν επίμονα να ελέγξουν τους θρησκευτικούς λειτουργούς της μειονότητας, θεωρώντας ότι έτσι θα μπορούν να ελέγξουν και την ίδια, κρατώντας την πάντα κάτω από ένα καθεστώς διακρίσεων και καθυστέρησης. Η καταδικαστική απόφαση υποδηλώνει με σαφήνεια αυτή την πρόθεση, αφήνοντας παράλληλα, με την τριετή αναστολή και τη δυνατότητα έφεσης, ένα παραθύρο «συνεννόησης», ίσως και ένα διαπραγματευτικό χαρτί στην εξελισσόμενη ένταση των ελληνι-

τουρκικών σχέσεων, αφού είναι γεγονός ότι η Μειονότητα «εργαλειοποιείται» και από τις δύο όψεις του Αιγαίου.

Από την άλλη πλευρά, η απαίτηση της Μειονότητας να ασκεί ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς τα θρησκευτικά της δικαιώματα και να ορίζει η ίδια τη θρησκευτική της ηγεσία αρνούμενη την κρατική παρέμβαση, είναι καθολική. Παρόλα αυτά, ένα σημαντικό κομμάτι της αντιλαμβάνεται ότι αυτή η «αναμέτρηση» έχει και χαρακτηριστικά, από τη δικιά της «ηγεσία», αναπαράγωγής και ισχυροποίησης μιας «μειονοτικής ελίτ», και όχι την ουσιαστική διεκδίκηση των μειονοτικών και λαϊκών δικαιωμάτων. Για παράδειγμα, σημαντική μερίδα διαφώνησε με την παρεμπόδιση εισόδου στο τζαμί του διορισμένου μουφτη Κομοτηνής, χωρίς φυσικά να τον υποστηρίζει.

Οι λαϊκοί άνθρωποι της Μειονότητας συνεχίζουν να βιώνουν την καταπίεση από την πλευρά του ελληνικού συστήματος εξουσίας. Το τελευταίο διάστημα μάλιστα εισπράττουν μια εντεινόμενη εθνικιστική προπαγάνδα και ενός κλίματος έντασης, την ίδια στιγμή που ένας λεγόμενος «δημοκρατικός εθνικιστικός χώρος» (υπάρχει κι αυτός, όσο αντιρατσικός κι αν είναι ο όρος) κυκλοφορεί κείμενα υπογραφών κτυπώντας το καμπανάκι του κινδύνου για την «τουρκική επιθετικότητα» και την «αμυντική στάση του κράτους των Αθηνών».

Όσα επομένως εξελίσσονται στο ζήτημα των μουφτηδών, αν από τη μια πλευρά αφορούν τις θρησκευτικές ελευθερίες της Μειονότητας, τις οποίες κάθε προοδευτικός άνθρωπος οφείλει να υποστηρίξει, από την άλλη αναδεικνύουν ευρύτερα πολιτικά ζητήματα, που αναζητούν κοινή και σε επίπεδο λαϊκών ανθρώπων (πλειονότητας και μειονότητας) αντιμετώπιση.

Και ο εθελοντισμός στο πρόγραμμα του φεστιβάλ της ΚΝΕ

Η «Παγκόσμια Ημέρα Περιβάλλοντος» φέτος έτυχε να είναι μια μέρα πριν από το φεστιβάλ της ΚΝΕ στην πανεπιστημιούπολη. Μια διοργάνωση που, όπως και πολλές άλλες και άλλων πολιτικών χώρων, απαγορεύτηκε από την πρυτανεία του ΕΚΠΑ, στη βάση των νόμων Κεραμέως και Ζαχαράκη που αποστειρώνουν τα πανεπιστήμια και εντείνουν τη φασιστικοποίηση. Στο κομμάτι των σχεδίων ασφάλειας και της φασιστικοποίησης έχουμε αναφερθεί διεξοδικά σε πολλά άρθρα της ΠΣ. Αυτό που μας έκανε εντύπωση είναι πως με βάση

αυτό το γεγονός η ΚΝΕ επιλέγει να αναδείξει τον εθελοντισμό των μελών της στην πανεπιστημιούπολη.

Τα μέλη της ΚΝΕ, δεν περιπολούνται απλά το χώρο που θα κάνουν το φεστιβάλ τους, αλλά κάνουν εθελοντισμό για την παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος (ας κάνουν και γιορτή σαρδέλας για την παγκόσμια μέρα αλιείας). Αυτό δεν είναι «ανορθογραφία» της ανταπόκρισης, αλλά είναι μια ξεκάθαρη πολιτική απόφαση. Επιλέγουν να αναδείξουν ότι «μπαλάνουν» τις ανεπάρκειες του κράτους. Δεν καταγγέλλουν την πολιτική που

αφήνει τον λαό και τις περιουσίες (και το φυσικό περιβάλλον) εκτεθειμένους στις φωτιές και τα διάφορα φυσικά φαινόμενα ούτε διεκδικούν μέσα πρόληψης και προστασίας. Ενσωματώνονται τελείως στο αφήγημα της ατομικής ευθύνης και παράλληλα καλλιεργούν μια λογική που λέει πως ο ρόλος του λαού δεν είναι να διεκδικεί, αλλά να αφήνει κάποιους άλλους (ΚΝΕ, εθελοντικές ομάδες ή ό,τι) να λειτουργούν αντί για αυτόν. Και με τις εκλογές να πλησιάζουν θα τον καλέσουν να θυμηθεί τέτοιες δράσεις όταν είναι να ψηφίσει.

Σε όλα αυτά πρέπει να προσθέσουμε και την υποταγή της ΚΝΕ στις επιλογές της κυβέρνησης και στο να κάνει το «καλό παιδί». «Εμείς μπορούμε να κάνουμε φεστιβάλ, γιατί καθαρίζουμε». Δείχνει και πάλι πως δεν θα καλέσει το λαό να πάει κόντρα στις επιλογές του συστήματος. Δι' αντιπροσώπων (όπως έκανε και με τις διαγραφές, τα πειθαρχικά, τις διώξεις) και με «οργισμένες ανακοινώσεις» θα «απαντήσει» στην αντιλαϊκή πολιτική. Οι πολιτικές του συστήματος όμως ανατρέπονται με μαζικούς αγώνες και όχι υποταγή.

Ησυχία! Μιλάει ο πρόεδρος...

Βρισκόμαστε στη μέση της εαρινής εξεταστικής στα πανεπιστήμια όλης της χώρας και το καθηγητικό κατεστημένο, για μία ακόμη φορά, αγκαζέ με τις διοικήσεις κάθε ιδρύματος και οπλισμένο με φρέσκους αντιφοιτητικούς νόμους, μας δείχνει περίτρανα τι ρόλο εξυπηρετεί μέσα στις σχολές μας: από απειλές για πειθαρχικά για ψύλλου πήδημα, μέχρι και ανιχνευτές σημάτων μέσα στις αίθουσες σε Πάτρα και ΕΜΠ, και φυσικά θέματα και βαθμός δυσκολίας που συνοψίζονται στη φράση «κάθε πέρσι και καλύτερα».

Έχοντας ακόμη νωπές μνήμες από το κίνημα του '24 ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αλλά και με δεδομένο τον αναβρασμό όλης της χρονιάς από την εφαρμογή των νόμων Κεραμέως και Ζαχαράκη, θα περίμενε κανείς μια κάποια προσπάθεια από τους φοιτητικούς συλλόγους, έστω και σε περίοδο εξεταστικής, να αναδειχτεί το ζήτημα. Από ό, τι φαίνεται, όμως, ακόμα και τα ΔΣ-σφραγίδες που βλέπαμε το προηγούμενο διάστημα παραείναι... μπελάς για την ΠΚΣ που ξέρεי καλύτερα από όλους μας, αφού η τελευταία σύσκεψη του ΜΑΣ δεν χρειάστηκε καν τη σύμφωνη γνώμη του ΔΣ κάθε συλλόγου, παρά μόνο την παρουσία του εκάστοτε

προέδρου. Τώρα, το αν οι φοιτητές και οι φοιτήτριες κάθε σχολής γνώριζαν ότι κάπου κάποιος μιλάει δήθεν στο όνομά τους, ενώ στην ίδια τη σχολή δεν κουνιέται φύλλο, αφήνουμε να το συλλογιστεί ο αναγνώστης.

Σε αντίστοιχο κλίμα πραγματοποιήθηκε από... αντιπροσωπεία της ΠΚΣ και κινητοποίηση ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση έξω από τη Βουλή, με την υπογραφή φυσικά των φοιτητικών συλλόγων, για την οποία δεν ασχολήθηκαν καν να βγάλουν ένα πλατύ κάλεσμα. Φοβήθηκαν φαίνεται μην γίνουμε πολλοί και δεν χωράμε στο πεζοδρόμιο, τώρα που απαγορεύτηκαν και οι διαμαρτυρίες μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη. Από ό, τι φαίνεται γίνεται σε μία κινητοποίηση να συμμετέχουν οι φοιτητικοί σύλλογοι όλης της Αθήνας(!), χωρίς να έχει βγει ούτε μία ανακοίνωση, χωρίς να έχει κολληθεί μισή αφίσα να το προπαγανδίσει, και να παρευρίσκονται μόνο όσοι πεφωτισμένοι βρέθηκαν στο σωστό μέρος τη σωστή στιγμή.

Έχουμε χορτάσει, δεκαετίες τώρα, από κάθε είδους σωτήρες. Είναι καιρός να βγούμε στους δρόμους, να γίνουμε εμείς η γενιά που με αγώνες σώθηκε και έσωσε και τις επόμενες από τη βαρβαρότητα του συστήματος.

Νέες πειθαρχικές διώξεις στο ΕΜΠ με υποψήφιο διδάκτορα στο στόχαστρο

Υποψήφιος διδάκτορας της Αρχιτεκτονικής, μέλος του ΣΕΡΕΤΕ, παραπέμπεται στο Πειθαρχικό Συμβούλιο του ΕΜΠ και η στοχοποίηση είναι, ίσως, πιο ξεκάθαρη από ποτέ.

Αφορμή υπήρξε η εκδήλωση του Συντονισμού Κάτω Πολυτεχνείου, για την οποία στάλθηκε email στους ομιλητές για τη μη αδειοδότησή της, όπως γίνεται τα τελευταία χρόνια με όλες τις πολιτικές, ακόμα και πολιτιστικές εκδηλώσεις συλλογικότητας της σχολής. Και φορά με τη φορά αυξάνονται οι απειλές απέναντι στους «εξωπανεπιστημιακούς» που τολμάνε να πολιτικοποιούνται μέσα στον χώρο του Κάτω Πολυτεχνείου! Για αυτό, το mail προς τον ΥΔ επιφύλασσε και την «έκπληξη» μιας επικείμενης πειθαρχικής ακρόασης.

Η περίπτωση του υποψήφιου διδάκτορα είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα στοχοποίησης συνδικαλιστή. Εις βάρος του εκκρεμεί ποινική δίωξη μετά τα περιστατικά της Βραδιάς του Ερευνητή του 2024, στην παρέμβαση που καταστάλη με βίαιη καταπάτηση ασύλου. Παλαιότερα, είχε προσαχθεί προληπτι-

κά την ημέρα προγραμματισμένη παρέμβασης στο Κάτω Πολυτεχνείο... από τη Νέα Σμύρνη! Και τώρα πειθαρχικό.

Πρόκειται για ένα ακόμα περιστατικό που αποτελεί κομμάτι της αντιδραστικής πολιτικής του συστήματος που εφαρμόζει κατά γράμμα η πρυτανεία του ΕΜΠ εδώ και χρόνια. Ακολουθεί πιστά το γράμμα του νόμου για τα πειθαρχικά, για τα λοκάουτ και τα αυστηρά ωράρια λειτουργίας, για την αποστείρωση γενικότερα, με στόχο να πατάξει τις διεκδικήσεις, τα δικαιώματα και όσους παλεύουν για αυτά.

Και είναι σαφές ότι αυτή η πολιτική της φασιστικοποίησης εξαπλώνεται, απέναντι σε ακόμα περισσότερους φοιτητές, σε ακόμα περισσότερες σχολές. Οι πειθαρχικές διώξεις ως εφαρμογές του νόμου Ζαχαράκη, πλάι στις διαγραφές και τα σχέδια ασφαλείας, δεν είναι πια λίγες περιπτώσεις. Αλλά όσο και να πολλαπλασιάζονται, όσο βίαια και να επιτίθενται στους αγώνες και τους αγωνιστές, το κίνημα θα είναι πάντα εκεί να μπλοκάρει τα εκάστοτε πειθαρχικά και να απαντήσει κεντρικά στο σύστημα που τα φέρνει.

Ανιχνευτές σημάτων, σωματικοί έλεγχοι, μαζικά κοψίματα στο «μενού» των εξεταστικών...

Στην απερχόμενη εξεταστική περίοδο χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά σε δύο σχολές της χώρας (Πολιτικών Μηχανικών ΕΜΠ, Ηλεκτρολόγων Μηχανικών Πα.Πα.) ανιχνευτές σημάτων κατά τη διάρκεια των εξετάσεων. Για ακόμα μια φορά το καθηγητικό κατεστημένο, με το πρόσχημα της «ισοτιμίας» και της «ακεραιότητας της εξέτασης», βρίσκει νέους τρόπους να ενισχύσει την εντατικοποίηση των ρυθμών σπουδών και ζωής. Όταν μάλιστα το σύστημα έχει ήδη ξεκαθαρίσει τα σχέδιά του για το Πανεπιστήμιο, είναι λογικό το στρώμα των καθηγητών, πιστό στον ρόλο του υλοποιητή της επίθεσης,

να κάνει τη «βρόμικη δουλειά» για το σύστημα, με τους ανιχνευτές να αποτελούν την τελευταία προσθήκη στη φαρέτρα των μαζικών κοψιμάτων, των αυθαιρεσιών, των απειλών για πειθαρχικά και κάθε λογής άλλων πρακτικών που ήδη χρησιμοποιούνται.

Η συγκεκριμένη εξέλιξη δεν αποτελεί ζήτημα μονάχα της εκάστοτε σχολής, αλλά πλήρη αποτύπωση της κατεύθυνσης που αυτή τη στιγμή θέτει το σύστημα συνολικά, την κατεύθυνση, δηλαδή, της σφοδρής, ολομέτωπης επίθεσης στα κεκτημένα δικαιώματα λαού και νεολαίας. Εν προκειμένω, η ντόπια αστική τάξη διαχρονικά επιδιώκει, με ιδιαίτερη

έμφαση στα τελευταία χρόνια, να εναρμονιστεί με τις επιταγές των Αμερικανών και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για την εκπαίδευση, να διαμορφώσει, δηλαδή, ένα πανεπιστήμιο ταξικά διαρθρωμένο, πλήρως εντατικοποιημένο, με τους φοιτητικούς συλλόγους διαλυμένους.

Η πολιτική της κατάρνησης του ασύλου στα πανεπιστήμια, των διαγραφών φοιτητών, των πειθαρχικών διώξεων, εξυπηρετεί αυτές ακριβώς τις επιδιώξεις, πόσο μάλλον ο νέος κύκλος όξυνσης της επίθεσης που προετοιμάζεται με την αναθεώρηση του Άρθρου 16 και την πλήρη εφαρμογή των συστημάτων ασφαλείας (κάμερες, ελεγχόμενη είσο-

δος στις σχολές κ.λπ.) να βρίσκονται προ των πυλών.

Δεν είναι τυχαίο που γίνεται μια τέτοια αναβάθμιση της επίθεσης σε καιρό εξεταστικής, με τις σχολές άδειες και τους φοιτητές να παλεύουν να αντεπεξέλθουν στους εξοντωτικούς ρυθμούς της περιόδου, παρ' όλα αυτά το φοιτητικό κίνημα πρέπει να απαντήσει. Είναι αναγκαίο μέσα από τα συλλογικά τους όργανα, που το σύστημα παλεύει να καταργήσει, οι φοιτητές να αντισταθούν στην πολιτική των ταξικών φραγμών της εντατικοποίησης και της καταστολής, να διεκδικήσουν ανθρώπινους όρους σπουδών και ζωής.

Φασιστικές προκλήσεις σε σχολεία-γειτονιές

Με την πάλη λαού και νεολαίας θα συντρίψουμε τον φασισμό

Το δηλητήριο του φασισμού επιχειρεί να εισχωρήσει ολοένα και βαθύτερα στις συνειδήσεις της νεολαίας και των μαθητών. Φασιστικές ομάδες σκορπούν το μίσος σε γειτονιές, βρωμίζοντας τους τοίχους σχολείων με εθνικιστικά και ρατσιστικά συνθήματα, τρομοκρατώντας μετανάστες και αγωνιστές.

Φασιστικές προκλήσεις σε Βόλο και Αλεξανδρούπολη

Το Αντιφασιστικό Δίκτυο Παιδείας Μαγνησίας καταγγέλλει μια σειρά σοβαρών περιστατικών δράσης φασιστικών και ακροδεξιών στοιχείων στις γειτονιές και στα σχολεία του Βόλου. Συγκεκριμένα, στις 8/6 μια ομάδα νεαρών πραγματοποίησε πορεία σε γειτονιά της πόλης, φωνάζοντας συνθήματα υπέρ της «Χρυσής Αυγής». Στις 13/6 έγραψαν φασιστικά συνθήματα σε τοίχο της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, ενώ στις 15/6 αντίστοιχα συνθήματα γράφτηκαν στο Μουσικό Σχολείο Βόλου.

Παρόμοια θρασύδειλα ακροδεξιά στοιχεία δρουν το τελευταίο διάστημα και στην Αλεξανδρούπολη. Εκεί, οι εν λόγω ομάδες φωνάζουν φασιστικά συνθήματα και πραγματοποιούν δημόσια ναζιστικούς χαιρετισμούς. Τρομοκρατούν και επιτίθενται στον κατελιμμένο από τους φοιτητές χώρο του «Ανοιχτού Αναγνωστηρίου», με αποκορύφωμα την οργανωμένη επίθεσή τους σε αντιφασιστική συγκέντρωση φοιτητών στον ίδιο ακριβώς χώρο.

Το κοινωνικό έδαφος όπου λουφάζει το «φίδι του φασισμού»

Δεν υπάρχει τίποτα πιο ανησυχητικό από το να διεισδύει στη νεολαία η ιδεολογία του φασισμού, μια ιδεολογία που συνέτριψε η ένδοξη πάλη των λαών και την έθεσε οριστικά στο περιθώριο της ιστορίας. Πώς βρίσκει, όμως, ξανά έδαφος;

Η νεολαία σήμερα χτυπιέται άγρια από το σύστημα. Υπό το βάρος αυτής της ανελέητης επίθεσης ασφυκτικά καθημερι-

νά και τα αδιέξοδά της πολλαπλασιάζονται. Την τρομοκρατούν, την αποκλείουν από την εκπαίδευση με την εφαρμογή των πιο σκληρών ταξικών φραγμών, της στερούν το δικαίωμα στις σπουδές, την αναγκάζουν να δουλέψει από μικρή ηλικία κάτω από καθεστώς άγριας εργασιακής εκμετάλλευσης. Πάνω από όλα, της ξεριζώνουν την προοπτική και τα όνειρα, γιατί το σύστημα δεν έχει τίποτα πλέον να της υποσχεθεί πέρα από εκμετάλλευση, πολέμους και φτώχεια. Κάποια κομμάτια της νεολαίας, ελλείπει οποιασδήποτε άλλης προοπτικής, καταδικάζονται στην κατάθλιψη, στην απογοήτευση, ενώ κάποια άλλα εκ των πραγμάτων περιθωριοποιούνται. Εκεί, στο σκοτάδι του περιθωρίου, λουφάζει το φίδι του φασισμού.

Με «αντισυστημικό προσωπείο» τα μαντρόσκυλα του συστήματος στα σχολεία

Η νεολαία ανέκαθεν αναζητούσε διεξόδους αμφισβήτησης απέναντι στον κόσμο για τον οποίο την προορίζουν. Για αυτό, ως ένα από τα πιο ζωντανά κομμάτια της κοινωνίας, έμπαινε δυναμικά στην πρώτη γραμμή των κινημάτων. Σήμερα, οι φασιστικές ομάδες επιχειρούν συστηματικά να παραμορφώσουν τη δικαιολογημένη αμφισβήτηση των νέων, περνώντας την μέσα από το σκοτεινό πρίσμα της μισαλλοδοξίας. Προσπαθούν να στρέψουν την οργή της νεολαίας μακριά από τους «από πάνω», μετατρέποντάς την σε τυφλό μίσος απέναντι στον εξασθλιωμένο συμμαθητή, τον πρόσφυγα, τον μετανάστη ή τον αγωνιστή. Συνεπώς, επιδιώκουν να αναχαιτίσουν αυτή την οργή, ώστε να αποφευχθεί το τρομακτικό για αυτούς σενάριο να μετατραπεί σε οργανωμένη πάλη απέναντι στο σύστημα που τους γεννά. Για αυτό ακριβώς τη διοχετεύουν στην τυφλή εκτόνωση και τη βία. Εμφανίζονται με «αντισυστημικό προσωπείο» και παρασύρουν κάποια κομμάτια της νεολαίας. Στην πραγματικότητα, όμως, εκτελούν την πιο βρώμικη δουλειά του συστήματος και είναι τα πιο χρήσιμα και υπάκουα μαντρό-

σκυλα του κεφαλαίου.

Γνωρίζουν επίσης πολύ καλά, πως οι νέοι άνθρωποι έχουν την εγγενή ανάγκη να ανήκουν κάπου, να είναι μέλη μιας ομάδας, μιας κοινότητας. Σε συνθήκες απομόνωσης και μοναξιάς, οι φασίστες προσπαθούν να καπηλευτούν και να «καλύψουν» αυτή την ανάγκη μέσα από τη δομή της συμμορίας που κατασκευάζει «έναν κοινό εχθρό»: τον γείτονα λαό ή τον μετανάστη. Στόχος τους είναι να αποτρέψουν το ενδεχόμενο να γνωρίσει η νεολαία την πραγματικά υγιή συλλογικότητα, που θα αποτελέσει τον ζωντανό πυρήνα των αγώνων της, πλάι-πλάι με την πάλη του λαού απέναντι στους πραγματικούς του εχθρούς.

Να ξεσκεπαστούν τα πιο υπάκουα τσιράκια του συστήματος, οι φασίστες!

Οι φασιστικές ομάδες αναπαράγουν αυτούσιο το κυρίαρχο αφήγημα του συστήματος. Προσπαθούν να πείσουν τη νεολαία πως για το γεγονός ότι είναι καταδικασμένη στην εκμετάλλευση και στην ανεργία, «δεν φταίει η αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης, αλλά ο μετανάστης, ο κατατρεγμένος πρόσφυγας». Παράλληλα, την ίδια ώρα που η κυβέρνηση χτυπά τις δημοκρατικές ελευθερίες του λαού, το δικαίωμα στη διαδήλωση και στην απεργία, εξαπολύει σαν πιστούς μπράβους της τους φασίστες να τρομοκρατούν αγωνιστές.

Επιπρόσθετα, ο εθνικισμός και ο φασισμός αποτελούν το ιδεολογικό καύσιμο του συστήματος για να προετοιμάσει τη νεολαία ως κρέας για τα κανόνια τους. Οι ίδιοι οι φασίστες που παριστάνουν τους «πατριώτες», είναι αυτοί που καλούν τη νεολαία να σφαιραστεί για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Γίνονται οι καλύτεροι υπηρέτες των δολοφόνων των λαών.

Η πάλη της νεολαίας θα τσακίσει τον φασισμό

Είναι ανάγκη η νέα γενιά να αρνηθεί καθολικά τον σάπιο κόσμο των πολέμων, της εκμετάλλευσης που της κληρονομούν, ανακαλύπτοντας τον δρόμο της συλλογικής και οργανωμένης πάλης. Είναι το μόνο πεδίο όπου η νεολαία μπορεί να ψηλαφίσει την πραγματική προοπτική, να διεκδικήσει τα δικαιώματα που της στερούν, να σταθεί στα πόδια της και να κερδίσει ένα καλύτερο μέλλον. Αυτή τη διεξόδο του οργανωμένου μαζικού αγώνα είναι το μόνο πράγμα που τρέμουν πραγματικά οι φασίστες και το σύστημα που τους γεννά. Τρέμουν τη μαζική διαδήλωση, τη ζωντανή συνέλευση, την κατάληψη, το σωματείο που διεκδικεί. Μόνο οι αγώνες λαού και νεολαίας μπορούν να συντρίψουν το φασισμό και το σύστημα που τον γεννά.

Τα ξενόγλωσσα προγράμματα σπουδών «χτυπούν» την πόρτα του Φυσικού ΕΚΠΑ

Το Φυσικό του ΕΚΠΑ έρχεται να ακολουθήσει τη σειρά σχολών που έχουν εξαγγείλει τη δημιουργία ξενόγλωσσων προγραμμάτων σπουδών. Κυβέρνηση-υπουργείο-πρυτανεία ανοίγουν εν μέσω εξεταστικής ένα ακόμη μέτρο που θα προχωρήσει το χτύπημα στα δικαιώματα των φοιτητών.

Καθόλου τυχαία δεν είναι η εξαγγελία για τη δημιουργία τέτοιων προγραμμάτων. Με τον αέρα των ψηφισμένων νόμων Πιερρακάκη και Ζαχαράκη, με τις ανακοινωμένες προθέσεις τους για την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος -ανοίγοντας την συζήτηση μέσα στο κατακαλόκαιρο- το τι θέλουν να κάνουν είναι ξεκάθαρο: να ανοίξουν ακόμα πιο διάπλατα το δρόμο για τα δίδακτρα, να μετακυλή-

σουν στις πλάτες των φοιτητών το κόστος σπουδών, να πετάξουν περισσότερους έξω από τη σχολή. Θέλουν να φτιάξουν πανεπιστήμια όλο και πιο απρόσιτα για τα παιδιά από τα φτωχά και τα λαϊκά στρώματα.

Οι προσπάθειές τους έρχονται να χτυπήσουν ακόμα περισσότερο τα πτυχία, να τα αποσυνδέσουν από τα επαγγελματικά τους δικαιώματα. Αφού έχουν εδώ και χρόνια βαφτίσει τους φοιτητές «ανεπαρκείς» να διδάσκουν με το πτυχίο τους, αφού τους έχουν βάλει να κυνηγάν ένα σωρό διπλώματα και πιστοποιήσεις για να καταφέρουν να δουλέψουν, έρχονται να κάνουν την κατάσταση ακόμα χειρότερη. Να δημιουργήσουν αποφοίτους πολλών ταχυτήτων που θα πρέπει να ανταποκριθούν στις ανάγκες του εργασιακού

τους μεσαίωνα. Να κάνουν ακόμα πιο εντατικούς τους ρυθμούς σπουδών, να φέρουν ακόμα περισσότερες εξετάσεις και αλυσίδες μαθημάτων!

Φέρνουν το ξενόγλωσσο πρόγραμμα για να εναρμονίσουν στον βαθμό που μπορούν τη σχολή με τα αμερικανικά και τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Τα πανεπιστήμια που ονειρεύονται δεν χωράνε αγώνες. Η ίδρυση ενός (ακόμα) τέτοιου προγράμματος θα έρθει να κάνει κανονικότητα τις διώξεις και τα πειθαρχικά που είδαμε σε μια σειρά σχολές το προηγούμενο διάστημα, τη φυλάκιση φοιτητή που έκανε γκράφιτι για την Παλαιστίνη στη σχολή του.

Η διοίκηση του τμήματος που τάχα νοιάζεται για τη μείωση των εισακτέων, που κάνει εκστρατεία στα social media για να προσελκύσει νέους φοι-

τητές, φαίνεται με την ίδρυση του ξενόγλωσσου τίνος τα συμφέροντα θα υπηρετήσει. Βάζει με έναν ακόμα τρόπο το λιθαράκι της, ώστε να χτυπηθούν ακόμα περισσότερα τα δικαιώματα των φοιτητών, ώστε η κυβέρνηση και τα υπόλοιπα αστικά κόμματα να μπορούν πιο άνετα να προχωρήσουν στην αναθεώρηση του άρθρου 16 το επόμενο διάστημα.

Δεν πρέπει να περάσει η ίδρυση των ξενόγλωσσων προπτυχιακών και μεταπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών στο Φυσικό! Αυτό θα φέρει ακόμα πιο δυσμενείς όρους στις σπουδές στα δημόσια πανεπιστήμια. Ακόμα και υπό τις δυσμενείς συνθήκες του καλοκαιριού, μόνο ο συλλογικός και οργανωμένος αγώνας μπορεί μέσω αγωνιστικών αποφάσεων να δώσει απαντήσεις.

Τα στοιχεία μιλούν! Μας θέλουν «γενιά του τίποτα»

Τα πρόσφατα στοιχεία της Eurostat έρχονται να επιβεβαιώσουν αυτό που χιλιάδες νέοι βιώνουν καθημερινά. Η Ελλάδα συγκαταλέγεται στις χώρες με τα υψηλότερα ποσοστά πτυχιούχων που εργάζονται σε θέσεις άσχετες με το αντικείμενο των σπουδών τους ή σε δουλειές που δεν απαιτούν καν πανεπιστημιακό πτυχίο. Σύμφωνα με τα στοιχεία, περίπου το 37% των νέων πτυχιούχων ηλικίας 25 έως 34 ετών βρίσκεται σε κατάσταση υπερεκπαίδευσης, όταν ο μέσος όρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση κινείται γύρω στο 22%. Την ίδια στιγμή, οι μισθοί παραμένουν χαμηλοί, η επισφαλής εργασία γενικεύεται και το κόστος ζωής, ιδιαίτερα της στέγασης, αυξάνεται διαρκώς. Έτσι, ακόμη και η απόκτηση ενός πανεπιστημιακού τίτλου δεν αποτελεί πλέον εγγύηση για μια σταθερή και αξιοπρεπή ζωή.

Τα στοιχεία αυτά δεν είναι απλώς αριθμοί. Αποτυπώνουν μια πραγματικότητα που αποκάλυπτε βαθύτερα χαρακτηριστικά του σημερινού συστήματος. Για χρόνια καλλιεργήθηκε η αντίληψη ότι η ατομική προσπάθεια αρκεί: διάβασε, πέρασε στο πανεπιστήμιο, πάρε πτυχίο και θα ανταμειφθείς. Σήμερα όμως, ολοένα και περισσότεροι νέοι διαπιστώνουν ότι αυτή η υπόσχεση δεν εκπληρώνεται. Το πρόβλημα δεν είναι οι επιλογές των ίδιων των νέων, αλλά η επίθεση σε μια σειρά δικαιωμάτων που δεν μπορεί να εξασφαλίσει αξιοπρεπή εργασία ακόμη και σε πτυχιούχους.

Το αδιέξοδο, όμως, ξεκινά πολύ πριν από την αγορά εργασίας. Ξεκινά από το ίδιο το σχολείο. Οι

συνεχείς εξεταστικοί φραγμοί, η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και συνολικά η εκπαιδευτική πολιτική λειτουργούν ως ταξικός κόφτης. Χιλιάδες μαθητές αποκλείονται κάθε χρόνο από την τριτοβάθμια εκπαίδευση, όχι επειδή δεν έχουν δυνατότητες, αλλά επειδή οι κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό την εκπαιδευτική τους πορεία. Και ακόμη κι όσοι τελικά καταφέρνουν να εισαχθούν, αρκετοί δεν ολοκληρώνουν ποτέ τις σπουδές τους, είτε λόγω οικονομικών δυσκολιών είτε επειδή αναγκάζονται να εργάζονται παράλληλα για να επιβιώσουν.

Το συμπέρασμα είναι αποκαλυπτικό. Από τη μία, όλο και λιγότεροι νέοι καταφέρνουν να φτάσουν στο πανεπιστήμιο και να πάρουν πτυχίο. Από την άλλη, ακόμη και όταν το καταφέρνουν, έρχονται αντιμέτωποι με μια αγορά εργασίας που δεν τους εξασφαλίζει ούτε αξιοπρεπείς απολαβές ούτε σταθερότητα. Χρόνια προσπάθειας, κόπου και προσωπικών θυσιών συχνά καταλήγουν σε μια θέση κακοπληρωμένη, προσωρινή και άσχετη με τις σπουδές τους.

Πάνω σε αυτή ακριβώς την πραγματικότητα οικοδομείται και το κυρίαρχο ιδεολογικό αφήγημα. «Τι τις θέλεις τις σπουδές, αφού δεν θα βρεις δουλειά». Πρόκειται για μια φράση που ακούγεται όλο και πιο συχνά και επηρεάζει βαθιά τη συνείδηση των νέων. Δεν είναι λίγοι οι μαθητές που, πριν ακόμη καθίσουν στο θρανίο των Πανελλαδικών, έχουν ήδη πειστεί ότι η προσπάθεια δεν αξίζει τον κόπο. Και το επικίνδυνο

είναι ότι αυτό το αφήγημα δεν είναι εντελώς αυθαίρετο. Πατάει πάνω σε μια υπαρκτή πραγματικότητα. Όταν ένας νέος βλέπει ότι μπορεί να αφιερώσει πέντε ή έξι χρόνια από τη ζωή του για να καταλήξει σε μια δουλειά χωρίς προοπτική, είναι λογικό να αναρωτιέται αν αξίζει η διαδρομή.

Αυτή είναι ίσως η πιο σοβαρή συνέπεια. Δεν υπονομεύονται μόνο οι σπουδές, αλλά η ίδια η πίστη ότι μπορεί να υπάρξει καλύτερο μέλλον. Δημιουργείται μια γενιά που μεγαλώνει με περιορισμένες προσδοκίες και με την αίσθηση ότι, όσα κι αν προσπαθήσει, το αποτέλεσμα θα είναι προκαθορισμένο.

Η νέα γενιά, η Gen Z, δείχνει συχνά ότι δεν αποδέχεται εύκολα τις συνθήκες που θεωρούσαν φυσιολογικές οι προηγούμενες γενιές. Αρνείται την κακοπληρωμένη εργασία, την εξάντληση χωρίς προοπτική και τη λογική του «συμβιβασμού». Αυτή η στάση αποτελεί θετικό στοιχείο. Ωστόσο, η άρνηση από μόνη της δεν αρκεί. Όταν μένει ατομική, χωρίς συλλογική διέξοδο, δύσκολα μπορεί να αλλάξει την πραγματικότητα. Το πρόβλημα είναι κοινό και οι αιτίες του δεν βρίσκονται στις ατομικές επιλογές του καθενός, αλλά σε μια πολιτική που διαμορφώνει μια προοπτική τουλάχιστον κακή.

Γι' αυτό και η απάντηση δεν μπορεί να είναι η απογοήτευση ή η παραίτηση. Χρειάζεται οργάνωση, συλλογικός αγώνας και άνοιγμα της συζήτησης -μέσα από αυτή τη διαδικασία- για το τι προοπτική θέλουμε στη ζωή μας, καθορίζοντας εμείς τις τύχες μας.

Ακόμα ένα «μεμονωμένο περιστατικό» με θύμα και θύτη την... απροσάρμοστη νεολαία

Νεκρός βρέθηκε 17χρονος στην Καλλιθέα μετά από συμπλοκή ομάδας ατόμων και στα συστημικά μέσα τρέχουν να «βαφτίσουν» το περιστατικό. Μαχαιρώματα και ανήλικοι συνθέτουν το ιδανικό πλαίσιο για να αποδοθεί η αιτία σε οπαδικές αντιπαράθεσεις. Χωρίς να γνωρίζουμε αν όντως υπάρχουν τέτοια κίνητρα πίσω από την επίθεση (μια και το περιστατικό είναι πολύ πρόσφατο και οι συνθήκες που συνέβη αδιευκρίνιστες προς το παρόν), το μόνο σίγουρο είναι ότι οι άμεσες προσπάθειες ερμηνεύει του ως οπαδικής συμπλοκής δεν σκοπεύουν να ριζούν «φως στο τούνελ». Αντίθετα, η μοναδική έγνοια για το συστημικό αφήγημα σε κάθε αντίστοιχο συμβάν είναι η απόκρυψη των κοινωνικών αιτιών που υποβόσκουν και αποτελούν κοινό παρονομαστή τους. Και αυτές δεν είναι άλλες από την ύπαρξη μιας κοινωνίας σε σήψη, που αναπαράγεται, επιβιώνει και ενδυναμώνεται από τη βία που ασκεί στον λαό και τη νεολαία.

Δεν είναι τυχαίο που η απάντηση κάθε φορά από πλευράς συστήματος -όταν πλέον έχει βαφτίσει τη βία με τρόπο που το απαλλάσσει από κάθε ευθύνη- είναι η ακόμα μεγαλύτερη βία, η ακόμα περισσότερη φασιστικοποίηση. Η ένταση της αστυνόμευσης, οι απανω-

τοί έλεγχοι ανηλίκων και οι τρομπουνισμοί σε πλατείες και γειτονιές, αλλά και η τρομοκρατήσή τους μέσα στα σχολεία και τις σχολές με αποβολές και πειθαρχικά για ψύλλου πήδημα. Η εργασιακή γαλέρα από όλο και μικρότερη ηλικία, με δηλώσεις μαθητών που τελείωναν τις εξετάσεις να επιβεβαιώνουν ότι «τους περιμένει σεζόν». Και όλα αυτά συμβαίνουν υπό το φόντο μίας και μοναδικής προοπτικής: της πιο μαύρης και πιο αποκρουστικής, αυτής του πολέμου και της καταστροφής, που προετοιμάζουν οι μεγάλοι αυτού του κόσμου.

Η νεολαία λοιπόν είναι απροσάρμοστη, αν αυτό σημαίνει ότι αρνείται να προσαρμοστεί στη μαυρίλα της καθημερινότητας που έχουν διαμορφώσει άλλοι για λογαριασμό της. Είναι και ατίθαση, αν αυτό μεταφράζεται στην αμφισβήτηση αυτής της καθημερινότητας, που εκφράστηκε με σαρακτικό τρόπο στο γράμμα των δύο μαθητριών που αυτοκτόνησαν στην Ηλιούπολη. Αυτός ο κόσμος δεν τη χωράει. Αλλά όσο και αν την σπρώχνει σε ατομικά μονοπάτια, τυφλή και αταξική βία, αυτή αργά ή γρήγορα θα βρει τη διέξοδο στην οργανωμένη και συλλογική πάλη, ενάντια στο σάπιο αυτό σύστημα.

Υπογράφηκε επίσημα στις 17 Ιουνίου το «Μνημόνιο Κατανόησης» μεταξύ ΗΠΑ-Ιράν και λίγες μέρες αργότερα ο «Οδικός Χάρτης» των 60 ημερών που το μνημόνιο προβλέπει για να «τερματιστεί ο πόλεμος». Η υπογραφή ενός τέτοιου μνημονίου από την πλευρά των ΗΠΑ συνιστά ομολογία του αδιεξόδου στο οποίο βρέθηκαν λόγω της αποτυχίας επίτευξης των βασικών στόχων που είχαν θέσει. Στόχων με επίκεντρο τον γεωπολιτικό αναπροσανατολισμό της περιφερειακής δύναμης του Ιράν και τη μετατροπή του σε έναν εταίρο που θα λειτουργούσε σαν γεωπολιτικός φραγμός των ΗΠΑ στο κρίσιμο σταυροδρόμι της Μέσης Ανατολής και της Κεντρικής Ασίας.

Η αποτυχία τους και το αδιέξοδο στο οποίο βρέθηκαν οι ΗΠΑ συνδέεται φυσικά και αντανακλά την αναντιστοιχία μέσων και σκοπών που χαρακτηρίζουν την ιμπεριαλιστική πολιτική των ΗΠΑ. Ρόλο στην εξέλιξη αυτή έπαιξε και η αναταραχή και μεγάλη δυσαστάθεια στο εσωτερικό των ΗΠΑ, που μεγάλωνε όσο μεγάλωνε και το αδιέξοδο των επιλογών της διοίκησης Τραμπ. Η ιρανική ηγεσία είχε επίσης την ανάγκη αυτής της εξέλιξης για να αντιμετωπίσει τα σοβαρά προβλήματα που έχουν προκύψει από τις πολυετείς κυρώσεις και τις πολεμικές επιδρομές των ΗΠΑ, που επικάθονται στη δεδομένη εκμεταλλευτική, αντιλαϊκή φύση του καθεστώτος που υπηρετεί.

Το Μνημόνιο Κατανόησης δεν θα μπορούσε να αποτυπώσει αυτά που δεν μπόρεσε να παραγάγει η πολεμική επιδρομή των ΗΠΑ και γενικότερα δεν θα μπόρεσει εύκολα να αναιρέσει όσα κάθε πλευρά (βάλτε μέσα και το μαντρόσκυλο των ΗΠΑ, το Ισραήλ) κατέκτησε στο πολεμικό πεδίο. Επιπλέον, πρέπει να είναι σαφές ότι το Μνημόνιο λόγω των δεδομένων που παρήγαγε η σύγκρουση περιέχει πολλά θολά σημεία, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί μια διαδικασία όπου αυτή η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ιράν δεν σταματά αλλά συνεχίζεται με άλλα (όχι πολεμικά) μέσα.

Ο «Οδικός Χάρτης» στον οποίο κατέληξαν οι δύο πλευρές ήταν για να υποβοηθήσουν την υλοποίηση του Μνημονίου Κατανόησης. Περιλαμβάνει τη συγκρότηση μιας Επιτροπής που θα επιβλέπει τη διαδικασία της μεσολάβησης και δύο κρίσιμα βήματα για να προληφθεί ο εκτροχιασμός της διαδικασίας, που προβλέπουν α) γραμμή επικοινωνίας για τα Στενά του Ορμούζ, και β) σύσταση ειδικού μηχανισμού διαχείρισης των συγκρούσεων στον Λίβανο.

Είναι φανερό ότι η όλη διαδικασία θα περάσει από πολλά κύματα, και είναι πολύ νωρίς για οποιεσδήποτε προβλέψεις σχετικά με την κατάληξή της, την εφαρμογή και τη διάρκειά της. Δεν μπορεί επίσης να αποκλειστεί τελείως το ενδεχόμενο οι ΗΠΑ να προσφύγουν στα όπλα είτε κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων είτε μετά, εάν θεωρήσουν ότι διαμορφώνονται κάποια άλλα δεδομένα, αν και παραμένουν στο ακέραιο οι λόγοι που οδήγησαν στο σημερινό αδιέξοδο.

Μνημόνιο «δύο ταχυτήτων»

Το σημείο 13 του Μνημονίου που προαπαιτεί κάποια σημεία της συμφωνίας έναντι άλλων, ορίζοντάς τα ως προϋπόθεση για την εφαρμογή των υπολοίπων, συνιστά μια επιτυχία του Ιράν. Αυτά αφορούν:

- την κατάπαυση του πυρός σε όλα τα μέτωπα (και του Λιβάνου), ενώ υπάρχει και αναφορά στη διασφάλιση της εδαφικής ακεραιότητας και της κυριαρχίας του Λιβάνου (σημείο 1),
- την άρση του ναυτικού αποκλει-

«Μνημόνιο Κατανόησης» ΗΠΑ-Ιράν

Η αποτυχία των ΗΠΑ και η δύσκολη «επόμενη μέρα»

σμού των ΗΠΑ και την απόσυρση των δυνάμεών τους από την περιοχή, τη νομιμοποίηση της συζήτησης μεταξύ Ιράν και Ομάν για το καθεστώς των Στενών του Ορμούζ μετά το πέρας των 60 ημερών ελεύθερης διέλευσης (σημείο 4),

- την έναρξη άρσης των κυρώσεων για τις εξαγωγές ιρανικού πετρελαίου (σημείο 10), καθώς και το άνοιγμα της διαδικασίας ξεπαγώματος των δεσμευμένων από ΗΠΑ-Δύση κεφαλαίων και περιουσιακών στοιχείων της χώρας (σημείο 11).

Η συμπερίληψη του Λιβάνου σε ό,τι αφορά την κατάπαυση του πυρός, αλλά θα λέγαμε και γενικότερα το Μνημόνιο συνιστά χτύπημα των ισραηλινών επιδιώξεων. Κάτι που βγαίνει προς τα έξω με τις εκφράσεις μεγάλης δυσαρέσκειας προς το υπερατλαντικό αφεντικό αλλά και με τριγμούς στο εσωτερικό του σιωνιστικού μορφώματος. Από την άλλη, ωστόσο, η έλλειψη (στο Μνημόνιο) ρητής αναφοράς στον τερματισμό της κατοχής και στην απόσυρση του ισραηλινού στρατού από τον Λίβανο ίσως καταστήσει κενό γράμμα το τμήμα εκείνο του σημείου 1 που αναφέρεται στην εδαφική ακεραιότητα και την κυριαρχία του Λιβάνου.

Αντίστοιχα, στο ζήτημα των Στενών του Ορμούζ, που το Ιράν χρησιμοποίησε ως «υπερόπλο», είναι γεγονός ότι δύσκολα μπορούν να επανέλθουν στο προηγούμενο καθεστώς. Όμως στο ζήτημα των τελών διέλευσης, στο οποίο το Ιράν προσπαθεί να εμπλέξει/δελεάσει και το Ομάν, υπάρχουν μια σειρά ιμπεριαλιστικές χώρες (και όχι μόνο οι ΗΠΑ) αλλά και καθεστώτα της περιοχής που αντιτίθενται και δεν θα είναι εύκολη η επιβολή τους.

Όσον αφορά τα ζητήματα που αφορούν την άρση των κυρώσεων στις εξαγωγές πετρελαίου του Ιράν και το ξεπάγωμα κεφαλαίων-περιουσιακών στοιχείων του, το παιχνίδι από την Ουάσιγκτον είναι διπλό. Από τη μια οι ΗΠΑ θα χρησιμοποιήσουν «μέχρι τέλους» αυτούς τους μοχλούς πίεσης για να αποσπάσουν παραχωρήσεις από το Ιράν στα πεδία που θέλουν. Εξάλλου, έχουν στα χέρια τους και το κρίσιμο «χαρτί» της άρσης των συνολικών και πολύ μεγάλων κυρώσεων έναντι του Ιράν (σημείο 7), που αφορά τη δεύτερη φάση της διαπραγμάτευσης. Από την άλλη, θα χρησιμοποιήσουν αυτά τα «χαρτιά» για να ανοίξουν διαύλους επικοινωνίας με τμήματα της ιρανικής ηγεσίας που θα ήθελαν μια πιο «πραγματιστική» σχέση με τις ΗΠΑ και συνολικά τη Δύση.

Το ζήτημα των πυρηνικών του Ιράν (σημείο 8 και 9), προς λύπη των ΗΠΑ, έχει μεταφερθεί στη δεύτερη φάση του Οδικού χάρτη. Η διοίκηση Τραμπ παλεύει, με αμφίβολο αποτέλεσμα, για να πάρει στα χέρια της μια συμφωνία έστω και κατά μία ίντσα καλύτερη από αυτήν του 2015 επί Ομπάμα. Δεν θέλει απλά να διαχειριστεί τις εσωτερικές επικρίσεις και τις γνωστές «ανασφάλειες» των σιωνιστών. Αντανακλά και τη δική της θέληση να μην αφήσει το Ιράν ν' ανέβει επίπεδο και με επιπλέον δεδομένο ότι έως τώρα η εκμετάλλευση της πυρηνικής ενέργειας από μέρους του Ιράν μεγαλώνει την ενεργειακή και τεχνολογική σχέση του με τη Μόσχα.

Η «τρύπα» του Παλαιστινιακού

Στο Μνημόνιο Κατανόησης δεν υπάρ-

χει η παραμικρή αναφορά στη συνεχιζόμενη σφαγή του παλαιστινιακού λαού. Δεν περιμέναμε κάτι άλλο, μιας και οι ΗΠΑ, όπως και οι Ρωσία-Κίνα αλλά και οι υπόλοιποι ιμπεριαλιστές αντιμετωπίζουν με πλήρη εκθρότητα την Παλαιστινιακή Αντίσταση και την προοπτική που αυτή χαράσσει για τους λαούς. Ωστόσο, δεν μπορούμε να μη σημειώσουμε την ποικριτική στάση της ιρανικής ηγεσίας, που το προηγούμενο διάστημα δεν παρέλειπε να αναφέρεται στον λεγόμενο «άξονα της αντίστασης». Δεν εκπλησσόμαστε! Άλλωστε, και παλιότερα και από άλλες χώρες της περιοχής η Παλαιστινιακή Αντίσταση και η πάλη για λεύτερη πατρίδα λογαριάζεται, αν και όταν λογαριάζεται, μόνο σαν διαπραγματευτικό χαρτί. Το οποίο, φυσικά, κάλλιστα θυσιάζεται στον βωμό των αστικών ή περιφερειακών τους επιδιώξεων και των παζαριών τους με τους ιμπεριαλιστές ή και με το σιωνιστικό Ισραήλ.

Ο διχασμός και η δυσαρέσκεια στις ΗΠΑ φουντώνει

Ο διχασμός στο εσωτερικό της αμερικάνικης άρχουσας τάξης αλλά και της ίδιας της διοίκησης Τραμπ όχι μόνο δεν κόπασε με το «Μνημόνιο Κατανόησης», αλλά αναπαράχθηκε σε ψηλότερα επίπεδα, αναδεικνύοντας ορισμένες ακόμα πιο επικίνδυνες-τυχοδιωκτικές πλευρές. Το Δημοκρατικό Κόμμα, σημαντικό τμήμα των δεξαμενών σκέψης και τμήματα της άρχουσας τάξης αμφισβητούν ολοένα και εντονότερα το σύνολο της στρατηγικής της διοίκησης Τραμπ. Της χρεώνουν ότι έσπρωξε το Ιράν ακόμα πιο κοντά «στην αγκαλιά» της Ρωσίας και της Κίνας και δίνει τη δυνατότητα στους δύο ευρασιατικούς ιμπεριαλιστές να εκμεταλλευτούν την αποτυχία των ΗΠΑ για να διευρύνουν τις θέσεις τους παγκόσμια. Ενδεικτική είναι από αυτή την άποψη η αναφορά στο Μνημόνιο ότι η τελική συμφωνία πρέπει να φέρει την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, σημείο που βάζει ως εγγυήτριες δυνάμεις τη Ρωσία και την Κίνα. Επιπλέον, μεγάλωσε κι άλλο το ρήγμα μεταξύ ΗΠΑ και Ευρωπαίων στο ΝΑΤΟ. Ακριβώς

για τους ίδιους λόγους, αλλά σε αντίστροφη κατεύθυνση, τμήματα της διοίκησης Τραμπ και του MAGA πίεζαν για την άρση του αδιεξόδου με την προσφυγή σε έναν τυχοδιωκτισμό μεγάλης κλίμακας και με απροσδιόριστες επιπτώσεις.

Το Ιράν και η Μέση Ανατολή μπροστά σε αποφάσεις και διεργασίες

Η αντοχή του Ιράν και του καθεστώτος του κάθε άλλο παρά σημαίνει πως η περίοδος που ανοίγεται θα είναι γι' αυτό εύκολη. Το ιρανικό καθεστώς θα αναγκαστεί στο επόμενο διάστημα να δει τις κινήσεις του και να επαναπροσδιορίσει τις σχέσεις του με τις χώρες της περιοχής. Θα επιχειρήσει την επανασύνδεσή του με τη Σαουδική Αραβία, με την οποία -και με τη διαμεσολάβηση της Κίνας- είχε αρχίσει να δημιουργεί σχέσεις που τώρα τραυματίστηκαν σοβαρά; Πώς θα αντιμετωπίσει τον made in USA διάδρομο Zansegur που οι ΗΠΑ προωθούν σε βάρος της Ρωσίας αλλά και του ίδιου του Ιράν; Θα επιλέξει να κινηθεί «μονόπαντα», όπως τώρα φαίνεται, στη σύμφιση των σχέσεων με Ρωσία και Κίνα, ή θα προσπαθήσει να κινηθεί «πολυδιάστατα»;

Όσον αφορά το εσωτερικό του, ο ιρανικός λαός για να υπερασπιστεί το δικαίωμά του να ζει στη χώρα του χωρίς ξένες επιβολές έδωσε πίστωση χρόνου και άφησε στην άκρη τους ανοιχτούς λογαριασμούς που έχει με το καθεστώς. Τώρα το ιρανικό καθεστώς καλείται να αντιμετωπίσει τη σοβαρή επιδείνωση των συνθηκών ζωής του ιρανικού λαού που έφερε η πολεμική επιδρομή των ΗΠΑ. Με δεδομένη την αντιλαϊκή του φύση, η όλη διαχείριση θα είναι γενικά σε αντιδραστική κατεύθυνση, αν και τακτικά δεν αποκλείεται να κινηθεί πιο προσεκτικά, φοβούμενο ρηγματώσεις στο εσωτερικό μέτωπο και με το βλέμμα στις κινήσεις των ΗΠΑ.

Ομοίως, η περιοχή της Μέσης Ανατολής έχει μπει σε μια φάση αναδιάταξης και επαναπροσδιορισμού συνεργασιών, συμμαχιών, ρόλων και θέσης των δια-

φόρων αντιδραστικών καθεστώτων. Οι «εκκρεμότητες» στη Συρία (ρωσικές βάσεις, σχέση με Τουρκία, εισβολή Ισραήλ) είναι πολλές και μένει να δούμε πώς θα τις διαχειριστεί το καθεστώς και κυρίως πώς θα τις εκμεταλλευτούν οι ΗΠΑ που παραμένουν δύναμη με μεγάλη επιρροή στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Πώς θα εξελιχθεί η ρευστή κατάσταση στο Ιράκ; Τι θα γίνει με το ζήτημα των Κούρδων, που αφορά άμεσα Τουρκία, Συρία, Ιράκ και Ιράν και που παραμένει πεδίο αναμόχλευσης; Θα επιβραδυνθούν ή θα επιταχυνθούν οι εξελίξεις στον Νότιο Καύκασο, που οδηγούν σε αντιπαράθεση τη Ρωσία με τις προσπάθειες διείσδυσης των ΗΠΑ και της ΕΕ;

Εν τω μεταξύ, οι διαφορετικές τακτικές επιλογές των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων προσθέτουν κι άλλη αβεβαιότητα και ρευστότητα στις εξελίξεις. Τα ΗΑΕ επιλέγουν τη σύμφιση των σχέσεων με το Ισραήλ και η Σαουδική Αραβία, στο φόντο της διάρρηξης των εγγυήσεων ασφαλείας των ΗΠΑ, κρατούν αποστάσεις από το σιωνιστικό μόρφωμα και ανιχνεύουν μαζί με Πακιστάν και άλλους (Αίγυπτο, Κατάρ) τον ρόλο τους στην περιοχή.

Το ίδιο το Ισραήλ, που ενώ στρατιωτικά στη Γάζα και τον Νότιο Λίβανο εμφανίζεται ως κυρίαρχο, τόσο εκεί όσο και περισσότερο στο συνολικό επίπεδο έχει αναδειχθεί η τρωτότητά του. Πολύ περισσότερο που πολιτικά, το μαντρόσκυλο των ΗΠΑ, με βάση τις θηριωδίες του στη Γάζα και τώρα στον Λίβανο έχει χάσει μεγάλο μέρος της «νομιμοποίησης» που του είχαν προσφέρει όλοι οι ιμπεριαλιστές και φυσικά η πατρωνία των ΗΠΑ.

Ερωτήματα και βεβαιότητες

Οι επόμενες μέρες και εβδομάδες θα δώσουν ορισμένες από τις απαντήσεις στα ερωτήματα που υπάρχουν τόσο για το ποια ζητήματα του Μνημονίου θα προχωρήσουν και αν θα γίνει κατορθωτό να υπάρξει μια ευρύτερη συμφωνία. Επίσης θα δώσουν κάποιες πρώτες ενδείξεις για το πώς θα κινηθούν οι ιμπεριαλιστές, οι περιφερειακές δυνάμεις και οι χώρες της περιοχής.

Ωστόσο, η μερική πράγματα είμαστε σίγουροι. Η μεγάλη και γεμάτη ζιγκ-ζαγκ ματωμένη πορεία του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών, με πρώτους αυτούς της «γεωστρατηγικής τριάδας», δεν ανακόπτεται! Οι ΗΠΑ παραμένουν η μεγαλύτερη δύναμη στον πλανήτη και θα κάνουν τα πάντα για να αντιμετωπίσουν τις αναντιστοιχίες τους. Το ίδιο και οι άλλοι δύο της «τριάδας», όπως εξάλλου και οι ιμπεριαλιστές δεύτερης και τρίτης τάξης.

Να σημειώσουμε, τέλος, ότι οι απογειωμένες και εκτός τόπου και χρόνου τοποθετήσεις συσκοτίζουν τα χαρακτηριστικά και τους συσχετισμούς της περιόδου, δημιουργούν και πολλαπλασιάζουν ολέθριες αυταπάτες για τα υποκείμενα στα οποία μπορεί και πρέπει να στηριχθεί η πάλη της εργατικής τάξης και των λαών. Δεν μπορούν και δεν θέλουν να αντιμετωπίσουν κατάματα τον μεγάλο δρόμο που χρειάζεται να περπατήσει το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα των λαών και ως εκ τούτου υπονομεύουν αντικειμενικά τους όρους συγκρότησης και ανάπτυξης ενός τέτοιου κινήματος, του μόνου που μπορεί να ξαναφέρει την ελπίδα στα μάτια των λαών.

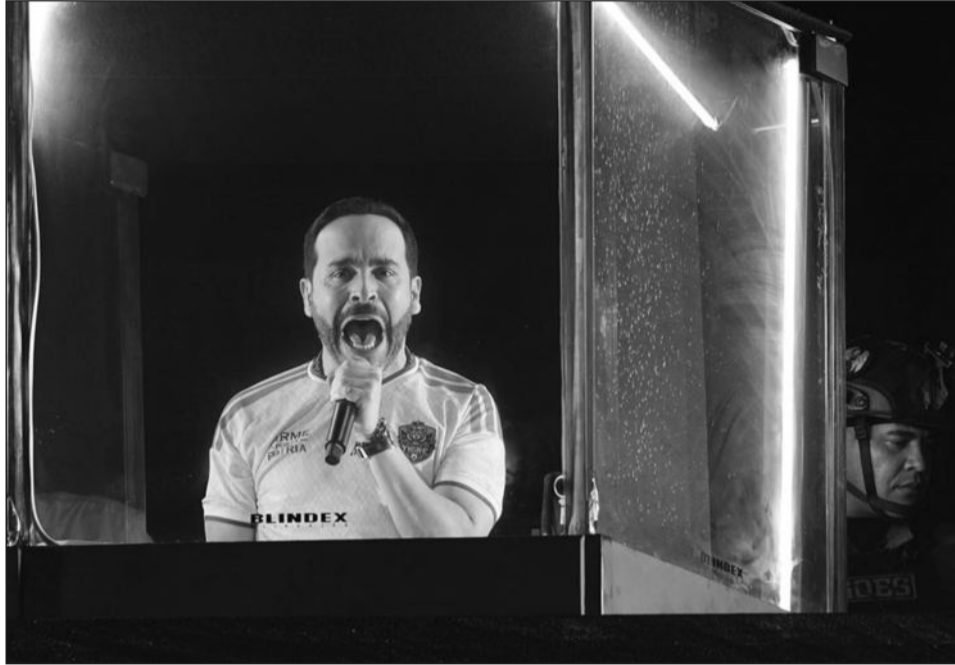
Εκλογές στην Κολομβία

Οριακή νίκη για τον φιλο-τραμπικό συνασπισμό και κλίμα πόλωσης

Στον δεύτερο γύρο των εκλογών για την ανάδειξη του νέου προέδρου της Κολομβίας, ο Αμπελάρδο Ντε Λα Εσπρέγια με 49,66% αναδείχτηκε πρώτος με οριακή διαφορά (περίπου 250.000 ψήφοι) από τον δεύτερο υποψήφιο Ιβάν Σεπέδα, που πήρε 48,7%. Η εμφάνιση του νικητή μετά το αποτέλεσμα και οι πανηγυρισμοί του μέσα σε αλεξίσφαιρο κλουβί αναδεικνύουν το κλίμα μέσα στο οποίο έγινε η εκλογική διαδικασία. Την ίδια στιγμή, οι ενστάσεις για νοθεία του δεύτερου αλλά και του νυν προέδρου Γκουστάβο Πέτρο συμπληρώθηκαν από εκκλήσεις για ψυχραιμία και αναγνώριση της αρμοδιότητας στη δικαστική εποπτεία, ώστε να μην βρουν συνέχεια οι διαμαρτυρίες των πρώτων ωρών στους δρόμους. Ακόμη και πριν τον πρώτο γύρο, καθημερινά φαινόμενα ήταν οι διώξεις κομματικών στελεχών, οι κατηγορίες για εγκλήματα, οι παρεμβάσεις αξιωματούχων, ακόμα και δολοφονία υποψηφίου.

Ο ακροδεξιός Αμπελάρδο Ντε Λα Εσπρέγια, ο αυτοαποκαλούμενος «Τίγρης», με την αμερικανική υπηκοότητα, που χαιρετά στρατιωτικά, κατάφερε με τη στήριξη κέντρων και μηχανισμών μέσα και έξω από την Κολομβία να επιβάλει την προεκλογική περίοδο μια ατζέντα που ξεκινούσε από την αντιμετώπιση των συμμοριών και των καρτέλ της κοκαΐνης με βία και σκληρές φυλακές για την «εμπέδωση της τάξης» και έφτανε μέχρι την αντιμετώπιση της κομμουνιστικής απειλής, των Βενεζουελάνων μεταναστών, τον περιορισμό του κράτους κ.λπ. Οι φιλικές σχέσεις και η συνεργασία του με το Ισραήλ για την πάταξη των αντάρτικων ομάδων δυνάμωσε τις καταγγελίες για ενδεχόμενη ανάμιξη «ισραηλινών λογισμικών» στις εκλογές.

Η ατζέντα αυτή είναι η έκφραση στη Νότια Αμερική της αμερικανικής διοίκησης. Η καταπολέμηση του ναρκωτικού «φαιντανύλη» ήταν το αφήγημα στοχο-

ποίησης αρχικά του Μαδούρο. Έπειτα ο Τραμπ χαρακτήρισε και τον Γκουστάβο Πέτρο βαρόνο των ναρκωτικών. Επίσης οι συμμαχικές των ΗΠΑ κυβερνήσεις (οι λεγόμενες ασπίδες των ΗΠΑ) του Ισημερινού, της Αργεντινής, της Παραγουάης, του Σαλβαδόρ, αλλά και πολιτικοί φιλοαμερικάνοι με κάθε τρόπο προσπάθησαν να στηρίξουν τον υποψήφιο με το «τραμπικό χρίσμα». Ενδεικτική ήταν η τοποθέτηση του προέδρου του Ισημερινού για άρση των δασμών σε ενδεχόμενη νίκη του Αμπελάρδο Ντε Λα Εσπρέγια. Αποκαλυπτικό είναι πως μετά τον πανηγυρισμό Τραμπ-Ρούμπιο για το αποτέλεσμα, αμέσως ήρθαν τα συγχαρητήρια και η αναγνώριση του αποτελέσματος από τις «ασπίδες των ΗΠΑ».

Από την άλλη πλευρά, ο Σεπέδα με τη στήριξη του νυν προέδρου προέβαλε ως συνεχιστής της πολιτικής γραμμής του ρεύματος της λατινοαμερικανικής σοσιαλδημοκρατίας, που όμως μετρά σοβαρές απώλειες τα τελευταία χρόνια.

Ο εκλογικός συνδυασμός «υπέρ της συμφιλίωσης και του διαλόγου» εξέφραζε την επιδίωξη μερίδων της άρχουσας τάξης να κάνουν ανοίγματα και σε άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Κίνα, BRICS), έχοντας παράλληλα στο εσωτερικό ένα αφήγημα προς τον λαό για ένα καπιταλιστικό σύστημα με «ανθρώπινο πρόσωπο». Τα μέτρα «κοινωνικού κράτους» σε μια χώρα που το 30% ζει με 4 δολάρια ανέβασαν τη δημοτικότητα στον Πέτρο, όμως ο υποψήφιος χρεώθηκε και τα όρια αυτής της πολιτικής που σέβεται την αστική εξουσία, κατασκευάζοντας μια πλασματική θεωρία για ένα κράτος ουδέτερο. Επίσης η προμετωπίδα της συμφωνίας πλήρους ειρήνης με τους αντάρτες των FARC που έγινε το 2016, αλλά και η αντιμετώπιση όλων των ένοπλων παραστρατιωτικών ομάδων στο εσωτερικό της χώρας δεν έφεραν τα ανάλογα αποτελέσματα, δίνοντας τη δυνατότητα στην ακροδεξιά τάση να καλλιεργήσει αίσθημα ανασφάλειας.

Ο δικασμός της αστικής τάξης καταγράφηκε όλο το προηγούμενο διάστημα στα μπλοκαρίσματα κυβερνητικών νομοσχεδίων, στη λειτουργία μηχανισμών και αξιωματούχων του κράτους. Εκφράστηκε και μέσα στον λαό, στο αποτέλεσμα των εκλογών σε μια χώρα παραδοσιακή σύμμαχο των ΗΠΑ, αν εξαιρέσει κανείς την τελευταία προεδρία Πέτρο.

Οι λεγόμενες «αριστερές» κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής, που αποτέλεσαν πρότυπο-συνταγή και στη χώρα μας τα προηγούμενα χρόνια, έχουν αρχίσει να αντικαθίστανται από ακροδεξιές φιλοαμερικανικές. Ο παροξυσμός των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών στον κόσμο αύξησε την πίεση προς τις εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό χώρες, περιορίζοντας τη δυνατότητα εναλλακτικών στάσεων. Το δόγμα Τραμπ της αμερικανικής διοίκησης για τον αποκλειστικό έλεγχο της αμερικανικής ηγεμονίας (δηλαδή την εκδίωξη κάθε ιμπεριαλιστή ανταγωνιστή) σφίγγει συνεχώς τη θηλιά σε αυτές τις χώρες. Οι εξελίξεις στη Βενεζουέλα και ο στραγγαλισμός της Κούβας έστειλαν μήνυμα καθαρό για την απαίτηση προσαρμογής. Οι ακροδεξιές κυβερνήσεις δίνουν δυνατότητα καλύτερης στοίχισης σε μια τέτοια γραμμή των αρχουσών τάξεων των χωρών της Λατινικής Αμερικής αυτή την περίοδο.

Η νέα ακροδεξιά προεδρική ρητορική, αν όλα κυλήσουν ομαλά, θα αναλάβει στις 7 Αυγούστου. Όλα προμηνύουν πως αυτό που έρχεται μαζί με τη νέα προεδρία είναι η όξυνση της πόλωσης και της ταξικής πάλης. Άλλωστε, την τελευταία δεκαετία οι μαζικοί ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες στην Κολομβία έχουν δώσει σοβαρές μάχες και συγκρούσεις στους δρόμους των πόλεων και της υπαίθρου με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής, αντιμετωπίζοντας παράλληλα και τις δολοφονίες και τις απαγωγές αγωνιστών.

Κούβα

Οι εκβιασμοί φέρνουν μεταρρυθμίσεις και αυτές νέους εκβιασμούς

Οι κινήσεις των ΗΠΑ για την άσκηση πίεσης στην Κούβα είναι πολλές και σε πολλαπλά επίπεδα. Πρώτα και κύρια ο αποκλεισμός του νησιού και η συγκέντρωση στρατιωτικών δυνάμεων στην περιοχή της Καραϊβικής, οι απειλές για στρατιωτική επέμβαση στο νησί και ανατροπή της κυβέρνησης. Συμπληρωματικά, το Ανώτατο δικαστήριο των ΗΠΑ διευκολύνει τις αγωγές που κάνουν εταιρείες όπως η Exxon Mobil ζητώντας αποζημίωση από κρατικές κουβανικές εταιρείες για περιουσιακά στοιχεία που κατασχέθηκαν μετά την επανάσταση του 1959. Επίσης, οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν ότι θα επιτρέψουν την πώληση καυσίμων σε ιδιωτικές εταιρείες του νησιού, υπό τον όρο ότι από τις συναλλαγές δεν θα επωφεληθεί το κράτος, θέλοντας να πιέσουν κι άλλο την κυβέρνηση της Κούβας και να στρέψουν τον λαό απέναντί της.

Την προηγούμενη εβδομάδα το Κουβανικό Κοινο-

βούλιο, κάτω από την πίεση του σκληρού οικονομικού και ενεργειακού εμπάργκο, ενέκρινε 176 μέτρα που συνιστούν ποιοτική μεταβολή σε σχέση με το ισχύον καθεστώς οργάνωσης της οικονομίας της χώρας. Ανάμεσα στα μέτρα είναι η κατάργηση της υποχρέωσης ξένων επενδυτών να συνεταιρίζονται με κρατικές επιχειρήσεις, η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, η δυνατότητα σε επενδυτές, ιδιώτες ή μη ανεξαρτήτως αν είναι Κουβανοί ή ξένοι, να αποκτήσουν μερίδια ιδιοκτησίας σε περιουσιακά στοιχεία και επιχειρήσεις που προς το παρόν είναι κρατικά, με το κράτος να διατηρεί τη συμμετοχή του σε στρατηγικούς τομείς. Οι μεταρρυθμίσεις αυτές αποτελούν ένα μεγάλο επιπλέον «άνοιγμα» στη δράση του ντόπιου και ξένου κεφάλαιου στη χώρα. Και ενώ η κουβανική κυβέρνηση τόνιζε ότι τα οικονομικά προβλήματα οφείλονταν στο εμπάργκο των ΗΠΑ, στα πλαίσια των με-

ταρρυθμίσεων ο πρόεδρος Ντίαξ-Κανέλ επικαλείται πλέον ως παράγοντες, που περιορίζουν την οικονομική ανάπτυξη, και ζητήματα οργάνωσης του ίδιου του κράτους.

Η επιδίωξη των ΗΠΑ είναι προκλητικά φανερή: θέλουν τον έλεγχο του νησιού. Τα αντιδραστικά μέτρα της κουβανικής ηγεσίας που έχει βρεθεί με την πλάτη στον τοίχο δεν τους άφησαν ευχαριστημένους. Ίσα-ίσα φαίνεται ότι οι υποχωρήσεις φέρνουν νέους εκβιασμούς. Όπως λέει ο ίδιος ο Τράμπ, η Κούβα βρίσκεται πιο κοντά στις ΗΠΑ από ότι το Ιράν και, όπως θα προσθέταμε, πέφτει αρκετά "μακριά" στους ανταγωνιστές της Ρωσία και Κίνα για να την στηρίζουν πολιτικά και οικονομικά.

Είναι υπόθεση όλων μας να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στον κουβανικό λαό και να καταγγείλουμε τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Περού, εκλογές

Κοινωνικός διχασμός
στα όρια μιας... Μεγάλης Ταλάντωσης

Ελ Νίνιο ντε Ναβιδάδ. Έτσι αποκαλούσαν οι ψαράδες από τον 17ο αιώνα το φαινόμενο να αυξάνεται η θερμοκρασία της θάλασσας, να περιορίζονται οι ψαριές μόνο στους ψυχρούς θαλάσσιους στροβίλους και να εξαφανίζονται τα κοπάδια της αντσοβέτας (ένα είδος μικρού γαύρου) στα ανοικτά των ακτών του σημερινού Περού, παραμονές κάποιων Χριστουγέννων. Από τα τέλη του 19ου αιώνα επιστήμονες ξεκίνησαν να το μελετούν και να προσπαθούν να το ερμηνεύσουν. Η αποκαλούμενη και Νότια Ταλάντωση είναι ένα κυκλικό φυσικό φαινόμενο αλληλεπίδρασης της ατμόσφαιρας και του ωκεανού, που μετακινεί θερμές μάζες νερού στον ανατολικό Ειρηνικό, διακόπτοντας την κίνηση του ευεργετικού ψυχρού ρεύματος του Χούμπολτ. Το μικρό αγόρι των Χριστουγέννων, κατά τους προσηλυτισμένους στον Χριστιανισμό των αποικιοκρατών αυτόχθονες Περουβιάνους ψαράδες, φέρνει μαζί του μια μεγάλη περίοδο ξηρασίας στα υψίπεδα των Άνδεων, ξαφνικές πλημμύρες και μετακίνηση των πληθυσμών των θαλάσσιων πουλιών, με αποτέλεσμα τη μείωση της παραγωγής από τα περιττώματά τους του πολύτιμου για τη φυσική λίπανση της γης, γκουανό.

Για τους νεοκλασικούς οικονομολόγους, που δεν θέλουν να θίξουν το κοινωνικό καθεστώς και επιχειρούν να αποδώσουν την υπανάπτυξη του Περού και τις περιοδικές οικονομικές/κοινωνικές κρίσεις σε αυτό σε φυσικές αιτίες, το Ελ Νίνιο είναι μιας πρώτης τάξης δικαιολογία. Η αλήθεια είναι, βέβαια, εντελώς διαφορετική. Το Περού, όπως και όλη η Λατινική Αμερική, θα μπορούσαν άνετα να εξασφαλίζουν μια αξιοπρεπή ζωή για το σύνολο του πληθυσμού, εάν οι πλούσιοι φυσικοί πόροι και η ανθρώπινη εργασία για τον μετασχηματισμό τους δεν γίνονταν για αιώνες αντικείμενα λεηλασίας. Παλιότερα από τους αποικιοκράτες και στη συνέχεια από τον βορειοαμερικάνικο κυρίως ιμπεριαλισμό, σε συνεργασία με τις τοπικές ολιγαρχίες. Η εκτεταμένη φτώχεια, οι εντυπωσιακές ανισότητες και η αναπαραγωγή της υπανάπτυξης δεν οφείλονται σε φυσικά φαινόμενα ή θεϊκές τιμωρίες, αλλά στις κοινωνικές και οικονομικές δομές που βασίζονται στην εξάρτηση και την καπιταλιστική/ολιγαρχική/λευκή κυρίως εξουσία. Οι ακραίες φυσικές καταστροφές έρχονται να βαθύνουν αυτές τις κοινωνικές διαιρέσεις και να μεγαλώσουν τις ανισότητες, ακριβώς γιατί οι ολιγαρχικές διεφθαρμένες κυβερνήσεις δεν έχουν κάνει τίποτε για την προστασία των εδαφών και των πληθυσμών με την ανάπτυξη υποδομών. Το Σούπερ Ελ Νίνιο, που αρκετοί μετεωρολόγοι προβλέπουν για το δεύτερο εξάμηνο του 2026, αν τελικά έρθει, δεν πρόκειται να επηρεάσει στο ελάχιστο τη ζωή στη Μιραφλώρας και σε άλλες πλούσιες συνοικίες της Λίμα, στις οποίες ζει μέσα στη χλιδή η μεγαλοαστική τάξη. Θα δημιουργήσει, όμως, αζεπέραστα προβλήματα επιβίωσης στους πληθυσμούς της Σιέρα, στις γεωργικές κοινότητες στη ζώνη της Σέλβα και στα εκατομμύρια των φτωχών στις απέραντες παραγκουπόλεις στα περίχωρα της πρωτεύουσας και άλλων μεγάλων πόλεων.

«Το Περού δεν ψηφίζει «άσχημα», ψηφίζει όπως ζει: με άδειο στομάχι και

με το μυαλό του υπό πολιορκία», δήλωσε ο Έκτορ Μπεζάρ, παλιός αντάρτης Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού (ELN), συγγραφέας και για τρεις εβδομάδες υπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση του πρώην προέδρου Καστίγιο. Το Περού κάθεται πάνω σε μια ωρολογιακή κοινωνική βόμβα. Περισσότερο από το 70% της οικονομίας είναι άτυπη. Οι εργαζόμενοι στον άτυπο τομέα δεν έχουν κοινωνική ασφάλιση, επιδόματα απασχόλησης και την προστασία που παρέχει η εργατική νομοθεσία. Τα οικονομικά κύματα σοκ της πανδημίας και του πληθωρισμού και η τελευταία ενεργειακή κρίση έχουν επιδεινώσει τις συνθήκες. Σχεδόν 3 στους 10 Περουβιανούς ζουν σε συνθήκες φτώχειας. Η ετήσια έκθεση του ΟΗΕ για το 2025 αποκαλύπτει ότι 9,4 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν σε συνθήκες φτώχειας και το 43,7% των παιδιών ηλικίας 6 έως 35 μηνών πάσχουν από αναιμία. 3,5 εκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό και περίπου 7 εκατομμύρια σε αποχέτευση. Τα στοιχεία επιβεβαιώνουν μετρήσεις του Εθνικού Ινστιτούτου Στατιστικής, το οποίο προειδοποιεί πως άλλο ένα 30% του πληθυσμού κινδυνεύει να πέσει κάτω από το όριο της φτώχειας. Τα αποτελέσματα των δύο εκλογικών προεδρικών γύρων επιβεβαίωσαν την εικόνα μιας χώρας βαθιά διαιρεμένης και μιας κοινωνικής πλειοψηφίας που δεν εμπιστεύεται τους πολιτικούς και το καθεστώς, είτε απέχοντας από τις εκλογές, είτε ψηφίζοντας δίχως ελπίδες. Ο υποψήφιος της συνασπισμένης ρεφορμιστικής Αριστεράς, Ρομπέρτο Σάντσες, επικράτησε με ποσοστά από 60% έως 80% στον νότο, στα υψίπεδα και στις περιοχές του Αμαζόνιου, αντίθετα με την Κέικο Φουχιμόρι, που πλειοψήφησε στη Λίμα και στις περισσότερες παράκτιες περιφέρειες. Σύμφωνα με τα προσωρινά αποτελέσματα, η Φουχιμόρι προηγείται με 44 χιλιάδες ψήφους περίπου, διαφορά που την κάνουν οι ψήφοι των απόδημων, μιας και ο Σάν-

τσες με την ίδια περίπου διαφορά ψήφων επικράτησε στο εσωτερικό. Είναι χαρακτηριστικό πως οι κάλπες που στήθηκαν στις ΗΠΑ έδωσαν προβάδισμα 30 χιλιάδων στην ακροδεξιά υποψήφια, η οποία στην τέταρτη προσπάθειά της να εκλεγεί Πρόεδρος τα καταφέρνει με οριακό και αμφιλεγόμενο αποτέλεσμα.

Σε απόσταση 20 χιλιόμετρα από το κυβερνητικό μέγαρο στη Λίμα, η ειδική φυλακή Μπαρμπανίγιο κατέχει ένα παγκόσμιο ρεκόρ. Στα κελιά της εκτίουν πολύχρονες ποινές φυλάκισης 4 πρώην πρόεδροι της χώρας! Ο Αλεχάντρο Τολέδο, ο Ογιάντα Ουμάλα, ο Πέδρο Καστίγιο και ο Μαρτίν Βισκάρα. Εκτός από τον Καστίγιο, οι υπόλοιποι με κατηγορίες για διαφθορά. Ένας άλλος πρώην πρόεδρος, ο σοσιαλδημοκράτης Γκασσία, διάλεξε να αυτοκτονήσει, για να μην δικαστεί με ανάλογες κατηγορίες και άλλος ένας, ο Πέδρο Πάμπλο Κουτσίνσκι, οικονομολόγος της Παγκόσμιας Τράπεζας, βρίσκεται σε κατ'οίκον περιορισμό, με την κατηγορία πως «τα πήρε» από μια μεγάλη βραζιλιάνικη τεχνική εταιρία. Αυτή η συγκέντρωση επιφανών κατάδικων δεν αποδεικνύει, βέβαια, πως στο Περού λειτουργεί το κράτος δικαίου. Αντίθετα, είναι απόδειξη της απίστευτης διαφθοράς της κοινωνικο-πολιτικής ελίτ και των σφοδρών συγκρούσεων ανάμεσα στις ομάδες της για τη νομή της εξουσίας. Πριν από αυτούς, τρόφιμος για πολύ καιρό στην Μπαρμπανίγιο υπήρξε και ο Αλμπέρτο Φουχιμόρι, καταδικασμένος για σοβαρές παραβιάσεις των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Ο αποκαλούμενος Φουχιμορισμός της δεκαετίας του 1990, με ένα όργιο καταστολής, μαζικών δολοφονιών, χιλιάδων φυλακισμένων και σκληρού αντικομμουνισμού κατάφερε να διαλύσει το ένοπλο κίνημα του μαοϊκού ΚΚ Περού (Φωτεινό Μονοπάτι) και να εφαρμόσει νεοφιλελεύθερα οικονομικά μέτρα. Ήλωσε ό,τι είχε απομείνει από την περίοδο των σοσιαλιστικών πειραμάτων

της δικτατορίας του στρατηγού Βελάσκο Αλβαράδο και άνοιξε διάπλατα την πόρτα για τις ξένες πολυεθνικές, ιδίως στον αγροτικό και εξορυκτικό τομέα. Ο Φουχιμόρι πνίγηκε στα ίδια τα «σκατά» του, την κοπάνησε στην Ιαπωνία, τον συνέλαβαν στη Χιλή και δικάστηκε σε 25 χρόνια φυλακή. Βγήκε από τη φυλακή λίγο πριν πεθάνει. Συνεχιστής της πολιτικής του φιλοδοξεί να γίνει η κόρη του, αν και οι συνθήκες έχουν αλλάξει και μια απόπειρα επανάληψης οικονομικών μέτρων σοκ και αυταρχικών πολιτικών μπορεί να φέρει μεγάλες κοινωνικές αντιδράσεις.

Στις αρχές του 2026 έφτασε στη Λίμα ο νέος Αμερικάνος πρέσβης. Επιχειρηματίας από την κουβανική κοινότητα του Μαϊάμι, στενός φίλος του Ρούμπιο και δικτυωμένος από καιρό στις βίλες της Μιραφλώρας, είναι ένας τυπικός απεσταλμένος της τραμπικής διπλωματίας. Κύρια αποστολή του, να εξασφαλίσει μια φιλοαμερικάνικη κυβέρνηση και να μειώσει την οικονομική επιρροή της Κίνας στη χώρα. Ιδιαίτερα να υπονομεύσει τη μεγάλη κινέζικη επένδυση στο λιμάνι Τσανκάι (μέσω και της ανάπτυξης του λιμανιού του Καγιάο), αλλά και άλλες στρατηγικές θέσεις κινέζικων εταιριών στους τομείς των εξορύξεων, της ενέργειας και των υποδομών. Πρώτη επιτυχία του, ο πειθαναγκασμός της περουβιανής κυβέρνησης του απερχόμενου προέδρου Μπαλκάσαρ να αγοράσει άρον-άρον 12 αεροσκάφη F-16, παραμονές εκλογών, προκαλώντας τις παραιτήσεις των υπουργών Άμυνας και Εξωτερικών. Και δεύτερη, η συσπείρωση των ακροδεξιών δυνάμεων πίσω από τη Φουχιμόρι στον δεύτερο γύρο, με θρασείες παρεμβάσεις και υποδείξεις.

Οι λαϊκές μάζες στο Περού, όπως και σε όλη τη Λατινική Αμερική, πληρώνουν τη χρόνια έλλειψη μιας επαναστατικής αριστεράς. Στο Περού, ύστερα από τη συντριβή της ένοπλης εξέγερσης στη δεκαετία του 1980 και τον απηνή διωγμό χιλιάδων κομμουνιστών και συμπαθούντων, υπήρξε μια μεγάλη περίοδος υποχώρησης, απογοήτευσης και κατακερματισμού. Οι διάφορες εκδοχές της μεταρρυθμιστικής νομιμόφρονος Αριστεράς όχι μόνο δεν μπόρεσαν να δώσουν μια διέξοδο, αλλά έφεραν διαφεύσεις και μεγάλωσαν την απογοήτευση. Η τελευταία περίπτωση της προεδρίας Καστίγιο είναι χαρακτηριστική. Παρόλα αυτά, τα εκρηκτικά κοινωνικά προβλήματα και οι αντιθέσεις γεννούν καθημερινά νέες δυνάμεις αντίστασης, οι οποίες πασχίζουν να συγκροτηθούν. «Το Περού δεν στρέφεται προς τα δεξιά. Το Περού ταλαντεύεται σαν άρρωστο εκκρεμές, επειδή κανείς δεν αντιμετωπίζει τα μεγάλα προβλήματα», συμπλήρωσε ο Έκτορ Μπεζάρ. Η νέα έκδοση του Φουχιμορισμού θα συναντήσει έντονες αντιδράσεις. Το Περού των Άνδεων και των παραγκουπόλεων δεν έχει πλέον υπομονή. Η διαρκής κοινωνικο-πολιτική ταλάντωση μπορεί υπό προϋποθέσεις να γίνει ανεξέλεγκτη, από μια έκρηξη της πολύχρονης βαθιάς λαϊκής δυσάρεσκείας και απόγνωσης.

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης.

Σύνοδος Κορυφής G7

Οι φιλοφρονήσεις περίσσεψαν, αλλά τα ρήγματα στο εσωτερικό της Δύσης βαθαίνουν

Οι ηγέτες των ισχυρότερων ιμπεριαλιστών της δύσης συγκεντρώθηκαν, 15-17 Ιουνίου, στο Εβιάν των γαλλικών Άλπεων, για την ετήσια Σύνοδο κορυφής της G7. Εκείνο που κατέδειξε αυτή η Σύνοδος, πράγμα που είχε διαφανεί από την προετοιμασία της, ήταν η επιλογή των ευρωπαίων ηγετών να αποφύγουν τη δημόσια αντιπαράθεση με τον Τραμπ, αν και κάποιον δεν το κατάφεραν (π.χ. Μελόνι).

Φιλοδοξία των Μακρόν, Μερτς, και Στάρμερ, υπηρεσιακός πρωθυπουργός πλέον, ήταν η επανεκκίνηση της G7 με στόχο την αύξηση της πίεσης στη Ρωσία. Ωστόσο από την άνοιξη του 1975, που η G7 συνεδρίασε για πρώτη φορά με πρωτοβουλία του τότε προέδρου της Γαλλίας, Ζισκάρ Ντ' Εστέν, ως προσπάθεια συντονισμού της Β. Αμερικής, της Δ. Ευρώπης και της Ιαπωνίας για θέματα της παγκόσμιας οικονομίας, μέχρι σήμερα έχουν αλλάξει πολλά πράγματα.

Βέβαια η «παρέα», ως Διευθυντήριο της Δύσης, ποτέ δεν περιορίστηκε στα οικονομικά. Η συμμετοχή για 24 χρόνια, 1990-2014, της Ρωσίας, είτε ως καταρρέουσας ΕΣΣΔ είτε ως ανακάμπουσας Ρωσίας, δεν βοήθησε στη μετεξέλιξη της σε ένα σκιάδεσ και διευρυνμένο Συμβούλιο Ασφαλείας υπό τον πλήρη έλεγχο της Δύσης.

Σήμερα παρά τις προσπάθειες των ευρωπαϊκών ηγεσιών να παρουσιάσουν ένα ενιαίο μέτωπο με τον Τραμπ, τα πραγματικά δεδομένα δείχνουν ότι οι διαφορές παραμένουν βαθιές και η G7 δεν αντανάκλα την πραγματικότητα που διαμορφώνεται στο εσωτερικό της Δύσης. Και αυτήν την πραγματικότητα οι

δυτικές κυβερνήσεις αποφεύγουν να συζητήσουν ανοιχτά. Η στάση της Ιταλίδας πρωθυπουργού, πέρα από την πρόσφατη προσωπική αντιπαράθεση με τον Τραμπ, αντανάκλα μια ευρύτερη τάση που αρχίζει να διαμορφώνεται σε τμήματα της ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής και αφορά μια ουσιαστική επανεκκίνηση του διαλόγου μεταξύ Ευρώπης και Ρωσίας.

Ο Τραμπ έχει κηρύξει ανοιχτό πόλεμο στους ηγέτες της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής εδώ και καιρό. Σήμερα οξύνθηκε παραπέρα με τον πόλεμο ΗΠΑ-Ισραήλ-Ιράν, θέτοντας σοβαρά ερωτήματα για το μέλλον όλων των δυτικών συμμαχιών. Πράγμα που ενδέχεται να εξελιχθεί σε βαθύτερα πολιτικά ρήγματα με απρόβλεπτες συνέπειες. Δεν είναι καθόλου τυχαία η επίθεση εναντίον των συμμάχων των ΗΠΑ, από τον Αμερικανό υπουργό άμυνας, Χέγκσεθ, που χαρακτήρισε την «απροθυμία» τους να συμβάλουν στον πόλεμο στον Περσικό κόλπο ως «επαισχυντή». Και αυτή η «απροθυμία» είναι ένα ακόμη αρνητικό δεδομένο στις διατλαντικές σχέσεις. Το ερώτημα που κυριαρχεί πλέον στα διπλωματικά παρασκήνια είναι αν όλα αυτά αφορούν, κύρια, μια επικοινωνιακή τακτική του Τραμπ ή την απαρχή μιας ιστορικής ανατροπής στις παγκόσμιες ισορροπίες.

Όπως προκύπτει από το κείμενο αποφάσεων της συνόδου, αφού από τις παρασκηνιακές διεργασίες ελάχιστα δημοσιοποιούνται, οι ηγέτες «συμφώνησαν», παρόντος του Ζελένσκι, στην παραπέρα ενίσχυση της Ουκρανίας με νέα συστήματα αεράμυνας, μέσα αναχαίτισης και όπλα μεγάλου βεληνεκούς. Παράλληλα, εξέφρασαν την πρόθεσή τους να επε-

κτείνουν τις κυρώσεις κατά της Ρωσίας, ιδιαίτερα στον ενεργειακό τομέα. Η παρουσία του Ζελένσκι έχει πλέον θεσμικό χαρακτήρα με βαθιά πολιτικό και επικοινωνιακό περιεχόμενο. Η Ουκρανία έχει μετατραπεί σε κεντρικό εργαλείο της ευρύτερης γεωπολιτικής αντιπαράθεσης μεταξύ Δύσης και Ρωσίας.

Η επικέντρωση στην Ουκρανία αφορά τη διατήρηση ενός πολιτικού αφηγήματος που επιτρέπει στις ευρωπαϊκές ελίτ να δικαιολογούν τεράστιες στρατιωτικές δαπάνες, νέες κυρώσεις και μια πολιτική διαρκούς αντιπαράθεσης με τη Μόσχα. Πέρα όμως από τη γεωπολιτική διάσταση, το ουκρανικό αποτελεί πολιτικό εργαλείο των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων με αναφορά στην χειμάζουσα εσωτερική πολιτική-κοινωνική πραγματικότητα. Το ερώτημα που παραμένει ανοιχτό είναι αν αυτή η στρατηγική οδηγεί στην ενδυνάμωση του ρόλου των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Είναι γεγονός πως τα μέτωπα που άνοιξε ο Τραμπ είναι πρωτοφανή στην ιστορία των ΗΠΑ. Ωστόσο όλη η διεθνής «ατζέντα Τραμπ» χαρακτηρίζεται από αμφισημία, αφού επιδέχεται περισσότερες από μία ερμηνείες. Ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά το μέλλον της διατλαντικής σχέσης. Τα παραπάνω δεν καλλιεργούν ιδιαίτερες προσδοκίες για τη σύνοδο κορυφής του NATO, τον επόμενο μήνα, στην Άγκυρα. Ο Ερντογάν βέβαια εμφανίζεται περιχαρής, αφού η σύνοδος προσφέρεται για επικοινωνιακή χρήση μέσα και έξω από την Τουρκία. Για τις ΗΠΑ ωστόσο το κρίσιμο ζήτημα της περιόδου και της περιοχής, είναι η αποτροπή μιας μετωπικής σύγκρουσης Τουρκίας - Ισραήλ,

με αστάθμητες τις περιφερειακές παρενέργειές της.

Μπορεί η Σύνοδος στο Εβιάν να μη καθάρισε τον ορίζοντα για τις προοπτικές της Δυτικής συνεργασίας, ωστόσο ο Μακρόν τη χαρακτήρισε «αντικειμενικά, μια επιτυχία»! Ο λόγος; Πέτυχε μια απροσδόκητη «διπλωματική νίκη» εξασφαλίζοντας τη «δέσμευση του Τραμπ» σε κοινή δήλωση για περισσότερη στρατιωτική υποστήριξη στο Κίεβο.

Μάλιστα έφτασε στο σημείο να επαινέσει τη «νέα ορμή» στο πεδίο της μάχης, παρουσιάζοντας την Ουκρανία ως νικήτρια και τη Ρωσία ως ηττημένη στην παρούσα φάση του πολέμου, αφήνοντας να εννοηθεί ότι το ευρωNATO θα εμπλακεί σε πιο άμεσες πολεμικές ενέργειες!

Στον ίδιο καμβά ορισμένοι ευρωπαίοι αξιωματούχοι υποστήριξαν, μετά τη σύνοδο, πως ο Αμερικανός πρόεδρος βρίσκεται πλέον πιο κοντά στις θέσεις τους για την Ουκρανία. Πάντως μέχρι στιγμής, ο ίδιος ο Τραμπ δεν επιβεβαίωσε δημόσια μια τέτοια σύγκλιση και δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι οι προσπάθειες του Μακρόν δε θα ανατραπούν από... μια «απλή» κίνησή του.

Καθ' οδόν προς τον Λ. Οίκο ο Τραμπ επαίνεσε τον Μακρόν: «*Νομίζω ότι ο Πρόεδρος Μακρόν, έκανε εξαιρετική δουλειά*», είπε. Αλλά στη συνέχεια συνηθιστοποίησε, όπως γράφει το POLITICO, ότι υπήρχε κάτι που θα έπρεπε να είχε αναφέρει εν μέσω όλης αυτής της φιλικής ατμόσφαιρας με τον Γάλλο ηγέτη: «*Δεν συζητήσαμε για τη Γροιλανδία. Έπρεπε να είχα συζητήσει για τη Γροιλανδία*»!

XB

Ουκρανία

Οι πολεμικές συγκρούσεις εντείνονται και επεκτείνονται

Τα πολεμικά και πολιτικά γεγονότα και εξελίξεις στο ουκρανικό ζήτημα φανερώνουν ότι η αποφόρτιση στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής -χωρίς βέβαια να είναι προδιαγεγραμμένη η πορεία των εξελίξεων εκεί και χωρίς να αποκλείονται ζιγκ-ζαγκ καιπισωγυρίσματα- ενισχύει την ένταση στην Ουκρανία, δηλαδή στο κεντρικό πεδίο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού ΗΠΑ-Ρωσίας, των δύο δηλαδή στρατηγικών αντιπάλων της γεωστρατηγικής τριάδας που περιλαμβάνει και την Κίνα. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, που μαινεται πέντε χρόνια τώρα, οδηγείται σε νέα κλιμάκωση.

Στο τελικό κοινό ανακοινωθέν της G7 ενσωματώθηκαν νέες, σκληρότερες κυρώσεις σε βάρος της Ρωσίας. Με τη βούλα των ΗΠΑ επικυρώθηκαν, εντάθηκαν και αναβαθμίστηκαν οι πρόσφατες ευρωπαϊκές κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας. Οι ΗΠΑ και από κοντά οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές υποσχέθηκαν να αυξήσουν την τροφοδοσία του ουκρανικού στρατού με όπλα μακράς εμβέλειας, να ενισχύσουν την αντιαεροπορική άμυνα της Ουκρανίας και να υποστηρίξουν με κάθε τρόπο την Ουκρανία ενεργειακά μπροστά στον δύσκολο χειμώνα που έρχεται. Αυτές οι αποφάσεις δεν είναι κινήσεις για ειρήνευση ή έστω για ανάπαυλα της σύγκρουσης στην Ουκρανία.

Και έρχονται ως απόλυτη και «φυσιολογική» εξέλιξη των πρόσφατων δηλώσεων του υπ. Εξωτερικών των ΗΠΑ, Ρούμπιο, ότι οι ΗΠΑ δεν μπορεί να λειτουργούν ως διαμεσολαβητές για την ειρήνευση ανάμεσα σε Ρωσία και Ουκρανία, καθώς υποστηρίζουν και είναι στο πλευρό της δεύτερης. Οι ΗΠΑ δεν θα μπορούσαν να κάνουν πιο σαφείς τις προθέσεις και τους σχεδιασμούς τους για το επόμενο μακρό διάστημα.

Η απάντηση από την πλευρά του ρωσικού ιμπεριαλισμού δεν καθυστέρησε. Ο σύμβουλος του Πούτιν, ο Ουσάκοφ, δήλωσε ότι για τους Ρώσους ο Τραμπ είναι αναξιόπιστος, αφού δεν μπορεί να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις που ανέλαβαν οι ΗΠΑ στις συνομιλίες με τη Ρωσία στην Αλάσκα. Και ο ίδιος ο Πούτιν δήλωσε ότι με τη στάση αυτή των ΗΠΑ, η λύση στο ουκρανικό ζήτημα θα είναι πολεμική.

Οι πολιτικές αποφάσεις και σχεδιασμοί Δύσης-Ρωσίας βρίσκουν την απόλυτη αντανάκλασή τους στις πολεμικές εξελίξεις. Στο καθαυτό μέτωπο του πολέμου, οι Ρώσοι ιμπεριαλιστές κατέλαβαν την πόλη Λίμαν (Lyman) και βρίσκονται σε εξέλιξη η κατάληψη της Κοστιαντινίβκα, της μίας από τις τρεις πόλεις-φρούρια της Ουκρανίας (Σλοβιάνσκ και Κραματόρσκ οι άλλες δύο), οι οποίες και αυτές πλήττονται από τον ρωσικό

στρατό από τρεις κατευθύνσεις. Αν καταληφθούν και αυτές οι δύο, η Ρωσία θα έχει καταλάβει πλήρως το Ντονμπάς.

Ταυτόχρονα, συνεχίζονται αμείωτα και από τις δύο πλευρές τα στοχευμένα χτυπήματα στα μετόπισθεν. Οι Ουκρανοί, με τη βοήθεια ΗΠΑ-ΕΕ, έχουν διπλασιάσει τα πλήγημά τους σε ρωσικά διυλιστήρια πετρελαίου από τις αρχές του 2026, με αποτέλεσμα να έχουν σημειωθεί διακοπές παροχής πετρελαίου σε περίπου δώδεκα ρωσικές περιφέρειες. Εμβληματικό στο πλαίσιο αυτό, το χτύπημα με drones σε διυλιστήριο κοντά στη Μόσχα πρόσφατα, ανεβάζοντας κλίμακα, με τις βοήθειες ΗΠΑ-ΕΕ, στον πόλεμο φθοράς της Ρωσίας.

Από την άλλη, και οι Ρώσοι έχουν εντείνει τις επιθέσεις τους σε μεταφορικές υποδομές, σε εγκαταστάσεις αποθήκευσης ενέργειας καθώς και σε εγκαταστάσεις παραγωγής και αποθήκευσης drones, ανεβάζοντας κατακόρυφα τις επιθέσεις τους με πυραύλους, τηλεκατευθυνόμενες βόμβες και drones.

Η απαίτηση του Ζελένσκι (19/6/2026) να απομακρύνει η Λευκορωσία από τα σύνορά της με την Ουκρανία τεχνολογικό εξοπλισμό που βοηθά τη Ρωσία να καταφέρνει πλήγηματα βαθιά στην Ουκρανία είναι ενδεικτική της επικίνδυνης τροχιάς των εξελίξε-

ων στον πόλεμο της Ουκρανίας.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και η ουκρανική επίθεση στην Κριμαία και στην πορθηματική γραμμή που συνδέει την Κριμαία με το Κρασνοντάρ, επιφέροντας βαριά πλήγηματα στη ρωσική εφοδιαστική αλυσίδα. Με αυτή την κίνηση οι Ουκρανοί θέλουν να παρεμποδίσουν ή να ματαιώσουν την εδαφική σύνδεση περιοχών ελεγχόμενων από τη Ρωσία με την Υπερδνειστερία, που αναγκαστικά περνάει από τη Νότια Ουκρανία, φέρνοντας στο προσκήνιο της σύγκρουσης την Οδησό και τη Μαύρη Θάλασσα.

Αυτή η εξέλιξη δεν είναι καθόλου άσχετη με την πρόσφατη χορήγηση από τη Ρωσία ρωσικής υπηκοότητας -με ταχείες διαδικασίες- στους κατοίκους της Υπερδνειστερίας. Αυτό σε συνδυασμό με το πρόσφατο διάταγμα (13/5/2026) της ρωσικής κρατικής Δούμας να εξουσιοδοτήσει τον Ρώσο πρόεδρο να αναπτύξει στρατό εκτός ρωσικού εδάφους για προστασία Ρώσων και ρωσόφωνων στις μετασοβιετικές δημοκρατίες και στις χώρες της Βαλτικής δείχνουν ότι παραμένει πυρακτωμένο και δυνητικά επεκτεινόμενο το καυτό πεδίο της αναμέτρησης στην Ουκρανία.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Αμερικανικά τρένα στην Ευρασία

Όταν ο Μπρεζίνσκι, μετά τις «καταρρεύσεις», έγραφε το «Μεγάλο Παιχνίδι», ο προβληματισμός για το ποιο ήταν το κέντρο του παγκόσμιου ανταγωνισμού ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές βρισκόταν στο... φόρτε του. Τότε «επινοήθηκε» η κακόφημη επέκταση του ΝΑΤΟ προς ανατολάς, που τόσα δεινά έχει επιφέρει και συσσωρεύσει για το λαούς της περιοχής. Και μέλ- λεται...

Ο Μπρεζίνσκι τότε είχε αναφερθεί στο Πρώτο Μεγάλο Παιχνίδι όταν τον 19ο αιώνα ο βρετανικός ιμπεριαλισμός διεκδούσε σφαίρες επιρροής στην Ευρασία, προωθώντας επενδύσεις στις οδικές και σιδηροδρομικές γραμμές. Όπως γράφει ο αναλυτής του Forbes, ο ανταγωνισμός τότε Βρετανών και Ρώσων κατέληξε σε αδιέξοδο καθώς για τα δεδομένα της εποχής «η Ινδία εξακολουθούσε να βρίσκεται μακριά».

Ο δεύτερος γύρος του Μεγάλου Παιχνιδιού φαίνεται πως λαμβάνει χώρα σε παρόντα χρόνο, με πρωταγωνιστές αυτή τη φορά τους... Αμερικάνους: Στις 22 Σεπτεμβρίου του 2025 ο υπουργός Εμπορίου των ΗΠΑ ανακοίνωσε «τη μεγαλύτερη συμφωνία προμήθειας μηχανών τρένου ever στην ιστορία των ΗΠΑ»!

Αποδέκτης της αγοράς, το Καζακστάν, «η ραχοκοκαλιά της Κεντρικής Ασίας», όπως ονομάζεται και όχι μόνο λόγω μεγέθους. Μην ξεχνάμε πως από την πρώην ΕΣΣΔ και μετά τη διάλυσή της μόνο το Καζακστάν, η Λευκορωσία και

(φυσικά) η Ρωσία διέθεταν πυρηνικό οπλοστάσιο και τα σχετικά «βαλιτσάκια».

Η συμφωνία αυτή στο στενό οικονομικό επίπεδο (αν υπάρχει τέτοιο επίπεδο σε μία εποχή αναδιάταξης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και γεωπολιτικών αναταράξεων) θα δώσει ώθηση πρώτα και κύρια στην αμερικανική βιομηχανία σιδηροδρόμων και συναφούς υλικού στη «σκουριασμένη» Πενσιλβανία όπου κυρίως εδρεύει. Οπότε σαφώς ως συμφωνία εκφράζει πλήρως την οικονομική πολιτική Τραμπ. Επιπροσθέτως, θα διοχετεύσει επενδύσεις σε τρένα αλλά και logistics σε μία χώρα που είναι ο μεγαλύτερος εξαγωγέας ουρανού παγκόσμια, διαθέτει τεράστια αποθέματα σπάνιων γαιών, ενώ διαθέτει επίσης τεράστια κοιτάσματα αερίου και πετρελαίου.

Στο συγκεκριμένο γεωγραφικό πλάτος η οικονομία «συναντά» πολύ... εύκολα τη γεωπολιτική. Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως η ανακοίνωση για τη συμφωνία έγινε από τον ίδιο τον πρόεδρο της χώρας, Τοκάγεφ, στη διάρκεια επίσημης επίσκεψης στις ΗΠΑ προκειμένου να συμμετάσχει στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ.

Ο Τοκάγεφ συναντήθηκε με τους CEO ενεργειακών κολοσσών, όπως η Exxon-Mobil, αμερικανικών τραπεζών και επενδυτικών ομίλων, όπως η Blackstone, η VISA και η Citigroup, κολοσσών των logistics, του λιανεμπορίου και της παροχής υπηρεσιών, όπως η Amazon, και άλλων εταιρειών από τους κλάδους της μεταποίησης, της πληροφορικής, της εξόρυξης, των μεταφορών και της τεχνητής νοημοσύνης, όπως η Nvidia και η Meta.

Είναι καιρός τώρα που το Καζακστάν αποδέχεται να είναι ο αποδέκτης της «ήπιας ισχύος» των ΗΠΑ, ενώ στο πολιτικό επίπεδο δεν ήταν λίγες οι φορές σε παγκόσμιες διασκέψεις που «σήκωνε το

χέρι» μαζί με τις ΗΠΑ... Η χώρα, εξάλλου, προχώρησε στις λεγόμενες «Συμφωνίες του Αβραάμ».

Καθόλου άσχετο το γεγονός της συμφωνίας με την ανταλλαγή πυρηνικών αντιδραστήρων ανάμεσα σε Ρωσία και Κίνα δύο μήνες πριν... Το Καζακστάν, που έχει τη μεγαλύτερη έκταση συνόρων με τη Ρωσία σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες και πρώην σοβιετικές δημοκρατίες, ήταν επίσης το κέντρο απ' όπου έγιναν τα επίσημα εγκαίνια του «μια ζώνη, ένας δρόμος» της Κίνας του 2013. Κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι όμως από τότε.

Έχουμε λοιπόν μία μεταστροφή;

Δεν ξέρουμε αν πρόκειται για τέτοια, πάντως είναι μία σημαντική μετακίνηση σε μία πολιτική εξισορρόπηση όπου οι αμερικανικές επενδύσεις λειτουργούν και ως μαξιλάρι ασφάλειας απέναντι στην πίεση που δέχονται από Ρωσία και Κίνα. Η στρατηγική παγιοποίηση της ρώσικης πολεμικής εκστρατείας και η παράταση χρόνου που παίρνει επιδρούν αρνητικά για το κύρος και την ισχύ του ρώσικου ιμπεριαλισμού ο οποίος -ειρήσθω εν παρόδω- έχει μειώσει τα οικονομικά αλι-σβερίσια με την Κεντρική Ασία. Θυμούνται άραγε πολλοί, λίγα χρόνια μετά, τις βαθυστόχαστες αναλύσεις των ρώσικων think tanks και των οικείων φιλοσόφων για ανάπτυξη και επέκταση της ρώσικης ισχύος στην Κεντρική Ασία ως αντίβαρο στην αποκοπή από τις παγκόσμιες αγορές λόγω της «ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης» στην Ουκρανία; Μάλλον όχι.

Αλλά και η Κίνα δέχεται ένα μαλακό... χαστούκι από τις επιλογές της ηγεσίας του Καζακστάν καθώς ενισχύεται η εκδοχή του Μεσαίου Διαδρόμου και η σύνδεση του Νότιου Καυκάσου μέσω Κασπίας με τη Μαύρη Θάλασσα. Ειδικά τώρα που επετεύχθη η ειρηνική διευθέτηση

στο Ναγκόρνο Καραμπάχ (ένας από τους επτά πολέμους που σταμάτησε ο Τραμπ) η διάβαση είναι πλέον ανοιχτή.

Τον Μεσαίο Διάδρομο ενισχύει και επικαλύπτει ο «Διάδρομος Τραμπ για την Ειρήνη (πάντα!) και την Ευημερία (κυρίως, αλλά ποιων;) γνωστός και ως TRIPP. Μία οικονομική πολιτική για τη δημιουργία υποδομών σε λιμάνια και μεταφορικά κέντρα με προσανατολισμό στην Κασπία Θάλασσα που τώρα ξεκινά...

Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι το Καζακστάν δεν είναι μόνο του και μάλλον έχει παίξει σημαντικό ρόλο για τη δημιουργία της Διπλωματικής Πλατφόρμας των G5 των πρώην σοβιετικών δημοκρατιών της Κεντρικής Ασίας (Καζακστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν και Ουζμπεκιστάν) που εμφορείται από τις ίδιες κατευθύνσεις «εξισορρόπησης».

Προς το παρόν, η Ρωσία δείχνει ψυχραιμία, εξάλλου κάποιος από αυτές τις χώρες έχουν μεγαλύτερη σύγκλιση μαζί της και ίσως φρονίμως ποιώντας παρακολουθεί το «φαινόμενο» και από τα έξω αλλά και από τα «μέσα».

Ήδη ο Πούτιν προσαρμόζεται στο Μεγάλο Παιχνίδι και κατά την επίσκεψή του στη χώρα τον Μάιο του 2026 υποσχέθηκε χρηματοδότηση κατά 85% ενός νέου πυρηνικού σταθμού. Ίδιες υποσχέσεις ακούγονται και από την Κίνα.

Σε κάθε περίπτωση, Ρωσία και Κίνα είναι δύσκολο να αποδεχτούν αν όχι στο υπογάστριο τους τουλάχιστον στο... ηλιακό τους πλέγμα (μια που μιλάμε για την Ασία) τα «άλλα τρένα να περνούν» ή, καλύτερα, «των άλλων τα τρένα να περνούν», για να παραφράσουμε και το γνωστό τραγούδι των προηγούμενων δύο δεκαετιών.

Παλαιστίνη

Ψευδαισθήσεις κανονικότητας εν μέσω πολέμου

Ο παλαιστινιακός λαός καλείται να πληρώσει ένα ασύλληπτο τίμημα του πολέμου. Στέλεχος της Unicef εξηγεί: σχεδόν 59.000 παιδιά έχουν χάσει τουλάχιστον τον ένα γονέα τους, περίπου 2.700 έχουν χάσει και τους δύο. Η τραγωδία δεν περιορίζεται μόνο στη σωματική βλάβη. Γκρεμίζεται η βαθιά ριζωμένη έννοια της μεγάλης οικογένειας, κάτι που αποτυπώνεται στον όρο «Τραυματισμένο Παιδί, Χωρίς Επιζήσαντα Μέλη Οικογένειας». Όσο και αν προσπαθούν θείοι και παππούδες να προσφέρουν μια ψευδαίσθηση κανονικής παιδικής ηλικίας, οι συνέπειες αυτής της ανοιχτής πληγής θα φανούν πολύ αργότερα.

Ένα μήνα πριν, πραγματοποιήθηκε ταυτόχρονα στη Ραμάλα, τη Γάζα, το Κάιρο και τη Βηρυττό το 8ο γενικό συνέδριο του κινήματος της Φατάχ. Τα αποτελέσματα του συνεδρίου παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον: η παλιά φρουρά της Φατάχ διατήρησε τις δυνάμεις της, ο φυλακισμένος από το 2002 Μαρούαν Μπαργουτί κράτησε την έδρα του, συγκεντρώνοντας και τον μεγαλύτερο αριθμό ψήφων, ο Ζακάρια Ζουμπίντι, ένα από τα ηγετικά στελέχη των Ταξιαρχιών των Μαρτύρων του Αλ Άκσα, της ένοπλης πτέρυγας της Φατάχ, εκλέχτηκε για πρώτη φορά.

Στην κεντρική επιτροπή εξελέγη και ο Γιάσερ Αμπάς, ο μεγαλύτερος γιος του Μαχμούντ Αμπάς, επιχειρηματίας και

κάτοικος τον περισσότερο καιρό του Καναδά. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε σχετισμούς δυνάμεων, πιθανούς σχεδιασμούς και προγραμματισμό της Παλαιστινιακής Αρχής. Αυτό που γνωρίζουμε είναι ότι οι ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ και Ισραήλ πιέζουν με κάθε τρόπο τη διοίκηση της Δυτικής Όχθης να αποδεχτεί τον ρόλο που της προορίζουν. Να αποδεχτεί την κατοχή και να «συμμαζέψει» το αδιούρητο κίνημα αντίστασης. Να στριμώσει τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού για μια λεύτερη πατρίδα στα στενά όρια ενός κράτους Μπαντουστάν, βαφτίζοντας νίκη τις κενές υποσχέσεις των ΗΠΑ για επιστροφή των φόρων που παρακρατεί παράνομα το Ισραήλ και για μια θέση στο κατάπτυστο Συμβούλιο για τη μετατροπή της Γάζας σε Ριβιέρα. Ο Αμπάς προσφέρει στον παλαιστινιακό λαό μια ψευδαίσθηση κανονικότητας και δημοκρατικής ομαλότητας και προαναγγέλλει προεδρικές εκλογές αρχές του 2027 και βουλευτικές στα τέλη, χωρίς να αναφέρει αν θα είναι ο ίδιος υποψήφιος.

Η πραγματικότητα, όμως, είναι αμείλικτα σκληρή και διαλύει κάθε ψευδαίσθηση. Πραγματικότητα είναι οι επιθέσεις στους προσφυγικούς καταυλισμούς στη Γάζα με θύματα παιδιά σε σχολείο, έναν δημοσιογράφο, έναν νεαρό ψαρά που αφήρησε τις απαγορεύσεις και βγήκε στη θάλασσα για να ψαρέψει, έναν νέο που ετοιμαζόταν για τον γάμο του.

Πραγματικότητα είναι η αυθαίρετη επέκταση της ζώνης ελέγχου του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας.

Πραγματικότητα είναι οι καθημερινές επιθέσεις των εποίκων σε τεμένη, όπως αυτό στη Ραμάλα.

Πραγματικότητα είναι οι επιθέσεις του σιωνιστικού στρατού κατοχής, με πιο πρόσφατη αυτή σε βεδουίνους αγρότες και κτηνοτρόφους, κατά την οποία κατέστρεψε σπιτία, στάνες και καλλιέργειες και μόλυβε πηγάδια νερού.

Πραγματικότητα είναι η στοχευμένη διεύρυνση των κατεχόμενων εδαφών στη Δυτική Όχθη. Οι εφημερίδες «Haaretz» και «Palestinian Chronicle» μεταδίδουν ότι το Ισραήλ παραβιάζει τις Συμφωνίες του Όσλο και δημιουργεί στρατιωτική βάση κοντά στον καταυλισμό της Τζενίν (η «Περιοχή Α» εμπίπτει στη δικαιοδοσία της Παλαιστινιακής Αρχής) και για τον σκοπό αυτό ο στρατιωτικός διοικητής υπέγραψε εντολή δήμησης γης.

Πραγματικότητα είναι η παραβίαση ακόμα και ευνοϊκών για τους σιωνιστές συμφωνιών κατοχής της Παλαιστίνης. Ο υπουργός Οικονομικών Σμόττριτς δήλωσε πως κατάρχησε στοιχεία των Συμφωνιών της Χεβρώνας του 1997, αφαιρών-

τας το δικαίωμα του παλαιστινιακού Δημοτικού Συμβουλίου να συμμετέχει στον σχεδιασμό και στην ανοικοδόμηση της περιοχής που θεωρείται ιερή και ανοίγει έτσι τον δρόμο για τη θεμελίωση νέου παράνομου εποικισμού.

Πραγματικότητα είναι οι χιλιάδες Παλαιστίνιοι νεκροί και τραυματισμένοι, οι χιλιάδες χτυπημένοι από την πείνα, τις αρρώστιες και τις κακουχίες. Πραγματικότητα είναι οι ακόμη περισσότεροι Παλαιστίνιοι και Παλαιστίνιες που αρνούνται να πιστέψουν στα «αδειανά πουκάμισα» μιας θολής πραγματικότητας. Που επιμένουν να αντιστέκονται, να φυτεύουν και να διατηρούν στα χαλάσματα τον σπόρο μιας πατρίδας.

Φεστιβάλ Επταπυργίου 8 χρόνια λήθης

Στη Θεσσαλονίκη για 8η χρονιά πραγματοποιείται στον ιστορικό χώρο του Γεντί Κουλέ το Φεστιβάλ Επταπυργίου. Κάθε χρόνο σε αυτό το Φεστιβάλ φιλοξενείται πλήθος παραστάσεων, συναυλιών αλλά και άλλων δρώμενων στο χώρο των φυλακών.

Αν κάτι είναι γνωστό ιστορικά για το Γεντί Κουλέ (Επταπύργιο) είναι πως αποτέλεσε έναν από τους σκληρότερους χώρους φυλάκισης. Αρχικά για ποινικούς εγκληματίες αργότερα συμπεριλαμβανοντας και πολιτικά διωκόμενους, ουσιαστικά τους κομμουνιστές και τους λοιπούς αντιστασιακούς Όλα τα χρόνια της ύπαρξης και ανάπτυξης του κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα, ιδιαίτερα την περίοδο της αντίστασης, του δεύτερου αντάρτικου, αλλά και αργότερα στην επταετία, φριχτά βασανιστήρια ασκούσαν κατά των εκθρών του ντόπιου συστήματος, του αντιστεκόμενου λαού.

Το πέρασμα στο ίδιο το Φεστιβάλ αυτής της ιστορικής μνήμης και γνώσης, ήταν μηδαμινό. Από την ίδρυση του Φεστιβάλ έως σήμερα μόνο μία παράσταση υπήρξε σχετική με τη λειτουργία του χώρου ως φυλακή, την πρώτη χρονιά λειτουργίας του, το 2019. Από εκεί και πέρα, το χάος. Χωρίς να θέλει να φανεί πονηρός, θα έλεγε κανείς ότι δεν υπάρχει καμία επιθυμία να συνδεθεί η ιστορία του χώρου με το Φεστιβάλ.

Αυτή η προσπάθεια ανανοηματοδότησης του χώρου, είναι μια πάγια τακτική του συστήματος σήμερα. Δεν συμβαίνει μόνο στο Γεντί Κουλέ, αλλά μιλάμε για συστηματικό ξαναγράψιμο της ιστορίας με τόνους μελανιού και χαρτιού να έχουν ξοδευτεί για αυτόν τον σκοπό. Το σύνηθες θύμα είναι η ιστορία του κινήματος. Η δεκαετία του '40 περιγράφεται ως δεκαετία διχασμού κι αγριοτήτων, αφού δεν μπορεί να παραγραφεί τελείως η ύπαρξή της. Και αν η παραγραφή της ιστορικής μνήμης και γνώσης που επικει-

ρείται στο Επταπύργιο, μνημείο ενός συνόλου, καταστεί επιτυχής για τις νεότερες γενιές, τότε είναι πιο εύκολο να ξεχαστεί ή να σθηστεί το συνολικό έγκλημα και το συστημικό αδίκημα παραγράφεται με μεγαλύτερη ευκολία.

Αν δει κανείς το πρόγραμμα κάθε χρονιάς, ακόμα και της πρώτης διεξαγωγής με το σχετικό με τον χώρο θεατρικό, θα νομίζει πως δεν υπάρχει τίποτα σχεδόν να αναφερθεί γύρω από το ποιο κρατήθηκαν και βασανίστηκαν σε αυτό το... οχυρό, και γιατί! Μα δεν είναι καλύτερα έτσι; Να ξεχαστούν οι πληγές του παρελθόντος; Να προχωρήσουμε μπροστά; Μόνο που αυτά τα ερωτήματα τίθενται από τη μεριά που αποτέλεσε τον ένα «πόλο» της αντιπαράθεσης, αυτόν που αποτελεί πολιτικό απόγονο των φυλάκων και βασανιστών. Αλλά δεν είναι μόνο ότι ξαναγράφεται... το Γεντί Κουλέ. Ακόμα και σε εκδήλωση για τον Καββαδία που έγινε τα προηγούμενα χρόνια δεν αναφερόταν πουθενά η πολιτική του ταυτότητα. Στην εκδήλωση για τον Φρεντερίκο Γκαρθία Λόρκα άραγε;

Μέχρι και στο κομμάτι των εργασιακών, αποτελεί ένα φεστιβάλ εγκοπλωμένο πλήρως στη λογική δήμων και κυβερνήσεων. Συγκεκριμένα, όσον αφορά τους εργαζόμενους καλλιτέχνες σε διάφορα επίπεδα της παραγωγής, ισχύει απλώς απλώς πρόβες που αντιστοιχούν σε ατελείωτες ώρες εργασίας για τους μουσικούς, τους ηθοποιούς και τόσους άλλους εμπλεκόμενους εργαζομένους.

Με άλλα λόγια, η προσπάθεια να κατοχυρωθεί ένα φασεστώς ιστορικής αδιαφάνειας, μνημειακής ανανοηματοδότησης και εργασιακής εκμετάλλευσης φαίνεται πως είναι ο δρόμος που επιθυμούν να συνεχίσουν να ακολουθούν οι φεστιβαλικοί παράγοντες του συστήματος. Και φυσικά αυτό εξειδικεύεται και στην τοπική άσκηση εξουσίας, πολιτιστικής και πολιτικής.

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Τη Δευτέρα 29/6, στις 7:00 μ.μ. θα παρουσιαστεί το νέο τεύχος της **Αντίθεσης** (#23). Θα γίνει συζήτηση πάνω στα κείμενα για την **ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος** και για την **Τεχνητή Νοημοσύνη** στο πεδίο της πολιτικής οικονομίας και της κοινωνικής κριτικής.

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Την Κυριακή 28/6, στις 8:00 μ.μ. θα προβληθεί η ταινία **Μέσα από τα μάτια σου (Ted of mis ojos)** της **Ιθιάν Μπογιαϊν**. Θα ακολουθήσει ανοιχτή συζήτηση, με αφορμή την ταινία, για το, δυστυχώς πάντα επίκαιρο, θέμα της γυναικείας καταπίεσης.

Ζάλο
Μαστρακά 14, Ηράκλειο

Στις 19/6 λειτουργήσε μπαρ οικονομικής ενίσχυσης.

Σφεντόνα
Συγγρού 24 2ος όροφος, Θεσσαλονίκη

Την Τρίτη 30/6, στις 7:30 μ.μ. η Σφεντόνα οργανώνει **Πολιτικό Καφενείο** με θέμα **Τα μνημόνια που δεν έφυγαν... και τα μνημόνια που έρχονται. Με αγώνες θα σπάσουμε τον φαύλο κύκλο της αντιλαϊκής επίθεσης.**

Ρωγμή
Μ. Βόγδου 20 4ος όροφος, Ξάνθη

Ξεκίνησαν και συνεχίζονται οι καλοκαιρινές προβολές στο μπαλκονάκι της Ρωγμής. Στις 16/6 προβλήθηκε η ταινία **Pride** του **Matthew Warchus** και στις 26/6 η ταινία **Το κινούμενο κάστρο** του **Hayao Miyazaki**. Την Τετάρτη 1/7, στις 9:00 μ.μ. θα προβληθεί η ταινία **Και οι θεοί τρελάθηκαν**, του **Jamie Uys**.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apananti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

Σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ. Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστρακά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

250 χρόνια ΗΠΑ

Η εξόντωση των αυτοχθόνων και οι επεκτατικοί πόλεμοι γεννούν την «αμερικανική αυτοκρατορία»

Η συμπλήρωση 250 ετών από τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας των ΗΠΑ στις 4 Ιουλίου του 1776, που γιορτάζεται φέτος με περισσή επισήμοτητα, προβάλλεται ως η επέτειος της «Δημοκρατίας» και της «Ελευθερίας». Πίσω, όμως, από τα μεγάλα λόγια και τις υπερφίαλες διακηρύξεις κρύβεται μια αιματοβαμμένη αλήθεια. Το αμερικανικό καπιταλιστικό «θαύμα» γεννήθηκε, τράφηκε και ανδρώθηκε με τη βία και τη λεηλασία. Τα θεμέλια για την ανάδειξη των ΗΠΑ σε παγκόσμια ιμπεριαλιστική δύναμη μπήκαν με τη συστηματική, κρατικά οργανωμένη εξόντωση-γενοκτονία ολόκληρων γηγενών πληθυσμών και την επεκτατική πολεμική στρατηγική στην αμερικανική ήπειρο τον 19ο αιώνα.

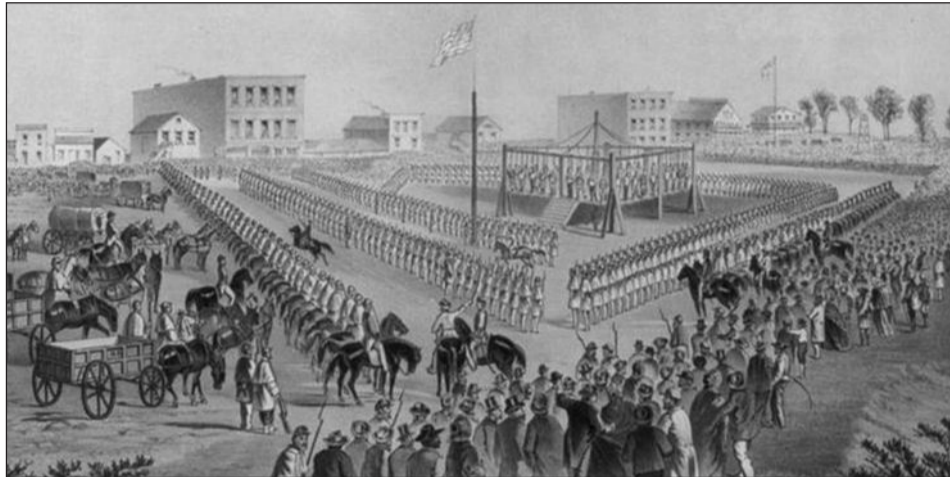
Εξόντωση των αυτοχθόνων

Η γενοκτονία των αυτόχθονων κατοίκων της Αμερικής (αυτών που έχει καθιερωθεί να ονομάζουμε «Ινδιάνους») δεν ξεκίνησε το 1776. Το νέο κράτος των ΗΠΑ συστηματοποίησε και επιτάχυνε τους μηχανισμούς εξόντωσης που είχαν εφαρμόσει οι Ευρωπαίοι αποικιοκράτες από το 1492. Κληρονόμησε δηλαδή και συνέχισε τη μεγαλύτερη γενοκτονία στην ανθρώπινη ιστορία, τον αφανισμό των 100 εκατομμυρίων γηγενών της προκολομβιανής Αμερικής. Μια γενοκτονία που συνεχίζεται μέχρι και τη σύγχρονη εποχή με τις σφαγές στην επαρχία Τσιάπας του Μεξικού, τη Γουατεμάλα, το Περού και σε άλλες περιοχές της κεντρικής και νότιας ηπείρου.

Αναφερόμενοι μόνο στους ιθαγενείς της Βόρειας Αμερικής, τα στοιχεία δείχνουν ότι από τα 10-12 εκατομμύρια που κατοικούσαν την εποχή του Κολόμβου, μειώθηκαν σε λιγότερο από 1 εκατομμύριο το 1776 και έμειναν περίπου 250.000 στις αρχές του 20ού αιώνα.

Ήδη από την πρώτη στιγμή της άφιξής τους, οι Βρετανοί και οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι άποικοι εφάρμοσαν μια βάρβαρη πολιτική «πολέμου μέχρι εξοντώσεως». Η ανάγκη για πρωταρχική συσσώρευση κεφαλαίου μετέτρεψε τις κοινότητες των αυτοχθόνων σε εμπόδιο που έπρεπε να εξαλειφθεί. Με τη χρήση ένοπλης βίας, την εξάπλωση θανατηφόρων ασθενειών και την καταστροφή των μέσων διατροφής και διαβίωσης, οι αποικιοκρατικές δυνάμεις εφάρμοσαν μια συστηματική γενοκτονία, αφήνοντας πίσω τους μια ισοπεδωμένη δημογραφικά και πολιτισμικά περιοχή, έτοιμη να αποτελέσει το θεμέλιο του νέου αστικού κράτους. Πολύ χαρακτηριστικά ο Μαρξ στον 1ο τόμο του «Κεφαλαίου» (σελ. 775) έγραφε για τη γέννηση του βιομηχανικού κεφαλαιοκράτη σε παγκόσμιο πλέον επίπεδο: «*Η ανακάλυψη των χρυσοφόρων και ασημοφόρων περιοχών στην Αμερική, η εξόντωση, το σκλάβωμα και το παράγωγο του ιθαγενούς πληθυσμού στα μεταλλεία, η έναρξη της κατάκτησης και της λεηλασίας των Ανατολικών Ινδιών, η μετατροπή της Αφρικής σε περιφραγμένη περιοχή κυνηγιού Μαύρων για το δουλεμπόριο χαρακτηρίζουν τη χαραυγή της εποχής της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής. Αυτά τα ειδυλλιακά προτάσεις είναι κύρια στοιχεία της πρωταρχικής συσσώρευσης*».

Η μοναδική εξαίρεση ήταν η Διακήρυξη του 1763 του Βασιλιά της Βρετανίας, μετά το τέλος του επταετούς πολέ-

26/12/1862 Απαγχονισμός 38 Ινδιάνων στη Ντακότα

μου με τους Γάλλους και τους Ινδιάνους. Μ' αυτήν (για λόγους τακτικής, ώστε να μη βρεθούν ξανά αντίπαλοι με τον ιθαγενή πληθυσμό) απαγορευόταν οποιαδήποτε εγκατάσταση στις περιοχές των ιθαγενών, δηλαδή δυτικά από τα Απαλάχια όρη. Η Διακήρυξη ανατράπηκε λίγα χρόνια αργότερα με την επικράτηση των επαναστατών αποίκων ενάντια στη βρετανική κυριαρχία (1776).

Μετά το 1776, η εξολόθρευση των γηγενών απέκτησε θεσμικό χαρακτήρα. Η αστική τάξη και οι επίδοξοι ιδιοκτήτες των εύφορων εκτάσεων των ΗΠΑ επιστράτευαν το ρατσιστικό δόγμα του «Πρόδουλου Πεπρωμένου», το οποίο παρουσίαζε την επέκταση της λευκής χριστιανικής κοινωνίας σε όλη τη Β. Αμερική ως θείκη εντολή, εκτοπίζοντας τις αυτόχθονες «κατώτερες» φυλές. Ουσιαστικά, ξεκίνησε μια ανελέητη αποικιοκρατική επέκταση με μοναδικό σκοπό την πλήρη υπαρπηγή της ινδιάνικης γης και τη μετατροπή της σε καπιταλιστική ιδιοκτησία. «*Η μετακίνηση των Ινδιάνων ήταν απαραίτητη προκειμένου να διατεθούν τα απέραντα αμερικανικά εδάφη για τη γεωργία, το εμπόριο, τις αγορές, το χρήμα...*» (Χάουαρντ Ζιν, σελ. 146).

Οι μέθοδοι που χρησιμοποίησε το αμερικανικό κράτος καθ' όλο τον 19ο αιώνα συνιστούν έναν μακρύ κατάλογο μαζικών εγκλημάτων. Με τον διαβόητο νόμο «*περί απομάκρυνσης των Ινδιάνων*» του 1830 πραγματοποιήθηκε ο εκτοπισμός των ιθαγενών από τις εύφορες νοτιοανατολικές περιοχές των ΗΠΑ προς τα δυτικά, σε πιο άγονα εδάφη. Η αναγκαστική αυτή μετακίνηση ονομάστηκε «*Μονοπάτι των Δακρύων*» και οδήγησε στον θάνατο χιλιάδων ανθρώπων από τις κακουχίες και την πείνα και σε σφαγές αμάχων από Αμερικανούς στρατιώτες και εποίκους. Αντίστοιχοι εκτοπισμοί έγιναν και σε άλλες περιοχές, με αποτέλεσμα την οριστική εκδίωξη των Ινδιάνων από τα εδάφη τους, με συνεχείς σφαγές όπως αυτές του Σαντ Κρικ το 1864 και του Γούντεντ Νι το 1890.

Επίσης, το κράτος εφάρμοσε μια σκόπιμη και μαζική εξόντωση των εκατομμυρίων Βισόνων των πεδιάδων, οι οποίοι αποτελούσαν τη βασική πηγή τροφής και ένδυσης των Ινδιάνων, με σκοπό να τους οδηγήσει στη λιμοκτονία. Η κτηνωδία έφτασε σε τέτοιο σημείο, ώστε οι τοπικές και ομοσπονδιακές αρχές θεσμοθέτησαν χρηματικές αμοιβές για τα σκαλι των νεκρών αυτοχθόνων, μετατρέποντας τη δολοφονία ανθρώπων σε μια κερδοφόρα επιχείρηση.

Με τον νόμο Dawes του 1887 (Νόμος

Γενικής Κατανομής), ακόμη και οι εναπομείνουσες κοινόχρηστες εκτάσεις των Ινδιάνων κατακερματίστηκαν, ώστε να παραδοθούν σε λευκούς επενδυτές και εταιρείες, ολοκληρώνοντας την καπιταλιστική επέλαση.

Μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα, η αντίσταση των ιθαγενών είχε καμφθεί πλήρως. Περίπου το 95% του αρχικού πληθυσμού των Ινδιάνων είχε εξολοθρευτεί. Όσοι ελάχιστοι απέμειναν εγκλωβίστηκαν βίαια σε άγονους και απομονωμένους καταυλισμούς-γκέτο, στερημένοι από κάθε δικαίωμα. Εκεί υπέστησαν μια βίαιη επιχείρηση πολιτισμικής γενοκτονίας μέσα από το «*παιδομάζωμα*» και τον αναγκαστικό εγκλεισμό των παιδιών σε κρατικά οικοτροφεία, με στόχο τον βίαιο αποχωρισμό τους από τη γλώσσα, την κουλτούρα και την ταυτότητά τους.

Το 1930 άρχισε πρόγραμμα μαζικής στειρώσεως νέων γυναικών από τις ινδιάνικες φυλές -σε πολλές περιπτώσεις η στειρώση γινόταν εν αγνοία τους- με πρόσχημα την προστασία της υγείας τους. Μέσα σε 40 χρόνια, περίπου οι μισές είχαν στειρωθεί.

Το Δόγμα Μονρόε και οι επεκτατικοί πόλεμοι του 19ου αιώνα

Παράλληλα με τη γενοκτονία και τη βίαιη κατάκτηση της αμερικανικής ηπείρου, εφαρμόστηκε και η στρατιωτική επέκταση των ΗΠΑ. Το 1823, με το ομώνυμο δόγμα του και με πρόσχημα την αποτροπή της αποικιοποίησης της Αμερικής από τους Ευρωπαίους, ο πρόεδρος Μονρόε ανακήρυξε ολόκληρο το δυτικό ημισφαίριο ως αποκλειστική ζώνη κυριαρχίας και επιρροής (οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής) των ΗΠΑ.

Η εφαρμογή του δόγματος Μονρόε ξεκίνησε με τον Αμερικανομεξικανικό Πόλεμο (1846-1848). Μετά την προκλητική προσάρτηση του Τέξας το 1845 (περιοχή που ανήκε στο Μεξικό και ανεξαρτητοποιήθηκε), οι ΗΠΑ εξαπέλυσαν έναν αποκάλυπτο επιθετικό πόλεμο εναντίον του Μεξικού. Τα αμερικανικά στρατεύματα εισέβαλαν βαθιά στη μεξικανική επικράτεια. Ο πόλεμος έληξε με νίκη των ΗΠΑ και το Μεξικό αναγκάστηκε να παραχωρήσει πάνω από το 55% των εδαφών του στις ΗΠΑ, συμπεριλαμβανομένης της Καλιφόρνιας, του Νέου Μεξικού, της Αριζόνας, της Νεβάδας κ.ά.

Ένας νέος πόλεμος των ΗΠΑ με την Ισπανία ξεκίνησε στα τέλη του 19ου αιώνα. Με πρόσχημα την υποστήριξη της κουβανικής ανεξαρτησίας, οι ΗΠΑ ξεκίνησαν τον αμερικανοϊσπανικό πόλεμο το 1898. Στην ουσία δεν ενδιαφέρονταν για

καμιά ανεξαρτησία, αλλά για την αντικατάσταση της παρακμάζουσας ισπανικής αποικιοκρατίας με τη δική τους νεοαποικιακή κυριαρχία. Το αποτέλεσμα ήταν η προσάρτηση του Πουέρτο Ρίκο, του Γκουάμ και των Φιλιππίνων, καθώς και η μετατροπή της Κούβας σε οικονομικό προτεκτοράτο. Η αυγή του 20ού αιώνα έφερε τις ΗΠΑ σε θέση παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης, κάτι που επικυρώθηκε και μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Νέες επεμβάσεις σε όλο τον κόσμο, ανατροπές κυβερνήσεων, πραξικοπήματα, σφαγές, υποστήριξη αιμοσταγών δικτατόρων συνθέτουν την έμμενη πολιτική της μεγαλύτερης ιμπεριαλιστικής δύναμης.

Το αφήγημα της «καλύτερης δημοκρατίας» αλλά και ο τεράστιος πλούτος που έχει συσσωρεύσει αυτά τα 250 χρόνια η αμερικανική ελίτ οικοδομήθηκαν πάνω στα πτώματα εκατομμυρίων αυτοχθόνων, στη βίαιη προσάρτηση ξένων εδαφών και στην υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων της και των πλουτοπαραγωγικών πηγών της. Η εκμετάλλευση αυτή δεν έμεινε στα όρια της αμερικανικής ηπείρου, αλλά εξαπλώθηκε σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης. Η αποδόμηση αυτού του αφηγήματος είναι καθήκον κάθε αντιιμπεριαλιστικής φωνής.

Στις μέρες μας ξαναζούμε γενοκτονίες όπως αυτή των Παλαιστινίων, στρατιωτικές επεμβάσεις και απειλές προσαρτήσεων που μαθηματικά οδηγούν στην έναρξη ενός νέου παγκόσμιου πολέμου. Μας υπενθυμίζουν πως, αν και οι ΗΠΑ έχουν στην προμετωπίδα τους τις λέξεις «δημοκρατία» και «ελευθερία», στο γενετικό τους υλικό έχουν χαραγμένες τις λέξεις «κτηνωδία» και «βαρβαρότητα».

Η συμπλήρωση 250 ετών από την ίδρυση των ΗΠΑ δεν αποτελεί λόγο γιορτής ούτε για τους κατοίκους της ούτε για την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους λαούς. Με την ίδια ευκολία που ο αμερικανικός στρατός χρησιμοποιείται για πολεμικές συρράξεις σε όλο τον κόσμο, χρησιμοποιήθηκε σε δεκάδες περιπτώσεις και εναντίον Αμερικανών πολιτών, κινημάτων και ιδιαίτερα της αμερικανικής εργατικής τάξης.

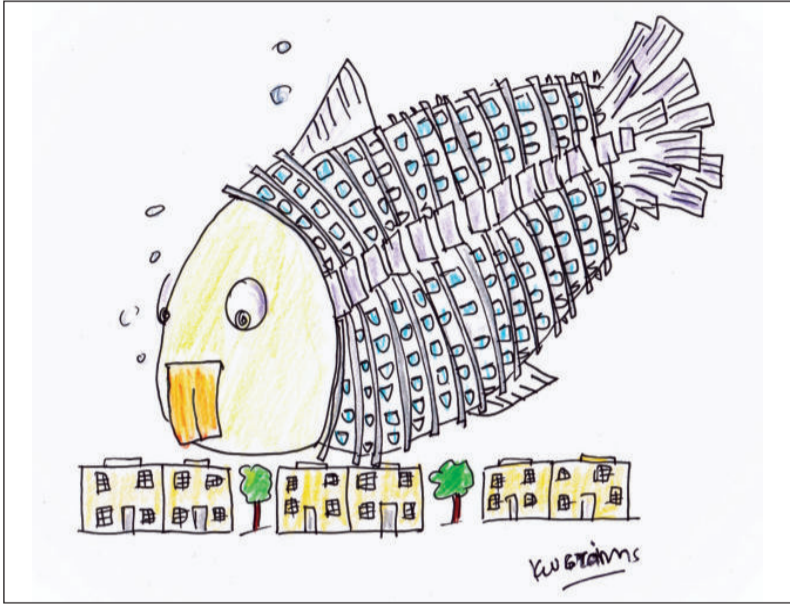
Αυτή, όμως, είναι και η «άλλη πλευρά» των ΗΠΑ, που προσπάθησε να δώσει μια διαφορετική κατεύθυνση στη χώρα. Η Αμερική των εξεγέρσεων των σκλάβων ενάντια στη δουλεία, των αγώνων των μαύρων ενάντια στον ρατσισμό και τις διακρίσεις, των Μαύρων Πανθηρών, του ρωμαλέου αντιπολεμικού κινήματος ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, των σκληρών και παρατεταμένων απεργιών της αμερικανικής εργατικής τάξης με την τεράστια παράδοση αγώνων, η οποία σε πολλές περιπτώσεις μέτρησε επιτυχίες.

Σ.Σ.

Πηγές

- Howard Zinn, «*Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών*» εκδ. Αιώρα
- Ν. Ψυρούκης, «*Ιστορία της αποικιοκρατίας*» τ. Δ, εκδ. Επικαιρότητα
- «*Η Μαύρη Βίβλος του Καπιταλισμού*», εκδ. Λιβάνη
- Κ. Μαρξ, «*Το Κεφάλαιο*» τ. 1, εκδ. Σύγχρονη Εποχή

σχολια

Κύπελλο

Ο πρόεδρος της FIFA, Τζιάνι Ινφαντίνο, αποκάλυψε ότι ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, θα παρακολουθήσει σίγουρα τον τελικό Μουντιάλ 2026 και θα δώσει το κύπελλο στους νικητές. Ο τελικός θα κριθεί με διαπραγμάτευση.

Τελικός

«Θα είμαστε μαζί με τον πρόεδρο, θα απολαύσουμε τον τελικό και φυσικά θα απονείμουμε το τρόπαιο στον νικητή», ανέφερε χαρακτηριστικά ο Ινφαντίνο. Εκτός εάν ο Νετανιάχου εισβάλλει στο γήπεδο.

Ασφάλεια I

«Θα παραμείνουμε στη ζώνη ασφαλείας του νοτίου Λιβάνου για όσο καιρό χρειαστεί, ώστε να προστατεύσουμε τους κατοίκους του βόρειου Ισραήλ τους οποίους νοιαζόμαστε, καθώς και όλους τους πολίτες του κράτους», είπε ο Νετανιάχου. Χωρίς διαπραγματεύσεις.

Υπερηφάνεια

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης στην εβδομαδιαία ανάρτησή του αναφέρθηκε στη δυτική όψη του Παρθενώνα όπου δεν υπάρχουν σκαλωσιές. «Αν έπρεπε να ξεχωρίσω μία μόνο εικόνα από την εβδομάδα που πέρασε, μία εικόνα που με γέμισε βαθιά υπερηφάνεια, αυτή είναι αναμφίβολα από την Ακρόπολη». Αν θέλετε να νιώσετε και εσείς υπερήφανοι δείτε τις τιμές των εισιτηρίων στο PosoKanei.

Εφαρμογή

Ως «όπλο στη μάχη κατά της ακρίβειας και του αυξημένου κόστους ζωής» παρουσίασε τη νέα εφαρμογή «PosoKanei» ο πρωθυπουργός. «Έχουμε πια τη δυνατότητα να συγκρίνουμε, σε πραγματικό χρόνο, τις τιμές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό», επισήμανε ο Κυριάκος Μητσοτάκης. Μετά τις 15 κάθε μήνα απενεργοποιείται αυτόματα.

Ταμείο

Τη μετονομασία του Υπερταμείου σε Εθνικό Αναπτυξιακό Ταμείο ανακοίνωσε ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Κυριάκος Πιερρακάκης. Θα περιέχει και λαγοκέφαλους.

Ασφάλεια II

Το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων κατήγγειλε την «παράνομη και έκνομη» ισραηλινή κατάσχεση της περιουσίας του στην κατεχόμενη Ανατολική Ιερουσαλήμ. Κατά τη διάρκεια της επιχείρησης, «ο εκπρόσωπος του Πατριαρχείου απομακρύνθηκε βίαια, ο εξοπλισμός του κατασχέθηκε, δέντρα ξεριζώθηκαν και η ιδιοκτησία αποκλείστηκε με περιφράξεις και πύλες». Για την ασφάλεια των κατοίκων του κεντρικού Ισραήλ.

Τροπολογίες

Στην παρούσα κοινοβουλευτική περίοδο, από τον Ιούλιο του 2023 έως τον Μάιο του 2026, το 76% των τροπολογιών κατατέθηκε μεταξύ 21:00 και 01:00, ενώ περισσότερες από τις μισές κατατέθηκαν στο δίωρο 22:00-23:59. Όταν δεν ξέρεις τι σου ξημερώνει.

Απερίσκεπτοι πανηγυρισμοί

Ο «λαβωμένος» αμερικανικός ιμπεριαλισμός παραμένει επικίνδυνος

Από πολλές πλευρές και πολλά είναι τα επιχειρήματα -άλλα σχετικά σωστά και άλλα τελειώς λαθεμένα- που βεβαιώνουν ότι ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή έληξε με νίκη του Ιράν και ήττα των ΗΠΑ-Ισραήλ. Βέβαια, στο «έληξε» είναι λίγοι αυτοί που βάζουν το χέρι τους στη φωτιά. Αντίθετα, είναι πολλοί -ιδίως στην Αριστερά- που βλέπουν μια «ήττα των Αμερικανών» με γεωπολιτικό «βάθος». Μια νίκη της Ισλαμικής Δημοκρατίας με «αντιστασιακό πρόσημο». Ακόμη και μια νίκη του λαού του Ιράν και των λαών όλου του κόσμου!

Είναι αλήθεια ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν πέτυχαν κανέναν από τους διακηρυγμένους στόχους τους. Ωστόσο, αυτή η εικόνα «νίκης του Ιράν, ήττας των ΗΠΑ» δυναμώνει... εκτυφλωτικά με τις αλαζονικές μεγαλοστομίες Τραμπ: για «άνευ όρων παράδοση» του Ιράν, για βέβαιη ανατροπή του ιρανικού καθεστώτος, για διάλυση και επιστροφή στη «λίθινη εποχή» και για... «πολιτισμένη» και «φιλική προς τη Δύση» μετάβαση. Τίποτα από όλα αυτά δεν έγιναν. Με αποτέλεσμα οι αισχρές και ανυπόστατες απειλές να καταλήξουν σε ένα... κομψότατο «μνημόνιο κατανόησης» μεταξύ ΗΠΑ και Ιράν.

Η συμφωνία, προφανώς, επιβλήθηκε από την αποτυχία των ΗΠΑ να επιβάλουν γεωπολιτική «Ριβιέρα» στη Μέση Ανατολή. Με το «αμερικανικό όνειρο» για παγκόσμια κυριαρχία να στριμώχνεται στα Στενά του Ορμούζ και στα «σοκάκια» της Μέσης Ανατολής. Να αδυνατεί να φτάσει στις «στέπες» και τις «πεδιάδες» της Ρωσίας και της Κίνας. Οι αμερικανικές επιδιώξεις, ωστόσο, παραμένουν και μπορούν να επιβληθούν μονάχα με τα όπλα.

Σε αντίθεση, λοιπόν, με όσα ισχύουν στο ποδόσφαιρο, η αποτυχία του ενός δεν μεταφράζεται αυτομάτως σε θρίαμβο του άλλου. Πολύ περισσότερο όταν το Ιράν δεν βρέθηκε μόνο του απέναντι στις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Στηρίχθηκε πολιτικά, διπλωματικά και τεχνολογικά από τη Ρωσία και την Κίνα, την ώρα που οι ΗΠΑ είχαν για σύμμαχο έναν «διαταραγμένο»-δολοφόνο, με την ευρωπαϊκή πλευρά να εμφανίζεται διστακτική και διχασμένη.

Εξάλλου, δεν είναι η πρώτη φορά που «στραπατσάρονται» οι ΗΠΑ. Όμως, κανένα έως τώρα «στραπατσάρισμα» δεν φρέναρε (πώς θα μπορούσε άλλωστε) την αμερικανική επιθετικότητα. Αντίθετα την επιτάχυναν, στην Ουκρανία, στη Μέση

Ανατολή, τη Βενεζουέλα, την Κούβα, μέχρι και τη Γροιλανδία.

Ας μη βιάζονται, επομένως, να «πανηγυρίζουν» και να αισθάνονται «δικαιωμένοι» όσοι ανεμίζουν -είτε στις διαδηλώσεις, είτε στα κείμενά τους- «αντιιμπεριαλιστικές» σημαίες της Ισλαμικής Δημοκρατίας. Με τον θλιβερό, μάλιστα, ισχυρισμό ότι η συμφωνία ΗΠΑ-Ιράν (μια συμφωνία, δηλαδή, μεταξύ λύκου και τσακαλιού) αποτελεί νίκη του λαού του Ιράν και όχι «απλώς» της Ισλαμικής Δημοκρατίας! Ότι ο ιρανικός λαός πανηγυρίζει, όχι τόσο γιατί σταμάτησαν οι αιματηροί βομβαρδισμοί, όχι γιατί απέφυγε την «παλινόρθωση της μοναρχίας» και την κατοχή της χώρας, αλλά γιατί... νίκησε σε έναν «δικό του» πόλεμο με μια «δική του» συμφωνία! Μια συμφωνία που ενώ όλοι ομολογούν ότι είναι ανακωχή, ταυτόχρονα θεωρούν ότι αποτελεί μια «ιστορική νίκη-ορόσημο για τους λαούς της Μ. Ανατολής» και των «Δυνάμεων της Αντίστασης».

Βλέποντας τον πόλεμο στο Ιράν με τα «παλιά γυαλιά» των περιφερειακών συγκρούσεων και όχι την προετοιμασία για γενικευμένο παγκόσμιο πόλεμο, βλέποντας την «πρέπουσα» στάση της Αριστεράς με επιπόλαιες και αυθαίρετες «Βουτιές στον παρελθόν», όπου υπήρχε λαϊκό και κομμουνιστικό αντίπαλο δέος, αναζητούν με απελπισία έναν έστω αναξίπιστο και αντιδραστικό «αντικαταστάτη».

Οι ΗΠΑ, παρά το γεγονός ότι δυσκολεύονται να μετατρέψουν την τρομακτική ισχύ τους σε «απόλυτη κυριαρχία», δεν πρόκειται να αποδεχθούν την ήττα τους και να παραιτηθούν από τις επιδιώξεις που έχουν. Αντίθετα, όσο πιέζονται, τόσο αυξάνεται η πιθανότητα να καταφύγουν σε ό,τι χθες φαινόταν αδιανόητο για να εξασφαλίσουν παγκόσμια κυριαρχία.

Βρισκόμαστε σε τροχιά προετοιμασίας του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, που όσο κι αν δεν βρίσκεται στην «ημερήσια διάταξη», αυτή είναι η τροχιά στην οποία θέτουν τον κόσμο οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί. Αντιμέτωποι με αυτή την επικίνδυνη κατάσταση οι λαοί, κάθε αυταπάτη στήριξης στις αντιπάλους με τις ΗΠΑ ιμπεριαλιστικές ή περιφερειακές δυνάμεις είναι καταστροφική. Γιατί αποτελούν όλοι τους μέρος του προβλήματος και όχι μέρος της λύσης. Διαφορετικά, ποια η ανάγκη οικοδόμησης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος για να

σταματήσει ο πόλεμος; Ποια η ανάγκη ενότητας και αλληλεγγύης των λαών στην περιοχή, που δεν υπάρχει ίχνος αναφοράς στη συμφωνία, ούτε καν για τον λαό της Παλαιστίνης; Αντίθετα, οι υπερασπιστές των «όπλων της αντίστασης» απέναντι στο ΝΑΤΟ ή τις ΗΠΑ θα έπρεπε να ομολογήσουν ξεκάθαρα και θαρρετά: Ναι στους σημερινούς πολέμους! Με την πλευρά του «λιγότερο επιθετικού και επικίνδυνου» καταπιεστή!

Ωστόσο, για να θυμηθούμε και εμείς ξανά και δημιουργικά την Ιστορία, η εποχή που οι καταπιεσμένοι σφάζονταν κάτω από τα λάβαρα του «φεουδάρχη» έχει παρέλθει αμετάκλητα. Όχι ότι δεν συμβαίνει και τώρα με άλλη μορφή. Αλλά ισχυρίζομαστε ότι από τη στιγμή που οι καταπιεσμένοι και οι κολασμένοι απέκτησαν δική τους φωνή, ανέπτυξαν δική τους θεωρία, πραγματοποιήσαν τις δικές τους επαναστάσεις για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό, είναι αναχρονισμός και πολιτικό παράπτωμα να εναποθέτει κανείς τις «ελπίδες» σε ανερχόμενους ιμπεριαλιστές, σε θεοκρατικές ή αστικές δημοκρατίες.

Δεν είναι το Ιράν που βρίσκεται σε σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ. Είναι ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ που βρίσκεται σε σύγκρουση με το Ιράν. Κι όποιος δεν αντιλαμβάνεται τη διαφορά, καλό είναι και... το ποδόσφαιρο, όπου σε κάθε περίπτωση και στη χειρότερη κερδίζει... το ποδόσφαιρο.

Παλεύουμε να αποτύχουν τα σχέδια των ΗΠΑ και κάθε ιμπεριαλιστή (Ρωσία-Κίνα-ΕΕ). Αγωνιζόμαστε για να συγκροτήσουμε τις «δικές μας» δυνάμεις απέναντι στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό-καπιταλισμό. Είμαστε με τον λαό του Ιράν, της Παλαιστίνης και με τους λαούς όλου του κόσμου. Δεν επιλέγουμε στρατόπεδα που καθορίζει ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και όπου κυριαρχεί συντριπτικά ο αντίπαλος και τα σχέδιά του. Είμαστε με την ανεξάρτητη -από το σύστημα και τον ιμπεριαλισμό- αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική-αντικαπιταλιστική πάλη, δεν υποτασώμαστε στη μιζέρια των αρνητικών συσχετισμών, τους οποίους θέλουμε να αλλάξουμε. Πανηγυρίζουμε κάθε φορά που γίνονται βήματα -είτε μικρά, είτε μεγάλα- στη λαϊκή υπόθεση, ενάντια στη φτώχεια και τον πόλεμο, για ένα μέλλον και ένα «μνημόνιο κατανόησης και αλληλεγγύης» των λαών.